

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

JAMES PATTERSON

and MAXINE PAETRO

THE

THE
WOMEN'S
MURDER CLUB
TRACKS A
KILLER WITH A
TASTE FOR THE
SUPER-RICH

TH
CONFESSION

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Telif Hakkı © 2009 James Patterson

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, 1976 tarihli ABD Telif Hakkı Yasası kapsamında izin verilen durumlar haricinde, yayıncının önceden yazılı izni alınmaksızın herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez ya da bir veritabanında veya erişim sisteminde saklanamaz.

Little, Brown and Company
Hachette Kitap Grubu
237 Park Avenue, New York, NY 10017
Web sitemizi ziyaret edin: www.HachetteBookGroup.com
www.twitter.com/littlebrown

İlk e-Kitap Baskısı: Nisan 2009

Little, Brown and Company, Hachette Book Group, Inc. şirketinin bir bölümüdür. Little, Brown adı ve logosu Hachette Book Group, Inc. şirketinin ticari markalarıdır.

Bu kitaptaki karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır.

ISBN: 978-0-316-05265-8

İçindekiler

[Telif Hakkı Sayfası](#)

Önsöz: OTOBÜS DURAĞI

[Bir](#)

[İki](#)

[Üç](#)

Birinci Bölüm: ÇANTACI İSA

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

İkinci Bölüm: ÜST KABUK

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46](#)

[Bölüm 47](#)

[Bölüm 48](#)

[Bölüm 49](#)

Üçüncü Bölüm: HER ZAMAN PARTİ

[Bölüm 50](#)

[Bölüm 51](#)

[Bölüm 52](#)

[Bölüm 53](#)

[Bölüm 54](#)

[Bölüm 55](#)
[Bölüm 56](#)
[Bölüm 57](#)
[Bölüm 58](#)
[Bölüm 59](#)
[Bölüm 60](#)
[Bölüm 61](#)
[Bölüm 62](#)
[Bölüm 63](#)
[Bölüm 64](#)
[Bölüm 65](#)
[Bölüm 66](#)
[Bölüm 67](#)
[Bölüm 68](#)
[Bölüm 69](#)
[Bölüm 70](#)
[Bölüm 71](#)
[Bölüm 72](#)
[Bölüm 73](#)
[Bölüm 74](#)
[Bölüm 75](#)

Dördüncü Bölüm: DOC

[Bölüm 76](#)
[Bölüm 77](#)
[Bölüm 78](#)
[Bölüm 79](#)
[Bölüm 80](#)
[Bölüm 81](#)
[Bölüm 82](#)
[Bölüm 83](#)
[Bölüm 84](#)
[Bölüm 85](#)
[Bölüm 86](#)
[Bölüm 87](#)
[Bölüm 88](#)
[Bölüm 89](#)
[Bölüm 90](#)

[Bölüm 91](#)
[Bölüm 92](#)
[Bölüm 93](#)
[Bölüm 94](#)
[Bölüm 95](#)
[Bölüm 96](#)
[Bölüm 97](#)
[Bölüm 98](#)
[Bölüm 99](#)
[Bölüm 100](#)
[Bölüm 101](#)
[Bölüm 102](#)
[Bölüm 103](#)
[Bölüm 104](#)
[Bölüm 105](#)
[Bölüm 106](#)
[Bölüm 107](#)
[Bölüm 108](#)
[Bölüm 109](#)
[Bölüm 110](#)

Epilog: SONUNDA MUTLU

[Bölüm 111](#)
[Bölüm 112 Teşekkür](#)

[Yazarlar Hakkında](#)

Kadın Cinayet Kulübü

8. *İtiraf* (Maxine Paetro ile birlikte)
7. *Cennet* (Maxine Paetro ile)
6. *Hedef* (Maxine Paetro ile) 5. *Süvari* (Maxine Paetro ile) 4 *Temmuz* (Maxine Paetro ile)
3. *Derece* (Andrew Gross ile) 2. *Şans* (Andrew Gross ile) 1. *Ölüm*

James Patterson'ın kitaplarının tam listesine [buradan ulaşabilirsiniz](#). James Patterson'ın gelecek kitaplarının önizlemeleri ve yazar hakkında daha fazla bilgi için www.JamesPatterson.com adresini ziyaret edin.

Suzie ve Jack'e, John, Brendan ve Alex'e

Önsöz

OTOBÜS

DURAĞI

Bir

ESKİ KROM SARI okul otobüsü o Mayıs sabahı saat yedi buçukta Market Caddesi'nde güneye doğru ilerliyordu. Yan ve arka camları karartılmıştı ve güneş ile San Francisco arasında ipek bir örtü gibi süzülen alçak sisin içinde bir hip-hop şarkısı tınlıyordu.

Buzumu
aldım,
dumanımı
aldım, arabamı
aldım.
Hiç umudun yok
Başını dik tut Ne
zaman olacağını
bilemezsin
Öleceksin....

Dördüncü Cadde ile Market'in kesiştiği yerde trafik ışığı sarıya döndü. Okul otobüsünün sürücü tarafındaki dur işareti kolu dışarı çıktı, dört yönlü tehlike ışıkları kehribar renginde yandı ve araç durdu.

Otobüsün sağında bir alışveriş merkezi vardı, kocaman bir alışveriş merkezi: Bloomingdale's, Nordstrom, pencereleri siyah beyaz yarı çıplak gençlerin kışkırtıcı büyük Abercrombie posterleriyle kaplıydı.

Otobüsün solunda mavi bir Ford minibüs ve ardından yolu bölen iki adadan biri vardı - otobüs yolcuları ve turistler için bir bekleme alanı.

Okul otobüsünün iki araba arkasında, işe geç kalan ofis müdürü Louise Lindenmeyer eski gri Volvo'sunu frenledi. Camını indirdi ve lanet olası okul otobüsüne dik dik baktı.

Buena Vista Park'tan beri onun egzoz borusuna takılıp kalmıştı, sonra Beşinci Cadde ve Market'teki ışıklarda bir trafik akışı dönüşü alıp önüne geçerken onun kendisinden uzaklaşmasını izledi.

Ve Şimdi o otobüs onu yine ışıklarda sıkıştırmıştı.

Louise bir bağırırış duydu. "*Hey, pislik!*"

Gömlek kollu, kravatı sallanan, yüzü asık, sol kulağının altında kurumuş tıraş kremi *olan* bir adam, otobüs şoförünü azarlamak için arabasının yanından geçti.

Bir korna çaldı, sonra bir başkası ve sonra bir korna

kakofonisi. Işık yeşildi.

Louise ayağını frenden çekti ve o anda sarsıcı bir şok hissetti, okul otobüsünün tavanının şiddetle yukarı doğru patladığını görünce kulakları çınladı.

Yanan metal parçaları,  elik ve cam şarapneller, silah sesinden daha hızlı bir şekilde her yöne fırladı. Otobüsün üzerinde küçük bir atom bombasınıninkine benzer bir mantar bulutu oluştu ve kutu şeklindeki araç bir alev topuna dönüştü. Yağlı duman havayı renklendirdi.

Louise, otobüsün solundaki şeritte duran mavi minibüsün önce alev alev yandığını, sonra da gözlerinin önünde karardığını gördü.

Kimse minibüsten inmedi!

Ve Şimdi alevler tam önündeki gümüş Camry'ye doğru ilerliyordu. Benzin deposu patladı ve ateş arabanın üzerinde dans ederek onu canlı, sıçrayan alevler içinde tüketti.

Salkım salkım suratlı adam kendini kaldırımdan kaldırıp kadının yolcu tarafındaki camının olduğu deliğe doğru çekti. Gömleği yoktu. Saçları siyah kıvrıcıktı. Yüzünün derisi köprücük kemiğinin üzerine kâğıt mendil gibi dökülmüştü.

Louise dehşet içinde geri çekildi, Volvo'sunun kaputunu alevler sararken kapı kolunu tutmaya çalıştı. Arabanın kapısı açıldı ve sıcak içeri doldu.

İşte o zaman kendi kolunun derisinin hâlâ direksiyonun üzerinde olduğunu gördü, sanki ters çevrilmiş bir *eldiven gibiydi*. Louise ne iş adamının dehşet dolu çığlıklarını ne de kendi çığlıklarını duyabiliyordu. Sanki kulakları balmumuyla tıkanmış gibiydi. Görüşü dans eden noktalar ve bulanık şekillerden ibaretti.

Ve sonra siyah bir kuyunun içine çekildi.

İki

ORTAĞIM RICH CONKLIN, plakasız arabamızın direksiyonundaydı ve sarsıntıyı *hissettiğimde* kahvemi şekere buluyordum.

Gösterge paneli sallandı. Sıcak kahve elimin üzerine döküldü. "Bu da ne?" diye bağırdım. Birkaç dakika sonra telsizden *bir ses geldi: "Market ve Fourth'da bir patlama ihbarı var. Yakın birimler tespit edip müdahale etsin."*

Kahvemi camdan dışarı attım, mikrofonu kaptım ve Conklin tepeye doğru hızlanırken iki blok ötede olduğumuzu söyledim, sonra da fren yaparak arabamızın Dördüncü Cadde'ye doğru kaymasını ve trafiği engellemesini sağladım.

Arabadan fırladık, Conklin bağıırıyordu, "*Lindsay*, dikkat et. İkincil patlamalar olabilir!"

Hava yanan lastik, plastik ve insan etinden oluşan dumanla kaplıydı. Koşmayı bıraktım, kolumu acıyan gözlerime sildim ve öğürme refleksime karşı savaştım. Cehennem manzarasını içime çektim - ve saçlarım kelimenin tam anlamıyla ensemden havalandı.

Market Caddesi ana arterlerden biridir. İşe gidip gelenlerin trafiğiyle dolup taşması gerekirdi ama bunun yerine bir intihar bombasından sonraki Bağdat'a benziyordu. İnsanlar çığlık atıyor, daireler çizerek koşuyor, panikten ve dumanlı bir sis perdesinden gözleri kamaşıyordu.

Şef Tracchio'yu aradım ve olay yerine gelen ilk memur olduğumu bildirdim.

"Neler oluyor, Çavuş?"

Ona gördüklerimi anlattım: sokakta beş ölü, otobüs durağında iki ölü daha. Telefona öksürerek "Ölü ya da diri, hâlâ arabalarında olan kurbanların sayısı bilinmiyor," dedim.

"İyi misin, Boxer?"

"Evet, efendim."

Kruvazörler, itfaiye araçları ve EMS birimleri sirenlerini çalarak Market'e akın edip Üçüncü ve Beşinci Cadde'de bir çember oluşturarak karşıdan gelen trafiği engellerken imzamı attım. Birkaç dakika sonra komuta aracı geldi ve tepeden tırnağa gri koruyucu giysilerle kaplı bomba imha ekibi enkaz alanına akın etti.

Yaşı ve ırkı belirsiz, kanlar içindeki bir kadın sendeleyerek bana doğru geldi. Dizleri bükülürken onu yakaladım ve Conklin'le birlikte sedyeye yatırdık.

"Onu gördüm," diye fısıldadı kurban. Kavşaktaki kararmış bir kütleyi işaret etti. "O okul otobüsü bir bombaydı."

"Okul otobüsü mü? Lütfen, Tanrım, çocuklar olmasın!"

Her yere baktım ama hiç çocuk görmedim.

Hepsi diri diri yakılmış mıydı?

Üç

Yangın hortumlarından su fişkırıyor, alevleri söndürüyordu. Metaller cızırdadı ve hava kokuştı.

Kundaklama araştırmacısı ve patlama uzmanı Chuck Hanni'yi okul otobüsünün yan kapısının önünde eğilmiş buldum. Saçları arkaya taranmıştı, üzerinde hakiler ve kot gömlek vardı, kolları kıvrılmıştı ve sağ başparmağının dibinden dirseğine kadar uzanan eski yanık izini gösteriyordu.

Hanni başını kaldırıp, "Berbat bir felaket, Lindsay," dedi.

Bana "feci patlama" dediği şeyin içinden geçti, sürücü tarafına yakın çift sıra koltukların arasına kıvrılmış iki yetişkin boyundaki "çıtır yaratığı" gösterdi. Otobüsün ön lastiklerinin hava dolu, arka lastiklerinin ise patlak olduğunu belirtti.

"Patlama arkada başlamış, motor bölümünde değil. Ve bunu buldum."

Hanni, otobüs kapısının arkasında bir kütle halinde erimiş yuvarlak cam parçalarını, iletim tüplerini ve mavi plastik parçalarını gösterdi.

Duvara gömülü metal bir mermiyi göstererek, "Patlama gücünü hayal edin," dedi. "Bu üç kırılgan bir terazi," dedi, "ve tahminimce mavi plastik bir soğutucudan geliyor. Tüm bunları yapmak için sadece birkaç galon eter ve bir kıvılcım yetti..."

Elini sallayarak üç blokluk mutlak yıkımı işaret etti.

Öksürük sesleri ve camda çıtırdayan bot sesleri duydum. Conklin, bir metre iki santimlik cüssesiyle sisin içinden çıktı. "Bomba imha ekibi bizi buradan atmadan önce görmemiz gereken bir şey var."

Hanni ve ben Conklin'i kavşağı geçip bir adamın arabasının olduğu yere kadar takip ettik.

Ceset bir elektrik direğine yaslanmıştı.

Conklin, "Bir tanık, otobüsün ön camı patladığında bu adamın uçtuğunu görmüş" dedi.

Ölen adam Hispanikti, yüzü parçalara ayrılmıştı, kızıla boyanmış saçları kanla keçeleşmişti, vücudu elektrik mavisi bir kazak ve kot pantolonun kalıntılarıyla zar zor örtülmüştü, elektrik direğine çarpması sonucu kafatası ezilmişti. Yüzündeki yaşlılık çizgilerinden bu adamın zor bir kırk yıl yaşadığını tahmin ettim. Kalça cebinden cüzdanını çıkardım, açtım ve ehliyetine ulaştım.

"Adı Juan Gomez. Buna göre sadece yirmi üç yaşında."

Hanni eğildi, ölü adamın dudaklarını geriye doğru sıyırdı. Bir zamanlar dişlerinin olduğu yerde iki kırık sıra halinde çürümüş saplar gördüm.

"Cimrinin teki," dedi Hanni. "Muhtemelen aşçıydı. Lindsay, bu dava Narkotik'e ait, belki de DEA'ya."

Ben Juan Gomez'in cesedine bakarken Hanni cep telefonunun tuşlarına basıyordu. Metamfetamin kullanımının ilk görünen işareti çürümüş dişlerdir. Bir metamfetamin bağımlısını yirmi yıl yaşlandırmak için birkaç yıl yemekten ve uykudan mahrum bırakmak gerekir. O zamana kadar uyuşturucu beyninin büyük bir kısmını yiyip bitirmiş olur.

Gomez patlamadan önce dışarı çıkmak üzereydi.

Conklin, "Yani otobüs seyyar bir metamfetamin

laboratuvarı mıydı?" dedi. Hanni Narkotik için

beklemedeydi.

"Evet," dedi. "Ta ki her şey cehenneme dönene kadar."

Birinci Bölüm

ÇANTACI İSA

Bölüm 1

CINDY THOMAS hafif Burberry trençkotunun düğmelerini ilikledi ve kapıcı Blakely Arms'ın ön kapısını açarken, "Günaydın Pinky," dedi. Şapkasının kenarına dokundu ve Cindy'nin gözlerine bakarak, "İyi günler Bayan Thomas. Kendinize iyi bakın."

Cindy hiç bela aramadığını söyleyemezdi. *Chronicle*'da suç masasında çalışıyordu ve "Kötü haber benim için iyi haberdır" demeyi severdi.

Ancak bir buçuk yıl önce, *iki kat üstünde yaşayan*, yasadışı kiracı ve öfke kontrolü sorunu olan bir psikopat, dairelere gizlice girmiş ve vahşi bir cinayet çılgınlığına başlamıştı.

Katil yakalanıp mahkûm edilmişti ve şu anda "Q" hapishanesinde ölüm hücresinde karantinadaydı.

Ama yine de Blakely Arms'da artçı sarsıntılar oldu. Sakinler her gece kapılarını üç kez kilitliyor, ani seslerden ürküyor, sıradan, gündelik güvenliklerini kaybettiklerini hissediyorlardı.

Cindy bu tür bir korkuyla yaşamamaya kararlıydı.

Kapıcıya gülümseyerek, "Ben *belalıyım*, Pinky. Haydutlar *bana* dikkat etse iyi olur."

Sonra Mayıs sabahının erken saatlerinde dışarı çıktı.

Townsend'de Üçüncü Cadde'den Beşinci Cadde'ye doğru ilerlerken - iki uzun blok - Cindy eski ve yeni San Francisco arasında seyahat etti. Binasının yanındaki içki dükkânının, caddenin karşısındaki McDonald's'ın, Starbucks'ın ve yeni bir yüksek konutun zemin katındaki Borders'ın önünden geçti, zamanı telefonlara cevap vermek, randevuları ayarlamak ve gününü düzenlemek için kullandı.

Yakın zamanda yenilenen Caltrain istasyonunun yakınında durakladı.

Evsiz uyuşturucu bağımlılarının *cehennem çukuru*, şimdi mahallenin soylulaştırılmasıyla çok daha iyi hale geldi.

Ancak Caltrain istasyonunun arkasında, tren sahası boyunca uzanan çitlerle çevrili ve çökmüş bir kaldırım vardı. Jimi Hendrix döneminden kalma paslı hurdalar ve minibüsler caddeye park etmişti. Bu araçlar evsizlerin barındığı yerlerdi.

Cindy, "uçuşa yasak bölge" boyunca yapacağı güç yürüyüşü için zihinsel olarak hazırlanırken, ileride bir grup sokak insanını fark etti - ve bazıları ağlıyor gibiydi.

Cindy tereddüt etti.

Sonra ceketinden lamine edilmiş kimlik kartını çıkardı, bir rozet gibi önünde tuttu, kalabalığa doğru ilerledi - ve kalabalık onun için ayrıldı.

Kaldırımdaki çatlaklardan yükselen ailanthus ağaçları, tel örgülerin dibinde yatan paçavra, eski gazete ve fast-food çöpu yığınının üzerine ağ gibi bir gölge düşürdü.

Cindy bir mide bulantısı dalgası hissetti, nefesini içine çekti.

Paçavra yığını aslında ölü bir adamdı. Giysileri kana bulanmıştı ve yüzü o kadar ezilmişti ki Cindy yüz hatlarını seçemiyordu.

Bir görgü tanığına sormuş, "Ne *oldu*? Kim bu adam?"

Seyirci ağır yapılı, dişsiz, kat kat giysiler giymiş bir kadındı. Bacakları dizlerine kadar sargılıydı ve burnu ağlamaktan pembeleşmişti.

Cindy'ye yan gözle baktı.

"Bu *B-B-Bagman Jesus*. Biri onu *öldürmüş*!"

Cindy Treo'sundan 911'i aradı, açıkça bir cinayet olduğunu bildirdi ve polisin gelmesini bekledi.

O beklerken, sokaktaki insanlar onun etrafında toplandı.

Bunlar yıkanmamış, sayılmamış, fark edilmemiş, kenarda kalmış insanlardı.

Sayım Bürosu'nun adım atmaya korktuğu yerlerde yaşadılar.

Koktular ve seğırdiler, kekelediler ve tırmaladılar ve Cindy'ye yaklaşmak için yarıştılar. Ona dokunmak için uzandılar, konuştular ve birbirlerini düzelttiler.

Seslerini duyurmak istediler.

Yarım saat önce Cindy onlarla her türlü temastan kaçınmış olsa da, şimdi onları duymayı çok istiyordu. Zaman geçtikçe ve polis gelmedikçe, Cindy bir hikayenin tomurcuklandığını, çiçek açmaya hazırlandığını hissetti.

Cep telefonunu tekrar kullandı ve evdeki arkadaşı Lindsay'i aradı.

Erkeksi bir ses "Alo?" demeden önce telefon altı kez çaldı. Cindy'ye Lindsay ve Joe'nun konuşmasını uygunsuz bir anda bölmüş gibi geldi.

"Güzel zamanlama, Cindy," diye nefes nefese kaldı Joe.

"Üzgünüm Joe, gerçekten," dedi Cindy. "Ama Lindsay'le konuşmam gerek."

Bölüm 2

"ÇILDIRMA," dedim, battaniyeyi Joe'nun çenesinin altına sıkıştırdım, sakallı yanaklarını okşadım, ağzına 13 yaş üstü bir öpücük kondurdum, onu tekrar harekete geçirmemeye dikkat ettim çünkü havaya girmek için yeterli zamanım yoktu.

"Kızgın değilim," dedi, gözleri kapalı. "Ama bu gece intikam peşinde olacağım, o yüzden kendinizi hazırlayın."

Büyük, yakışıklı erkeğime güldüm ve "Aslında sabırsızlanıyorum" dedim.

"Cindy'nin kötü bir etkisi var."

Biraz daha güldüm.

Cindy kılık değiştirmiş bir pitbull. Dışarıdan kız gibi görünse de son derece inatçıdır; altı yıl önce benim kanlı suç mahalime nasıl girdiğini ve hikâyesini çözene ve ben de davamı çözene kadar pes etmediğini hatırlıyorum. Tüm *polislerimin* Cindy gibi olmasını dilerdim.

"Cindy bir şeftali," dedim sevgilime. "Senin üzerinde

büyüyor." "Öyle mi? Bunun için senin sözüne güvenmek

zorundayım." Joe sırttı. "Tatlım, sakıncası yoksa -?"

"Martha'yla yürüyecek miyim? Evet. Çünkü *ben* evde çalışıyorum ve *senin* gerçek bir işin var."

"Sağ ol Joe," dedim. "Bunu yakında yapacak mısın? Çünkü sanırım gitmesi gerekiyor."

Joe bana donuk donuk baktı, iri mavi gözleri bana iş veriyordu. Ona bir öpücük gönderdim, sonra da duşa koştum.

Potrero Tepesi'ndeki rahat dairemin duvarlarının yanmasından bu yana birkaç ay geçmişti ve ben *hâlâ* Joe ile birlikte yüksek kiralı bölgedeki yeni beşiğinde yaşamaya alışmaya çalışıyordum.

Çift başlıklı traverten duş kabininin ve jel, şampuan ve nemlendirici dağıtan bir aletin yanı sıra ısıtmalı pirinç bir rafın üzerine katlanmış otel tarzı banyo çarşaflarının tadını çıkarmadım değil.

Yani, evet. Her şey daha kötü olabilirdi!

Suyu sıcak ve yüksek açtım, saçlarımı ıslattım ve köpürttüm, aklım Cindy'nin telefon görüşmesine gitti ve neden bu kadar heyecanlandığını merak ettim.

Son duyduğumda, ölü serseriler manşetlere çıkmıyordu. Ama Cindy bana bunun özel bir ismi olan özel bir serseri olduğunu söylüyordu. Ve ona iyilik olsun diye olay yerini kontrol etmemi istiyordu.

Saçlarımı kuruladım, halı kaplı koridordan aşağıya, *hâlâ* çoğunlukla boş olan kendi gömme dolabıma doğru yürüdüm. Temiz iş pantolonumu giydim, su rengi kazağımı omuzlarıma attım, silahımı kontrol ettim, omuz kılıfımı taktım ve en iyi ikinci mavi blazer ceketimi üzerime geçirdim.

Sevimli border collie'm Sweet Martha'nın ipeksi kulaklarını karıştırmak için eğildim ve Joe'ya "Hoşça kal tatlım" diye seslendim.

Sonra Cindy'nin en yeni tutkusuyla tanışmak için yola koyuldum: kesin olarak çılgın bir ismi olan ölü bir serseri.

Bagman Jesus.

Bölüm 3

CINDY ölü adamın yanında durdu ve defterini doldurdu, isimleri, açıklamaları, Bagman Jesus'un arkadaşlarından ve yas tutanlardan tam alıntıları not aldı.

Bir Tayland restoranında çalışan Meksikalı bir bulaşıkçı, "Gerçekten büyük *bir haç* takıyordu," dedi. Kirli beyaz bir önlüğün altında Adidas tişört ve kot pantolon giyiyordu. Kollarında koi dövmesi vardı. "Haç iki, bilmem ne *çivisinden* yapılmıştı -"

"O bir *haçtı*, Tommy," dedi kalabalığın kenarında alışveriş arabasına yaslanmış, bacaklarında yaralar olan, kirli kırmızı paltosu sokakta sürüklenen iki büküm beyaz saçlı bir kadın.

"Affedersin patron. Demek istediğim, bir *haçtı*."

"Ve onlar çivi değildi, bakır telle birbirine bağlanmış yaklaşık üç inç uzunluğunda *cıvatalardı*. Haçın üzerindeki oyuncak *bebeği* de unutmayın. Küçük pembe bir bebek." Yaşlı kadın Cindy'ye oyuncak bebeğin ne kadar küçük olduğunu göstermek için başparmağıyla işaret parmağını birbirinden bir santim ayırdı.

"Neden biri onun haçını alsın ki?" diye sordu iri yapılı kadın. "Ama onun b-b-b-çantası. O gerçek bir deri çantaydı! Bayan, bunu yazın! *Eşyaları* için öldürüldü."

"Gerçek adını bile bilmiyorduk," dedi Çin masaj salonundan iri bir kız olan Babe. "Hiç yiyeceğim yokken bana on dolar verdi. Karşılığında *hiçbir şey* istemedi."

"Zatürre olduğumda Bagman bana baktı," dedi kır saçlı bir adam, kireç çizgili takım elbisesinin pantolonu belinden sicimle bağlanmıştı. "Benim adım Bunker. Charles Bunker," dedi Cindy'ye.

Elini uzattı ve Cindy elini sıktı.

"Dün gece silah sesleri duydum," dedi Bunker. "Gece yarısından sonraydı."

"Onu kimin vurduğunu gördün mü?"

"Keşke yapsaydım."

"Hiç düşmanı var mıydı?"

"*Geçmeme* izin verecek misiniz?" dedi saçları dökülmüş, burnunda altın bir küpe olan ve eski bir smokin ceketinin altında beyaz bir balıkçı yaka giyen siyah bir adam, kalabalığın arasından Cindy'ye doğru ilerliyordu.

Cindy'nin doğru anlaması için adını yavaşça heceledi - Harry Bainbridge - . Sonra Bainbridge uzun, kemikli bir parmağını Bagman'ın cesedinin üzerinde tuttu, Bagman'ın kanlı paltosunun arkasına dikilmiş harflerin izini sürdü.

"Bunu okuyabiliyor musun?" diye

sordu ona. Cindy başıyla onayladı.

"Bilmek istediğiniz her şeyi size söyler." Cindy

bunu defterine yazdı.

İsa Kurtarır.

Bölüm 4

Conklin ve ben Dördüncü Cadde ve Townsend'e vardığımızda, üniformalılar bölgeyi bantlamış, yolcuları uzun yoldan istasyon girişine yönlendirmiş, seyircileri bandın arkasına itmiş ve resmi trafik dışında her şeyi kapatmışlardı.

Cindy sokakta duruyordu.

Bizi durdurdu, arabamın kapısını açtı ve ben daha ayaklarımı yere basmadan hikâyesini anlatmaya başladı.

"San Francisco'daki evsizlerle ilgili beş bölümlük bir dizi hazırlayacağımı hissediyorum," dedi. Ve bu adamın yaşamı ve ölümüyle başlayacağım."

Kanlı paçavraları içinde kaskatı yatan ölü bir adamı işaret etti.

"Cesedinin başında otuz kişi ağlıyordu, Lindsay. Orada yatan ben olsaydım bu kadar insan ağlar mıydı bilmiyorum."

"Kapa çeneni," dedi Conklin arabanın ön tarafına gelerek. "Sen delisin." Cindy'nin omzunu hafifçe sallayarak sarı buklelerinin zıplamasını sağladı.

"Tamam, tamam," dedi Cindy. Conklin'e gülümsedi, hafifçe üst üste binen ön dişleri doğal sevimliliğine savunmasız bir nitelik katıyordu. "Sadece şaka yapıyorum. Ama Bagman Jesus konusunda gerçekten ciddiğim. Beni haberdar edin, tamam mı?"

"Emin olabilirsin," dedim ama Cindy'nin neden Bagman Jesus'u *ünlü biri olarak gördüğünü* ve ölümünü büyük bir olay olarak değerlendirdiğini anlamadım.

"Cindy, sokakta yaşayan insanlar her gün ölüyor." dedim.

"Ve kimsenin umurunda *değil*. Lanet olsun, insanlar ölmelerini *istiyor*. Bu benim

nokta!"

Cindy ve Conklin'i sokakta bıraktım ve rozetimi göstermek için yanlarına gittim.

K. J. Grealish, sorumlu CSI. Genç, siyah saçlı ve zayıftı ve stresten neredeyse dudaklarını çiğneyip koparacaktı.

Grealish bana, "Son yirmi yedi saattir ayaktayım," dedi, "ve bu anlamsız gübre yığını olay yeri bir yirmi yedi saat daha sürebilir. Bana tekrar söyle. Neden buradayız?"

Trenler gümbür gümbür avluya girerken tozlar havalandı, ağaçlardan yapraklar düştü ve gazeteler havaya uçarak olay yerini daha da kirletti.

Bir korna çaldı - adli tabibin minibüsü polisleri yoldan çekiyordu. Sokağın ortasına park etti. Kapı kayarak açıldı ve Dr. Claire Washburn dışarı çıktı. Ellerini 16 beden kalçalarının üzerine koydu, Madonna gülümsemesiyle bana baktı - ben de ona baktım. Sonra yanına gittim ve ona sarıldım.

Claire sadece San Francisco'nun baş adli tabibi değil, aynı zamanda benim en yakın arkadaşım. O tombul, siyahi bir adli tabip yardımcısıyken ve ben 34D sütyen ölçüsüne sahip uzun boylu bir sarışınken, Cinayet Masası'ndaki ilk vahşi işbaşı eğitim yılımda hayatta kalmaya çalışırken, on buçuk yıl önce birbirimize bağlanmıştık.

İkimiz için de zor, kanlı yıllardı, sadece bir erkeğin dünyasında işimizi yapmaya çalışıyorduk.

Hâlâ her gün konuşurduk. Yeni bebeğinin vaftiz annesiydim ve Claire'e kendi kız kardeşimden daha yakın hissediyordum. Ama onu bir haftadan uzun süredir görmemiştim.

Birbirimize sarılmayı bıraktığımızda Claire CSI'a sordu, "K.J.? Kurbanın fotoğraflarını aldın mı?"

Grealish öyle olduğunu söyledi, Claire ve ben bandın altına saklandık ve sürpriz olmadı, Cindy de bizimle geldi.

Grealish'e "Sorun yok," dedim. "O benimle birlikte."

"Aslında," dedi Cindy nefesinin altından, "sen *benimlesin*."

Kan izinin etrafından dolaştık, konileri ve işaretleri geçtik, sonra

Claire çantasını yere bıraktı ve cesedin yanına eğildi. Eldivenli eliyle Bagman'ın başını bir o yana bir bu yana çevirdi, kafa derisini nazikçe yokladı, yırtık, kırık ya da başka bir yaralanma olup olmadığını araştırdı. Uzun bir duraksamadan sonra, "Vay canına." dedi.

"Bu kadar tıbbi jargon yeter," dedim arkadaşşıma. "Hadi İngilizce konuşalım."

"Her zamanki gibi, Lindsay" - Claire içini çekti - "Gönderiyi yapana kadar herhangi bir açıklama yapmayacağım. Ama sana şu kadarını söyleyeyim... ve bu kayıt dışıdır, muhabir kız," dedi Cindy'ye. "Beni duyuyor musun?"

"Tamam, tamam. Dudaklarım mühürlü. Ağzım *bir kasa*."

Claire, "Görünüşe göre adamınız sadece feci bir *dayak* yememiş," diye mırıldandı. "Bu zavallı herif kafasına birden fazla kurşun yemiş. Yakın mesafeden, muhtemelen silah *boşalana* kadar vurulduğunu söylüyorum."

Bölüm 5

Sokaktaki bir insanın öldürölmesi cinayet masasında sıfır önceliğe sahiptir. Kulağa soğuk geliyor ama katilin asla bulunamayacağı vakalar üzerinde çalışacak kaynağımız yok.

Conklin ve ben arabada otururken bunu konuştuk.

"Bagman Jesus soyuldu, değil mi?" dedi Conklin. "Başka bir evsiz onu feci şekilde dövdü ve o da karşılık verince onu havaya uçurdu."

"Şu silah sesleri hakkında. Bilmiyorum. Daha çok çete üyelerine benziyor. Ya da bir grup çocuk keyif için bir serseriye yuvarlamış, sonra da paçayı kurtarmak için onu vurmuş. Şuna bir *bak*," dedim ve suç mahallini gösterdim: kaldırımını boydan boya geçen kanlı ayak izleri, her adımda delil niteliği taşımayan izler bırakıyordu.

Ve bu karmaşaya ek olarak, ateş edildiğine dair hiçbir tanık, sokak lambasına vidalanmış kullanışlı bir video kamera ve bulunabilecek hiçbir mermi kovani yoktu.

Kurbanın gerçek adını bile bilmiyorduk.

Cindy'nin *Chronicle*'da yaratacağı dram olmasaydı, bu evsiz adamın dava dosyası unutulana kadar yığının en altına gidecekti.

Benim tarafımdan bile.

Ama "yakın mesafeden" ateşlenen o çoklu silah sesleri beni rahatsız etti.

"Dayak ve ateş etmek bir soygun için çılgınlık Rich. Bir nefret seziyorum suç. Ya da bir tür tutku suçu." Conklin

kadın katili gülümsemesini takındı.

"Öyleyse işe koyulalım," dedi.

Motoru kapattı ve Cindy'nin deneklerinin hala bariyer bandının dışında dolaştığı bloğun sonuna kadar yürüdük.

Hepsiyle yeniden görüştük, ardından kapsamımızı Townsend'in tamamının yanı sıra Clyde Caddesi ve Lusk Alley'i de içerecek şekilde genişlettik. Bodega kasiyerleri, eşcinsel erkeklere yönelik bir seks dükkanındaki tezgahhtarlar, fahişeler ve sokakta takılan uyuşturucularla konuştuk.

Birlikte düşük kiralı konutlardaki apartman kapılarını çaldık ve öğleden sonrayı Townsend boyunca uzanan depolardaki forklift operatörlerini ve işçileri sorgulayarak, dün gece Caltrain avlusunun dışında yaşanan silahlı saldırıyı ve Bagman Jesus'u sorarak geçirdik.

Kuşkusuz birçok kişi rozetlerimizi görünce dağıldı. Diğerleri Bagman ya da ölümü hakkında hiçbir bilgileri olmadığını iddia etti.

Ama Bagman Jesus'u tanıyanların anlatacak anekdotları vardı. Bir içki dükkanı soygununu nasıl engellediğini, bazen bir aşevinde çalıştığını, ihtiyacı olan biri için her zaman birkaç doları olduğunu söylüyordu.

Elit biriydi, sokakların kralıydı, bize altın kalpli bir serseri olduğu söylendi. Ve onun kaybı, onu dost olarak görenler için trajikti.

Günün sonunda, tavrım şüphecilikten meraka dönüşmüştü ve Cindy'nin ateşine yakalandığımı fark ettim - ya da belki de ateş beni yakalamıştı.

Bagman İsa yaralı bir sürünün iyi çobanı olmuştu.

Peki neden öldürülmüştü?

Sadece yanlış zamanda yanlış yerde mi bulunmuştu? Yoksa

ölümü özel ve kasıtlı mıydı?

Bu da bizi hiçbir iyi polisin vicdanı rahat bir şekilde atlatamayacağı iki büyük soruyla baş başa bıraktı: Bagman Jesus'u kim öldürmüştü? Ve neden?

Bölüm 6

CONKLIN VE ben saat beş civarında salona vardık, ekip odasından geçerek Teğmen Warren Jacobi'nin bir zamanlar benim olan küçük camlı ofisine gittik.

Jacobi de bir zamanlar benimdi - yani ortağımdı. İş değiştirmemize ve sık sık anlaşmazlığa düşmemize rağmen, birlikte o kadar uzun yıllar ve kilometreler geçirmiştik ki, düşüncelerimi başka hiç kimsenin okuyamadığı gibi okuyabiliyordu - ne Claire, ne Conklin, ne Cindy, ne de Joe.

Biz içeri girdiğimizde Jacobi hurdaya dönmüş masasının arkasında oturuyordu. Eski dostum ve patronum kır saçlı, hantal yapılı, elli üç yaşında, Cinayet Masası'nda yirmi beş yıldan fazla deneyimi olan bir polisti. Keskin gri gözlerini bana dikti ve ağzını çevreleyen gülme çizgilerini fark ettim - çünkü gülmüyordu.

Azıcık bile değil.

"Siz ikiniz bütün gün ne halt ettiniz?" diye sordu bana. "Doğru mu anladım? Evsiz bir DOA ile mi çalışıyordunuz?"

Conklin'in salonda bilinen adıyla Müfettiş Ateşli, bana Jacobi'nin masasının karşısındaki sandalyeyi önerdi, ardından sevimli poposunu sehpanın üzerine koydu ve gülmeye başladı.

"Komik bir şey mi söyledim, Conklin?" Jacobi tersledi. "Masanda on iki çözülmemiş olay var. Listelememi ister misin?"

Jacobi alıngandı çünkü San Francisco'nun cinayet çözme oranı Detroit'in altında bir yerlerde, diplerde geziniyordu.

Conklin'e, "Ben söylerim," dedim.

Ayaklarımı Jacobi'nin masasının ön kenarına dayadım ve "Zaman bizden uzaklaştı Warren. Bu suçun birkaç garip açısı var ve kurbanın

Ölüm yarın *Chronicle*'da büyük puntolarla yazılacak. Haberin önüne geçmemiz gerektiğini düşündüm."

"Konuşmaya devam et," dedi Jacobi, sanki ben bir şüpheliymişim ve o da beni yakalamış gibi.

Ona bildirilen iyi işler ve çeşitli teoriler hakkında bilgi verdim: Bagman İsa'nın bir misyoner ya da hayırsever olduğu, haçındaki bebeğin yaşam yanlısı bir ifade olduğu ya da hepimizin bir zamanlar Bebek İsa gibi masum ve saf olduğumuzu sembolize ettiği.

"Adamın insanlarla arası iyiydi," diye sonuca vardım. "Çok karizmatikti, bir tür evsizler aziziydi."

Jacobi parmaklarıyla davul çaldı. "Bu azizin adını bilmiyorsun, değil mi, Boxer?"

"Hayır."

"Ve onu kimin öldürdüğü ya da öldürme nedeninin ne olduğu konusunda hiçbir ipucunuz yok mu?" "En ufak bir *ipucu* bile yok."

Jacobi masayı tokatlayarak, "Bu kadar o zaman," dedi. "Her şey bitti. Bitti. Biri gelip itiraf etmediği sürece, departmanın vaktini boşa harcamayacaksın. Anladın mı beni?"

"Evet, efendim," dedi

Conklin. "Boksör mü?"

"Sizi duyuyorum, Teğmen."

Jacobi'nin ofisini boşalttık ve bugünlük paydos ettik. Conklin'e dedim ki, "Bunu anladın, değil mi?"

"Bitti'nin anlaşılmayacak nesi var?"

"Rich, Jacobi *gün* gibi açıktı. Bagman Jesus'*la kendi zamanımızda* çalışmamızı söyledi. Claire'i görmeye gidiyorum. Sen de geliyor musun?"

Bölüm 7

CLAIRE, yakasında kelebek iğnesi olan bir ameliyat önlüğü giymiş, önlüğü kolanının üzerine gerilmiş, çiçekli duş bonesi saçlarını örtmüştü. Önündeki paslanmaz otopsi masasında çıplak bir Bagman Jesus yatıyordu, korkunç yüz hatları ışıklara bakıyordu.

Y kesisi köprücük kemiklerinden pubise kadar uzanıyordu ve kaba beyaz iplikle beyzbol dikişleriyle dikilmişti. Vücudunun her yerinde çürükler ve üst üste binen yırtıklar ve çürükler vardı.

Bagman Jesus intikam hırsıyla çalışıyordu.

"Röntgenleri geri aldım," dedi Claire. O konuşurken ben de röntgenlerin duvardaki ışıklı kutuya tutturulduğu yere baktım.

"Sağ eli kırılmış, muhtemelen saldırgana yumruk atmış ya da yerdeyken üzerine basılmış. Yüz kemiklerinde ve kafatasında çok sayıda kırık var. Kaburgaları kırık, tabii ki, üç tane.

"Tüm bu çoklu künt cisim travması onu öldürmüş olabilir, ancak biri ona sopayla vurduğunda zaten ölmüştü."

"Ölüm sebebi mi? Ver onu bana, Kelebek. Ben hazırım."

"Tanrım," dedi. "Elimden geldiğince hızlı çalışıyorum ve hala Lindsay zamanına yetişemiyorum."

"Lütfen?" Dedim.

Claire boyun eğerek arkasına uzandı ve içinde deforme olmuş sümüksü böceklere benzeyen bir grup küçük cam torbayı havaya kaldırdı.

"Bunlar yirmi ikiler mi?" Conklin ona sordu.

"Haklısın Rich. Kafasına isabet eden kurşunlardan dördü eski iç sekmeyi yapmış. Buradan, buradan, tam buradan ve arkadan girmiş, kafa derisinin altında vızıldamış ve halının altındaki böcekler gibi orada yatmış.

"Ama sanırım Bay İsa'nın hayatta kalmış olma ihtimali var. *şu* dört sümüklü böcek."

"Ve böylece?" Ben sordum. "Onu ne öldürdü?"

"Yani, bebeğim, tetikçi Bay İsa'yı tapınaktan vurdu ve bu muhtemelen senin cinayet mermindi. İyi bir önlem için onu boynunun arkasından tekrar vurdum."

"Ve *sonra* katili yüzüne mi vurdu? Kaburgalarını mı kırdı?" İnanamayarak sordum. "*Tutku* cinayetinden bahsediyoruz."

Claire bize, "Birileri ondan nefret ediyordu, doğru," dedi. Asistanına seslendi. "Bay İsa'yı benim için kaldırır mısın Bunny? Joey sana yardım etsin. Ayak etiketine de 'John Doe number twenty-seven' ve tarih yaz."

Conklin ve ben Claire'i ofisine kadar takip ettik.

Claire bize "Size göstereceğim başka bir şey var" dedi. Duş bonesini yırttı ve ameliyat önlüğünü çıkardı. Claire'in üzerinde mavi bir önlük ve en sevdiği tişört vardı, önünde meşhur sözün yazılı olduğu tişört: "Şişman olabilirim, kırk yaşında olabilirim ama işte buradayım."

Bu cümle Claire'i çok güldürdü ama artık kırk beş yaşında olduğu için, bugünlerde *yeni* bir favori tişörtü olabileceğini düşünüyordum.

Bu arada bize yer gösterdi, masasının arkasına oturdu ve üst çekmecenin kilidini açtı. Başka bir delil torbası çıkardı, masanın üzerine koydu ve deveboynu lambasını eğerek doğrudan üzerine ışık tuttu.

"Bu Bagman'ın *haçı*," dedim, eski ve değerli bir eserin patinasına sahip bir serseri sanat eserine bakarak.

Aslında tarif edildiği gibiydi: iki cıvata, bakır tel, çarmıha gerilmiş oyuncak bir bebek.

"Plastik bebeğin üzerinde parmak izleri olabilir," dedim. "Bunu nereden buldun?"

"Bagman'in gırtlığında," dedi Claire, bir yudum su alarak. "Birisi onu boğazına tıkmaya çalışmış."

Bölüm 8

Joe'nun Bagman Jesus hakkındaki düşüncelerini duymak için sabırsızlanıyordum.

O akşam Yabancı Sinema'da yemek yiyorduk. Şehrin en kötü mahallesinde, bodega ve dolar dükkanlarıyla çevrili berbat bir blokta yer almasına rağmen, Yabancı Sinema'nın markiz ve ince tasarımı, onu sanki bir UFO'nun Los Angeles'tan alıp yanlışlıkla Mission'a düşürdüğü izlenimini veriyor.

Ancak görünüşünün yanı sıra, Yabancı Sinema'yı gerçek bir ziyafet haline getiren şey, eski filmlerin komşu bir binanın boş duvarına yansıtıldığı arka bahçedeki piknik masalarıdır.

O erken Mayıs gecesinde gökyüzü açıldı, avlunun etrafındaki ısı lambaları akşamı daha da sıcak hale getirmişti. Sean Penn bazı arkadaşlarıyla birlikte masalardan birindeydi ama benim için en büyük cazibe, ikimizin de uçak bileti almamıza gerek kalmadan Joe ile bir akşam yemeği randevusuna sahip olmaktı.

İçimizi burkan pek çok hız tümseğinden sonra, Joe benimle birlikte olmak için San Francisco'ya taşındığında, eskiden uzun mesafeli olan ilişkimizin inişli çıkışlı yolculuğu yumuşamıştı. Artık nihayet birlikte yaşıyorduk.

Sonunda kendimize gerçek bir şans veriyoruz.

Eski bir Fransız filmi olan *The Umbrellas of Cherbourg* (*Cherbourg Şemsiyeleri*) duvara karşı sessiz bir şekilde titreşirken, Joe ona şaşırtıcı günümü anlattığımda dikkatle dinledi: Conklin ve ben Bagman Jesus'u kimin öldürdüğünü bulmaya çalışırken nasıl ayaklarımızı yerden kesmiştik.

"Claire kafasından beş kurşun çıkardı, dördü kafa derisinin hemen altından," dedim Joe'ya. "Beşinci kurşun şakaktaydı ve muhtemelen para atışıydı.

Sonra Bagman ensesine bir kurşun daha yedi, ölüm sonrası. Bir tür kişisel şiddet eylemi, öyle değil mi?"

"Şu sümüklü böcekler. Yirmi beşlik miydi yoksa yirmi

ikilik miydi?" "Yirmi ikiler," dedim.

"Rakamlar. Yumuşak olmalılar yoksa hepsi kafatasını delip geçerdi. Olay yerinde hiç mermi kovanı var mıydı?"

"Bir tane bile yok. Tetikçi muhtemelen bir tabanca kullanmış."

"Ya da yarı otomatik bir silah kullandı ve o kovanları aldı. Bu tür bir adam kanıt bilincine sahipti. İleriyi düşünürdü."

"Yani, tamam, bu iyi bir nokta." Joe'nun düşüncesini zihnimde evirip çevirdim. "Yani belki de önceden planlanmıştı, öyle mi diyorsun?"

"Umutsuz değil, Linds. O yumuşak kurşunda çizgiler olabilir. Bakalım laboratuvar ne diyecek. Kovanlardan parmak izi alamayacak olman çok kötü."

"O plastik bebeğin üzerinde parmak izleri olabilir."

Joe başını salladı ama aynı fikirde olmadığı

belliydi. "Hayır mı?" Ona sordum.

"Eğer tetikçi kovanları aldıysa, belki de profesyoneldi. Kiralık katil ya da asker. Ya da bir polis. Ya da bir dolandırıcı. Eğer profesyonelse -"

"O zaman haçın üzerinde de parmak izi olmayacak," dedim. "Ama bir profesyonel bir sokak sakinini neden bu kadar acımasızca öldürsün ki?"

"Daha *ilk gün* Linds. Kendine biraz zaman tanı."

Ona "Elbette," dedim ama Jacobi bu davanın fişini çoktan çekmişti. Joe garsonu çağırıp şarap sipariş ederken başımı ellerimin arasına aldım. Sonra bana kocaman, okunamayan bir gülümseme çevirdi.

Arkama yaslanıp o gülümsemeyi analiz ettim, sadece Joe'nun sırrı olan bir çocuk gibi görüldüğünü anladım.

Ona neler olduğunu sordum, şarabın tadına bakmasını bekledim. Beni yeterince beklettikten sonra masaya doğru eğildi ve ellerimi ellerinin arasına aldı.

"Sarışın, tahmin et bugün Pentagon'dan kim aradı?"

Bölüm 9

"Aman Tanrım," diye ağızımdan kaçırdım. "*Sakin* bana söyleme."

Kendime engel olamadım. İlk aklıma gelen Joe'nun Washington'a geri çağrıldığı oldu - ve bu *fikre* bile dayanamadım.

"Lindsay, sakın ol. Arama bir görevle ilgiliydi. Başka görevlerin başlangıcı olabilir, hepsi de kazançlı, danışmanlık işim için büyük bir destek."

Joe ile bir dava üzerinde çalışırken tanıştığım da kartvizitinde İÇ GÜVENLİK MÜDÜR YARDIMCISI yazıyordu. Washington'daki en iyi anti-terörizm adamıydı. Ve benimle birlikte olmak için sol kıyıya taşındığında bıraktığı iş buydu.

Referansları ve itibarı birinci sınıftı, ancak San Francisco'daki fırsatlar beklediğimiz kadar hızlı gelmemişti.

Ben bunu mevcut yönetimin, çok sevilen Joseph Molinari'nin seçim yılında görevden ayrılmasına kızmasına bağlıyorum. Görünüşe göre kızgınlıklarını atlatmaya çalışıyorlardı.

Bu iyiydi.

Rahatladım. Gülümsedim. Dedim ki, "Whew. Korkuttun beni, Joe." Ve onun için heyecanlanmaya başladım.

"Bana *görevden* bahset," dedim. "Elbette, ama

önce sipariş verelim."

Menüden ne seçtiğimi hatırlamıyorum çünkü yemek geldiğinde Joe bana sabah Orta Doğu'da bir konferansa gideceğini söyledi.

Ve Ürdün'de üç hafta ya da daha fazla kalabileceğini söyledi.

Joe çatalını bıraktı, "Sorun ne, Lindsay? Seni rahatsız eden ne?"

Kibarca sordu. Gerçekten bilmek istiyordu ama tansiyonum fırlamıştı ve ona *kibarca* nedenini söyleyemedim.

"Yarın senin doğum günün Joe. Hafta sonu için Cat'in evine gidecektik, hatırladın mı?"

Catherine benim kız kardeşim, benden altı yaş küçük, iki kızıyla birlikte şirin bir sahil kasabası olan Half Moon Bay'de yaşıyor. Bunun bir aile hafta sonu olması gerekiyordu, kaliteli zaman geçirecektik, Joe'yu eve, sahip olduğum neredeyse tek aileye getirmek benim için büyük bir olaydı.

"Cat'le başka bir zaman kalabiliriz, tatlım. Konferansa gitmem gerekiyor. Ayrıca Lindsay, doğum günüm için tek istediğim bu gece ve sensin."

"Şu anda seninle konuşamam," dedim, peçetemi masaya fırlattım, duvarda oynayan filmin önünde ayağa kalktım, insanların oturmam için bana bağışladıklarını duydum.

Restoranın içinden geçip her iki tarafı bel hizasında adak mumlarıyla kaplı otuz ayak uzunluğundaki koridordan çıktım, cebimden cep telefonumu çıkardım ve sokağa varmadan bir taksi çağırdım.

Mission'da, Dodge City'nin tam ortasında bekledim, önce öfkelen dim, sonra aptallaştım, sonra da kendime gerçekten çok kızdım.

Her zaman hor gördüğüm aptal sarışın stereotipi gibi davranmıştım.

Bölüm 10

KENDİME "Seni lanet olası sürtüğ" dedim. Eğildim, taksiciye bir beşlik verdim ve el sallayarak onu gönderdim.

Sonra o romantik, mum ışıklı yürüyüşü tek başıma otuz metrelik koridordan aşağıya, restorana ve arka bahçeye doğru yaptım.

Garson tabakları götürürken oraya vardım.

"Ön tarafa!" diye bağırان kişi tekrar bağırdı. "Sen. Evet, sen."

Joe'nun karşısına oturdum ve "Aptalca davrandım, özür dilerim" dedim.

Joe'nun yüz ifadesinden gerçekten yaralandığı anlaşıyordu. Dedi ki, "Özür dilerim,

Ben de. Bunu sana söylememeliydim, ama böyle tepki vereceğini tahmin etmemiştim.

Bu."

"Hayır, özür dileme. Sen haklıydın ve ben tam bir aptaldım, Joe. Lütfen beni affeder misin?"

"Seni çoktan affettim. Ama Lindsay, ne zaman kavga etsek, ilişkimizdeki fil yine bildiğini okuyor."

"Trompetler mi?" Yardımcı olmaya

çalışarak sordum. Joe gülümsedi, ama bu

hüzünlü bir gülümsemeydi. "Kırk yaşına

giriyorsun."

"Bunu biliyorum. Teşekkür ederim."

"Senin de belirttiğin gibi yarın kırk yedi yaşında olacağım. Geçen yıl sana evlenme teklif etmişim. Sana verdiğim yüzük hala çekmecede bir kutuda duruyor, parmağında değil. Doğum günüm için ne istiyorum? Buna senin karar vermeni istiyorum, Lindsay."

Dünyanın dört bir yanındaki garsonların mükemmelleştirdiği tam olarak uygunsuz zamanlamayla, üç genç adam masamızın etrafında toplandı, ellerinde küçük bir pasta, mumlar yanıyordu ve Joe'ya "Mutlu Yıllar" şarkısını söylemeye başladılar. Tam da planladığım gibi.

Şarkı diğer dinleyiciler tarafından duyuldu ve birçok göz bize çevrildi. Joe gülümsedi, mumları üfledi.

Sonra bana baktı, yüzünün her yerinde aşk yazıyordu. Dedi ki, "Yalvarma sarışın. Ne dilediğimi söylemeyeceğim."

Gecemizi mahvettiğim için kendimi aptal gibi

mi hissettim? Ben hissettim.

Joe'nun dileği ve siyah kadife kutusundaki elmas yüzük konusunda ne yapacağımı biliyor muydum?

Ben yapmadım.

Ama kararsızlığımın Joe ile bir ilgisi olmadığından emindim.

Bölüm 11

Şafak sökmeden uyandık ve konuşmadan acilen seviştik. Saçlar çekildi, dudaklar ısırıldı, yastıklar yere fırlatıldı.

Şiddetli sevişme, sıkışıp kaldığımızın gerçek ve içten bir kabulüydü. İkimizin de söyleyebileceği, diğerinin zaten bilmediği hiçbir şey yoktu.

Tenlerimiz ılık ılık parlıyordu, yan yana uzanmıştık, ellerimiz birbirini sıkıca kavramıştı. Komodinin üzerindeki yüksek teknoloji ürünü saat, zamanı ve dış sıcaklığı tavana büyük kırmızı rakamlarla yansıtıyordu.

Sabah beş on beş.

Elli iki derece.

Joe dedi ki, "Güzel bir rüya gördüm. Her şey yoluna girecek." Bana

güvence mi veriyordu? Yoksa kendini mi rahatlatıyordu?

"Rüya neydi?"

"Birlikte yüzüyorduk, çıplak, bir şelalenin altında. Su. Bu seks, değil mi?"

Elimi bıraktı. Şilte kaydı. Battaniyeyi silkeledi ve bedenimi örttü.

Karanlıkta yatarken düşün aktığını duydum, kendimi bastırılmış, ağlamaklı ve çözümlenmemiş hissediyordum. Uyuyakalmışım, Joe'nun saçına dokunan eliyle uyandım.

"Ben gidiyorum, Lindsay."

Uzanıp kollarımı boynuna doladım ve karanlıkta öpüştük.

Dedim ki, "İyi yolculuklar. Yazmayı unutma."

"Ararım."

Joe'nun bu soğukkanlılıkla gitmesine izin vermek çok yanlış bir tondu. Ön kapı kapandı. Kilitler yerine oturdu.

Yataktan fırladım.

Kot pantolonumu ve Joe'nun kazaklarından birini giydim, yalınayak koridora koştum. Asansör istasyonundaki *aşağı* düğmesine bastım, kabin on birinci kata geri tırmanıp açılana kadar uzun bir basış yaptım.

Asansör beni yavaşça aşağı indirirken umutsuzluğa kapıldım. Zihnimin gözünde Joe'nun çantaları bagajdaydı, araba Lake Caddesi boyunca ilerliyor ve havaalanına doğru hızlanıyordu.

Ama asansör nihayet beni lobiye bıraktığında, camlı ön kapıdan Joe'yu gördüm, bir Lincoln sedanın yanında duruyordu. Kapıcının yanından geçip Joe'nun adını söyleyerek sokağa fırladım.

Başını kaldırıp kollarını açtı, ben de ona sarıldım, yüzümü ceketine bastırdım ve gözlerimden yaşlar süzüldüğünü hissettim.

"Seni çok seviyorum, Joe."

"Ben de seni seviyorum

sarışın."

"Joe, şelaledeyken yüzüğümü takıyor muydum?" "Evet. Büyük,

eski bir maytap. Ay'dan bile görülebiliyordu."

Omzuna doğru güldüm. Öpüştük, sarıldık, tekrar yaptık, ta ki şoför "Birazını sonraya sakla, tamam mı?" diye şaka yapana kadar.

"Gitsem iyi olacak," dedi Joe.

İsteksizce geri çekildim ve Joe arabaya bindi.

Siyah Lincoln sevgilimi alıp götürürken ben el salladım, Joe da el sallayarak karşılık verdi.

Bölüm 12

YUKİ ofisindeydi, Adalet Sarayı'ndaki düzinelerce penceresiz, pis bölge savcı yardımcısı odalarından birinde. Hazırlandı, hazırlandı ve tam bir mahkeme kıyafeti giydi: gri Anne Klein takım elbise, buz pembesi ipek gömlek, Neiman'dan yarı fiyatına aldığı üç yüz dolarlık ayakkabılar.

Saat sabahın altı buçuğuydu.

Yaklaşık üç saat sonra, hem güzel *hem* de çirkin olmayı başarmış yirmi beş yaşındaki eski yarışma kraliçesi Stacey Glenn'in kanlı, korkunç ve karmaşık cinayet davasında kapanış konuşmasını yapacaktı.

Stacey Glenn'in ailesine yaptığı şey iğrenç, sebepsiz ve affedilemezdi ve Yuki o psikopat kaltağı yakalayıp sonsuza dek göndermeye kararlıydı. Ancak Yuki'nin tüm kararlılığına ve en güçlü argümanı hayata geçirme yeteneğine rağmen, savcılık ofisinde ünlenmeye başlamıştı - *kaybetmesiyle* ünlenmişti. Ve bu onu öldürüyordu.

Demek buydu.

Stacey Glenn kurtulursa, her ne kadar bundan nefret etse de, Yuki medeni hukuka geri dönecek, zengin insanların boşanmaları ve sözleşme görüşmeleri ile ilgilenecekti. Tabii istifa edemeden *kovulmazsa*.

Yuki gıcırdayan sandalyesinde öne doğru eğildi ve her biri Halkın davasını özetlerken vurgulayacağı bir noktayı gösteren bir paket dizin kartını karıştırdı.

Olay: Stacey Glenn Potrero Hill'deki evinden sabahın ikisinde çıkmış ve kendine özgü elma şekeri kırmızısı Subaru Forester'ıyla Golden Gate Köprüsü'nü geçerek kırk mil ötedeki Marin'deki ailesinin evine gitmişti.

Olay: Stacey Glenn, ailesinin evine gece saat üç ile üç buçuk arasında, kalp şeklinde özel bir anahtarın altında saklı olan anahtarı kullanarak girmiştir.

Ön kapının yanındaki taş. Mutfaktan garaja gitmiş, bir levveyi üst kattaki ana yatak odasına çıkarmış ve anne babasının kafalarına vurarak onları darp etmiştir.

Olay: Bir komşu, o sabah saat üç civarında Glenn'lerin garaj yolunda arazi lastikleri olan kırmızı bir Subaru Forester gördüğünü ve Stacey'ye ait olduğunu anladığını ifade etmiştir.

Olay: Stacey Glenn, ailesini ölüme terk ederek evine doğru yola çıktı ve dönüş yolunda yaklaşık dört buçukta bir gişeden geçti.

Bu zaman çizelgesi Yuki'nin davası için çok önemliydi çünkü Stacey Glenn'in söz konusu gecedeki hareketlerini ortaya koyuyor ve ailesi saldırıya uğradığında evde yalnız olduğu ve uyuduğu yönündeki mazeretini *çürütüyordu*.

Madde: Stacey Glenn aşırı borçlu, yozlaşmış bir alışverişçiydi. Ailesi onun için yaşarken bir hiçti. Ölüyken bir milyon dolar değerindeydiler.

Madde: Stacey Glenn'in araçları, nedeni ve fırsatı vardı - ve ayrıca suçun kendisine *tanıklık* eden biri de vardı.

Ve o tanık Yuki'nin davasının yüzde 90'ını oluşturuyordu.

Yuki kartlarını lastik bir bantla sardı ve çantasına attı. Sonra ellerini çenesinin altında kavuşturdu ve zamanından önce ölmüş olan ve bu yüzden çok kızgın olan kendi annesi Keiko Castellano'ya düşüncelerini ışıkladı. Keiko tek kızını şiddetle sevmişti ve Yuki annesinin rahatlatıcı varlığını şimdi etrafında hissediyordu.

"Anne, bugün mahkemede benimle kal ve kazanmama yardım et, tamam mı?" Yuki yüksek sesle söyledi. "Öpücükler gönderiyorum."

Öldürmek için saatleri olan Yuki kalem çekmecesini temizledi, çöp kutusunu boşalttı, adres defterinden eski dosyaları sildi ve çok tatlı pembe bluzunu kapısının arkasındaki kuru temizlemecinin plastiğinde duran daha güçlü, kendinden emin deniz mavisini erkek gömleğiyle değiştirdi.

Saat sekiz on beşte, Yuki'nin ikinci sandalyesi Nicky Gaines koridordan geçerken ona seslendi. Yuki kapı aralığından kafasını uzatarak, "Nicky, sadece PowerPoint'in çalıştığından emin ol. Tek yapman gereken bu."

"Ben senin adamınım," dedi Nicky.

"Güzel. Fermuarını kapat. Hadi
gidelim."

Bölüm 13

Sayın Brendan Joseph Duffy kürsünün arkasındaki panelli kapıdan mahkeme salonuna girip bayrakların arasında ve Kaliforniya Eyaleti'nin büyük mührünün önünde yerini aldığı anda YUKI savcılarının masasındaki yerinden doğruldu.

Duffy'nin koşucu yapısı, kırışmış saçları, burnunun yamacına düşük takılmış pencere camı gözlükleri vardı. iPod kulaklıklarını çıkardı, bir kutu Sprite'ın kapağını kapattı, ardından katılımcılar yerlerine otururken mübaşirden jüriyi getirmesini istedi.

Koridorun karşısında, Yuki'nin rakibi, saygın ceza savunma avukatı Philip R. Hoffman, müvekkili Stacey Glenn ile fısıldaşıyordu.

Hoffman uzun boylu, kambur, bir seksen dört boyunda, kırk iki yaşında, düzensiz siyah saçlıydı. Gece mavisi bir Armani takım elbise giymiş ve pembe saten bir kravat takmıştı. Tırnakları manikürlüydü.

Yuki gibi Hoffman da mükemmeliyetçiydi.

Onun aksine, Hoffman'ın galibiyet-mağlubiyet oranı onu yıldızlar ligine soktu.

Normalde saati dokuz yüz dolardan fazla ücret alıyordu ama şu anda Stacey Glenn'i ücretsiz olarak temsil ediyordu. Hoffman fedakar biri değildi.

Mahkeme salonu basın mensuplarıyla doluydu ve onların bu davayla ilgili yayınları şirketi için milyonlar değerindeydi.

Stacey Glenn mavi gözlü, esmer, yanaklarında hapishane solgunluğunu vurgulayan iki allık lekesi olan çarpıcı bir kadındı. Zeytin tonlarında ekoseli, rüküş bir takım elbise giymişti; bu da onu hesapçı, katil, paragöz bir psikopattan ziyade bir öğretmen ya da istatistikçi gibi gösteriyordu.

Yuki'nin yanında, sürekli geniz akıntısı olan Nicky Gaines, jüri üyeleri küçük mahkeme salonuna yan kapıdan girerken gürültülü bir şekilde nefes alıyordu

ve jüri locasındaki yerlerine yerleştiler.

Yargıç Duffy jüri üyelerini selamladı, bugün her iki tarafın da davalarını özetleyeceğini ve daha sonra jürinin müzakerelere başlayabileceğini açıkladı.

Duffy kutudan uzun bir soda çekti, sonra sordu: "Bayan. Castellano, davacılar devam etmeye hazır mı?"

"Evet, Sayın Yargıç."

Masadan notlarını alan Yuki, meşe kaplı mahkeme salonunun ortasındaki kürsüye doğru yürüdü. Son altı hafta boyunca tikleri, yüz buruşturmaları, kahkahaları ve göz devirmeleriyle tanıdığı on iki jüri üyesine ve iki yedek üyeye gülümseyerek, "Herkes günaydın," dedi ve ardından sanığı işaret ederek içinden geldiği gibi konuştu.

"Stacey Glenn ahlaksız ve pişmanlık duymayan bir katildir.

"Ona tapan babasını öldürdü. Annesini öldürmek için elinden geleni yaptı ve bunu başardığını düşündü. Anne ve babasını acımadan dövdü çünkü bir milyon dolarlık hayat sigortası tazminatını almak istiyordu.

"Bunu *para* için yaptı."

Yuki duruşma sırasında belirlediği zaman çizelgesini (gişe görevlisinin ve Glenn'lerin komşusunun ifadeleri) gözden geçirdi ve onlara Stacey'nin ailesinin poliçesinin durumunu kontrol etmek için aradığı sigorta komisyoncusunu hatırlattı.

Son olarak jüriden, SFPD'de cinayet masası müfettişi olarak görev yapan Müfettiş Paul Chi ve deneyimli bir sağık görevlisi olan Lynn Colomello'nun ifadelerine başvurmalarını istedi.

Yuki jüriye şunları söyledi: "Müfettiş Chi ve EMS Çavuşu Lynn Colomello, Rose Glenn'in öldürülen kocasının yanında yatakta bulunduğunda ölüme yakın olmasına rağmen, *bilinci* yerinde ve *aklı başında* olduğuna dair ifade verdiler."

"Rose Glenn sağık görevlilerinin talimatlarına itaat etti. Kendisine kimin saldırdığını *biliyordu* ve en önemlisi de *bu bilgiyi polise iletebildi*.

"Müfettiş Chi'nin o sabah cinayet mahalline çağrıldığında yanında bir video kamera olduğunu biliyorsunuz. Bayan Chi'nin Glenn hâlâ hayattayken, konuşmalarını videoya çekmiş ve bunun Bayan Glenn'in ölüm ilanı olduğuna inanmıştır.

"Rose Glenn kendisine kimin saldırdığını çok iyi biliyordu. Ve bu video kasette, bu hikayeyi benim söyleyebileceğim her şeyden daha güçlü bir şekilde anlatıyor.

"Nicky, lütfen yuvarla."

Bölüm 14

Yargıç kürsüsünün jüriye en yakın tarafındaki ekranda loş ışıklı cinayet sahnesinin bir video kaydı belirdi.

Kameranin gözü, büyük boy bir yatağın hakim olduğu bir yatak odasına odaklandı.

Çarşaflar dağınık ve kurumuş kanla kaplıydı. Bir adamın bükülmüş bedeni yatağın uzak tarafında duruyordu, yüzü kameraya dönüktü, kan ve beyni yatak başlığına sıçramıştı, kafa derisinde ve boğazında derin yaralar görünüyordu.

Bir kadının hayaletimsi eli yataktan kalktı ve izleyiciye yaklaşmasını işaret etti. Kamera yatağa yaklaştıkça nefes alıp verme sesleri yoğunlaştı.

Çenesinin parçalanmış ve bir gözünün yok olmuş olmasına rağmen *Rose Glenn'in hayatta olduğunu* görmek şok edici ve dehşet vericiydi.

"Ben Müfettiş Paul Chi," dedi kamera dışındaki bir erkek sesi. "Bir ambulans yolda, Bayan Glenn. Beni duyabiliyor musunuz?"

Şaşırtıcı bir şekilde, kadının çenesi yavaşça aşağı doğru hareket etti ve

sonra geri döndü. "Adınız Rose Glenn mi?"

Kadın tekrar başını salladı.

"Ronald Reagan Amerika Birleşik Devletleri Başkanı

mi?" Rose Glenn başını bir o yana bir bu yana çevirdi -

hayır.

"Rose, bunu sana ve kocana kimin yaptığını biliyor musun?"

Kadının nefes alış verişleri daha da düzensizleşti ama çenesini önce aşağı sonra yukarı eğerek başını salladı.

"Saldırgan bir yabancı mıydı?" Chi ona sordu.

Rose Glenn başını hayır anlamında salladı.

"Saldırgan aile üyelerinden biri miydi?"

Evet anlamında başını salladı.

Aniden polis telsizleri çıtırdadı ve bir sedye gürültüyle odaya girerek kameranın görüşünü engelledi. Sonra sahne bir kez daha temizlendi.

Sarı saçlarını at kuyruğu yapmış bir sağlık görevlisi, sigara tiryakisi gibi kısık bir sesle, "Yüce Tanrım. *Yaşıyor.*"

Jüri önünde ifade veren sağlık görevlisi Lynn Colomello'ydu. Ekranda aceleyle Anthony Glenn'in yanına gitti ve nabzını yokladı. Chi ölmekte olan kadına sordu, "Rose, bunu oğlun mu yaptı? Bunu oğlun Rudy mi yaptı?"

Rose Glenn başını acı verici bir yavaşlıkla salladı - hayır.

Colomello'ya iki sağlık görevlisi daha katılırken ayak sesleri sorgulamayı bastırdı. Acil tedavi hakkında konuştular, bir oksijen tüpü getirdiler ve Rose Glenn'in burun deliklerine bir kanül yerleştirdiler.

Paul Chi'nin sesi devam etti ve sağlık görevlilerine sakın bir şekilde "Sadece bir saniyeye daha ihtiyacım var" dedi. Sonra kurbanla konuştu. "Rose. Rose. Saldırgan kızın Stacey miydi?"

Kadın başını olumlu anlamda salladı.

"Rose, bunu sana kızın Stacey'nin yaptığını mı söylüyorsun?"

Kadın tısladı, "Yessssss."

Ciğerlerinden kaçan hava korkunç bir sestti, sanki kadın son nefesini Chi'ye onu kimin öldürdüğünü söylemek için kullanıyordu.

Ve sonra Colomello'nun sayımıyla sağlık görevlileri Rose Glenn'i sedyeye kaldırdı - ve röportaj sona erdi.

Mahkeme salonunda ekran karardı ve ışıklar yandı. Jüri üyeleri videoyu daha önce izlemişlerdi, ancak bu kaset Yuki'nin

r sistance, sadece onu tekrar görmenin k r  okunun gücünü peki tirece ini umabilirdi.

Yuki boğazını temizledi ve şöyle dedi: "Bayanlar ve Baylar, Rose Glenn'e o sabah birçok farklı soru soruldu ve başını evet ya da hayır anlamında sallayabildi, hatta konuşabildi. Kızının kendisine saldırıp saldırmadığı sorulduğunda *evet dedi*.

"Bu duruşma sırasında Rose Glenn hiçbir zaman Müfettiş Chi'ye söylediklerini inkar etmedi. Sadece hatırlayamıyor.

"Peki neden hatırlayamıyor?    nk  kızı kafasına bir levyeyle vurmu  ve doktorlarının daha önce bu kadar ağır yaralarla hayatta kalan birini görmediği ölçüde travmaya neden olmuş.

"Ama Rose Glenn hayatta kaldı - dul kaldı, şekli bozuldu ve hayatı boyunca kısmen felçli kaldı.

"*Sanık bunu ona yaptı*, Bayanlar ve Baylar.

"Halk sizden Stacey Glenn'i her iki    tan da *suçlu* bulmanızı istiyor: babası Anthony Glenn'i öldürmekten ve annesi Rose'u öldürmeye te ebb sten. Sizden Stacey Glenn'in bu    ların bedelini yasalar çerçevesinde en ağır şekilde ödemesini sa lamanızı istiyoruz."

Yuki yerine oturduğunda, hepsi de iyi olan pek çok şey hissetti: başarının sıcak parıltısı, Nicky'nin omzunu sıvazlayan eli ve annesinin varlığı onu tüm vücudunu saran bir kucak gibi çevreliyordu.

"İyi i , Yuki-eh," dedi annesi. "Sram dunk yapıyorsun."

Bölüm 15

PHILIP HOFFMAN bu jürinin huzurunda soğukkanlılığını hiç kaybetmemişti. Savunma tanıklarına karşı saygılı davranmış ve beş sentlik bir kelimenin yeterli olacağı durumlarda asla beş dolarlık bir kelime kullanmamıştı. Jürinin kendisini sevdiğinden ve güvendiğinden emindi ve bu iyi hissin müvekkiline de geçeceğine güveniyordu.

"Millet," dedi kürsünün üzerinde yükselerek ve kürsüyü gölgesinde bir oyuncak gibi göstererek, "Stacey Glenn hayatında hiç kimseye zarar vermemiş iyi bir kızıdır. Ailesini seviyor ve Rose Glenn büyük duygusal ve fiziksel bedeller ödeyerek karşınıza çıktığında size Stacey'nin içinde zerre kadar şiddet olmadığını söyledi. Stacey'nin asla ama asla babasına ya da Rose'a saldırmayacağını söyledi.

"Rose Glenn'in kalbinin kesinlikle hasta olduğunu, ölümün eşiğindeyken söylediği ya da yaptığı her şeyin yanlış yorumlandığını ve masum kızını suçlamak için kullanıldığını söylediğini duydunuz."

Hoffman başını salladı, notlarını kürsüye bıraktı ve jüri locasına doğru yürüdü, sonra ellerini arkasına kilitledi ve kara gözlerini jüri üyelerinin üzerinde gezdirdi.

"Savcılık, olay yeri videosunu duygularınızı harekete geçirmek için kullandı çünkü ellerindeki *tek şey* bu. Her ne kadar etkileyici olsa da bu video Stacey Glenn'in suçlu olduğunu kanıtlamaz."

Hoffman jüriye, Rose Glenn'in Müfettiş Chi tarafından sorgulandığında şokta olduğunu ve verdiği cevapların tamamen güvenilmez olduğunu ifade eden iki nörolog ve psikiyatriste atıfta bulunarak davasını anlattı.

Gişe görevlisinin Stacey Glenn'i gördüğüne *inanmasına* rağmen, herhangi bir sürücüyle yapılan işlemin en fazla birkaç saniye sürdüğünü ve bu olayda söz konusu sürücüye bir anlık bakışının gecenin karanlığında gerçekleştiğini söyledi.

Hoffman jüriye, "Forester'ın plaka numarasına dair hiçbir kayıt yok," dedi, "sürücünün video kaydı da yok.

"Bernice Lawrence," diye devam etti Hoffman, "Stacey'nin arabasını ailesinin garaj yolunda gördüğüne yemin eden komşu... o iyi bir vatandaş ve yardım etmeye çalışıyordu. Belki benzer bir araba görmüştür ya da gördüğü tarihi yanlış söylemiştir - ama ne olursa olsun Stacey'i hiç görmediğini itiraf ediyor.

"Sağduyumuzu kullanarak, müvekkilimin arabasını ailesinin evinin önüne park edecek ve sonra da onları öldürmek için içeri girecek kadar aptal olduğuna inanmamız pek mümkün değil. Bu çok saçma.

"Tony ve Rose Glenn'in yatak odasının saldırıdan sonra nasıl görüldüğünü gördünüz," dedi. "Bir insanın levyeyi kaldırıp muazzam bir güçle vurabileceğine, kaldırıp düzinelerce kez tekrar vurabileceğine ve giysilerinde tek bir kıl ya da kan lekesi olmayacağına inanabiliyor musunuz?

"Stacey trajediden birkaç saat sonra sorgulanmak üzere getirildi. Saçları, elleri, tüm vücudu incelendi. Evi arandı, ayakkabıları ve giysileri suç laboratuvarında detaylı bir şekilde test edildi.

"Üzerinde hiçbir kanıt yoktu. *Yoktu.*

"Stacey'nin arabası somun ve cıvata kovalarına dönüşmüştü. bulundu.

"Ailesinin ön kapısına bırakılan anahtarla ilgili olarak size soruyorum: Kaçınız paspasın altında ya da herkesin bulabileceği başka bir yerde yedek anahtar bulunduruyorsunuz?

"Peki ya sigorta komisyoncusu Wayne Chadwell'i aramanız?

"Stacey iyi bir evlat olmaya çalışıyordu. Ailesi yaşlanıyordu. Polisiçelerini kontrol etti çünkü *korunduklarından* emin olmak istiyordu.

"Özetle millet, müvekkilimi bu suçla ilişkilendiren hiçbir adli kanıt yok. *Hem de hiç.*

"Ve polis ağır yaralı bir kadının şüpheli ifadesine sahip olduğu için, bu suçu Stacey'nin üzerine yıktı - ve başka hiç kimseyi düşünmediler. Bu davada makul şüphe var mı? Size makul şüpheden *başka bir şey* olmadığını iddia ediyorum.

"Rose Glenn kocasını kaybetti ve neredeyse ölüyordu. Ve şimdi savcılık sizden bu zavallı kadının trajedisini kızını da elinden alarak daha da derinleştirmenizi istiyor.

"Stacey yapmadı, millet.

"Ve bunu yaptığını destekleyecek hiçbir kanıt yok.

"Sizi Stacey Glenn'i tüm suçlamalardan suçsuz bulmaya çağırıyorum. Ve size teşekkür ediyorum."

Bölüm 16

CINDY, paltosunun altında pembe bir anvelop elbise, saçları pırıl pırıl, sanki bir mağazanın vitrininden fırlamış gibi görünüyordu, Townsend'in beşinci sokağındaki üç katlı kırmızı tuğlalı binanın önünde aylak aylak dolaşan pis uyuşturucu bağımlılarının arasından geçti ve kendisine kapıyı açan dişsiz bir gence teşekkür etti.

"From the Heart "ın zemin katı, bir duvar boyunca kafeterya tarzı sıcak bir masa, sıralar halinde kurulmuş katlanır masalar ve sandalyeler ve bazıları kendi aralarında konuşan, diğerleri kağıt tabaklardan yumurta yiyen perişan insanların dolaştığı büyük, yeşil bir odaydı.

Cindy, girişe yakın bir noktadan kendisine bakan ince siyah bir kadın fark etti. Kırk yaşlarında görünüyordu ve siyah streç pantolon üzerine kalın desenli bir bluz giymişti. Mor çerçeveli gözlükleri boynundaki bir kordondan sarkıyordu ve bluzuna iliştirilmiş bir rozette MS. LUVIE JUMP, GÜNDÜZ ODASI SORUMLUSU.

Bayan Jump, Cindy'yi şüpheyle taramaya devam etti ve ardından "Yardımcı olabilir miyim?" dedi. Cindy kadına ismini ve hakkında bir hikaye yazdığını söyledi.

San Francisco Chronicle'dan Bagman Jesus.

Cindy bilgisayar çantasından sabah gazetesini çıkararak, "Cinayetini takip ediyorum," dedi. Gazetenin üçüncü sayfasını çevirerek açtı ve başlığın üst katta olduğunu gördü.

Siyah kadın gözlerini kısarak gazeteye baktı ve "Kahveni içtin mi?" diye sordu. "Hayır," dedi Cindy.

"O zaman otur."

Luvie Jump bir dakika sonra elinde iki fincan kahve ve bir sepet dolusu

ekmekler ve folyoya sarılmış tereyağı parçaları.

"Bana o hikâyeyi okur musun?" diye sordu Cindy'nin karşısına oturup plastik çatal bıçak takımı ve peçeteleri yerleştirirken. "Okuma gözlüklerim yanımda değil."

Cindy gülümsedi ve "*Seve seve*. Çok sık okuma yapamıyorum." Gazeteyi düzleştirdi ve "Manşet 'Sokak Mesihi Öldürüldü. Polisin Elinde İpucu Yok' "

" Uh-hunh. Devam et."

"Tamam, o zaman '6 Mayıs gece yarısından sonra Townsend Caddesi'ndeki Caltrain istasyonunun dışında evsiz bir adam dövülerek ve vurularak öldürüldü' diyor.

" 'Her yıl yüzden fazla evsiz sokaklarımızda bakımsızlık ve şiddet nedeniyle ölüyor ve şehir onları gömüyor ve unutuyor. "

"Bunu bir daha söyleyebilir misin?" diye mırıldandı Luvie.

Cindy şöyle devam etti: " 'Ama bu adam kolay kolay unutulmayacak. O dışlanmışların, alt sınıfın gölge insanların dostuydu. Onların çobanıydı ve onu seviyorlardı.

"Adını bilmiyoruz ama ona Bagman Jesus derlerdi. "

Cindy'nin boğazı düğümlendi ve başını kaldırıp baktığında Luvie Jump'ın ona gülümsediğini gördü, kadının ağzı ağlayacakmış gibi titriyordu.

"En büyük çocuğumu bir ara sokakta doğurdu," dedi Luvie. "Bu yüzden çarmıhtaki bebeği boynuna takmıştı. İsa kurtarır. İsa *kurtarır*. Sana nasıl yardım edebilirim, Cindy Thomas? Sadece söyle."

"Onun hakkında her şeyi bilmek istiyorum."

"Nereden başlamalıyım?"

"Bagman'ın gerçek adını biliyor musun?"

Bölüm 17

CINDY ölü bir adamın pençesindeydi - kalbi, akli ve ruhu. Conklin ve ben onunla birlikte Bryant'ta polislerin takıldığı MacBain's Beers O' the World Pub'da oturuyorduk. Müzik kutusundan "Dancing Queen" çalıyordu ve uzun, cilalı bar, doğrudan Adalet Sarayı'ndan buraya akın eden, iş sonrası neşeli bir kalabalıkla üç kat doluydu.

Cindy çevresinden habersizdi.

Sesi öfkeyle renklenmişti ve bize şöyle dedi: "*Bebeğini* doğurdu ve *adını* bilmiyor. Kimse bilmiyor! Keşke yüzü parçalanmamış olsaydı, resmini yayınlatabilirdik. Belki biri arayıp kimliğini öğrenebilirdi."

Cindy birasını bitirdi, boş bardağını masaya vurdu ve şöyle dedi: "İnsanların onu anlamasını sağlamalıyım. Burunlarını bir dakikalığına sosyete sayfalarından çekip Bagman Jesus gibi bir insanın *önemli olduğunu* anlamalarını sağlamalıyım."

"*Anladık*, Cindy," dedim. "Bir nefes al. Bırak da başkası konuşsun!" "Özür dilerim." Cindy güldü. "Sydney," dedi, bir elini kaldırarak "Bana bir daha vur lütfen."

"Rich ve ben öğle yemeği saatimizi kayıp kişileri inceleyerek ve Bagman'ın parmak izlerini araştırarak geçirdik."

"Öğle yemeği saatin. Vay canına," dedi Cindy alaycı bir tavırla.

"Hey, bir de şu açıdan bakın," dedim. "Bagman'ınızı çok kalın bir aktif dava yığınının tepesine çıkardık."

Cindy bana "üzgünüm" der gibi bir bakış attı ama öyle demek istemedi. Ne velet ama. Ona güldüm. Başka ne yapabilirdim ki?

"Bir şey bulabildin mi?" diye sordu.

Conklin ona, "Parmak izleriyle eşleşme yok. Öte yandan, son on yılda Kaliforniya'da kaybolan birkaç yüz tane orta boylu, kahverengi gözlü beyaz adam var. Seni saat iki buçukta aradım ki teslim tarihine yetişebilesin. Sesli mesajını bıraktığında -"

"Yine de teşekkürler Rich. Röportaj yapıyordum. Cep telefonumu kapattım."

Daha fazla bira geldi ve akşam yemeği geldiğinde Cindy, From the Heart'taki diğer röportajlarının önemli noktalarını sundu. Biraz zaman aldı ama çok geçmeden Cindy'nin Conklin'e oynadığını fark ettim. Sığır filetomu kestim ve ikisinin etkileşimini izledim.

Ortağıma karşı hislerim yaklaşık bir buçuk yıl önce, bizi Los Angeles'a getiren bir dava üzerinde çalışırken keskin ve beklenmedik bir dönüş yapmıştı. Geç bir akşam yemeği yedik, biraz şarap içtik ve San Francisco'ya dönüş uçağımızı kaçırdık.

Geç olmuştu, ben de havaalanındaki Marriott'ta iki oda kiraladım. Conklin kapıyı çaldığında üzerimde bornoz vardı. Yaklaşık iki dakika sonra, California King'de birlikte kalıyorduk.

Çok geç olmadan acil durum frenini çekmiştim ve *kendimi berbat* hissediyordum, kesinlikle iç burkucu - sanki güneş doğudan batmış gibi yanlış.

Ama işleri durdurmakta haklıydım. Bir kere, Joe'yla o sıralarda ayrılmış olsak da onu hâlâ seviyordum. Ayrıca, Conklin benden on yaş kadar genç ve biz *ortağız*. Ayrıca ben onun *patronuyum*.

O gecedен sonra, aramızdaki elektriğin devriye arabasını aydınlattığı, ne söylediğimi unuttuğum ve kendimi suskun, sadece Richie'nin açık kahverengi gözlerine bakarken bulduğum anları görmezden gelmeye karar verdik. Elimizden geldiğince Rich'in benim için ne kadar deli olduğuna dair otuz saniyelik atıp tutmalarından kaçınmaya çalıştık.

Ama bu o zamanlardan biri değildi.

Şu anda Müfettiş Ateşli Cindy'ye sırtıyordu ve benim orada olduğumu neredeyse unutmuştu.

Cindy ve Rich'in harika bir çift olacağını iddia edebilirim. İkisi de bekar. Birlikte iyi görünüyorlar. Konuşacak çok şeyleri var gibi görünüyor.

"Rich," diyordu Cindy, "bir bira daha içeceğim. Eve sağ salim varmami sağlayabilir misin?"

Cindy'nin koluna kardeşçe bir el koyarak, "Seni ben bırakırım," dedim.
"Arabam ön tarafta ve eve dönerken dairene de uğrayabilirim."

Bölüm 18

YUKI, asansörden çıkan Phil Hoffman'a neredeyse çarpıyordu.

"Bunun ne hakkında olduğunu düşünüyorsun?" Hoffman

mırıldandı. "Tuhaf, ha?" Yuki cevap verdi.

Hoffman'la kapanış konuşmalarını yaptıktan iki gün sonra saat sabah ondu ve hâkimin kâtibinden Mahkeme Salonu 6a'da bulunmaları gerektiğini söyleyen bir telefon almışlardı.

Hoffman kendisinden tam on beş santim yukarıda dururken Yuki, Nicky Gaines'in peşinden mahkeme salonuna doğru devetüyü boyalı uzun koridorda onun yanında yürüdü.

"Hiçbir şey olmayabilir," dedi Yuki. "Bir keresinde bir jüri hesap makinesi istemişti.

Müvekkilimin ödülünü hesapladıklarını sanıyordum. Meğer jüri üyelerinden biri öğle arasında gelir vergisini hesaplıyormuş."

Hoffman güldü ve mahkeme salonunun iki kapısından ilkinin açtı. Gaines ikinci kapıyı açtı, ardından üç avukat ön tarafa doğru yürüyüp kendi avukat masalarının arkasına oturdular.

Yargıç Duffy kürsüdeydi, zabıt kâtibi ve zabıt kâtibi yerlerindeydi, şerif yardımcısı jüri locasının önünde durmuş bıyıklarını sıvazlıyordu.

Duffy gözlüklerini başının üstüne itti, dizüstü bilgisayarını kapattı ve her iki avukattan da yaklaşmalarını istedi, onlar da bunu yaptı.

"Mahkeme başkanı jüriden bir not gönderdi," dedi Duffy. Dörde bölünmüş bir kâğıdı açıp Yuki ve Hoffman'ın üzerine çizilmiş on iki idam sehpasını görebilmeleri için havaya kaldırırken ağzını bir gülümseme kapladı.

siyah bir kalemle. Darağacının altına bir not yazılmıştı: "Sayın Yargıç, sanırım bir sorunumuz var."

"İmkânı yok," dedi Yuki. "Asıldılar... ne? On saatlik müzakereden sonra mı?"

"Sayın *Yargıç*," dedi Hoffman. "Lütfen. Bu kadar çabuk pes etmelerine izin vermeyin. Bu kesinlikle *tuhaf*!"

Yuki Duffy'nin yüz ifadesini okuyamıyordu ama *Hoffman*'inkini okuyabiliyordu ve onun da kendisiyle aynı endişe, öfke ve mide bulantısını hissettiğini biliyordu. Bu davayı duruşmaya hazırlamak aylar sürmüştü. Düzinelerce kişinin ifadesi alınmıştı. Saatler süren sayısız hazırlık ve Yuki'nin mahkeme salonunda oldukça kusursuz olduğunu düşündüğü altı haftalık sunumlar yapılmıştı.

Eğer hatalı yargılama olursa, Savcılık yeniden yargılama için gereken kaynakları harcamamaya karar verebilir. Hoffman'ın şirketi de muhtemelen fişi çekecektir.

Bu da Stacey Glenn'in serbest kalacağı anlamına geliyordu.

"Siz ikiniz oturun. Sanığı taşımanıza gerek yok."

Duffy şerif yardımcısına seslendi, "Bay Bonaventure, lütfen jüriyi getirin."

Bölüm 19

JÜRİ üyeleri çantalarını koltuklarının yanına bırakırken, Yuki'nin zihni bir polis aracındaki kiraz ışıkları gibi dönüyordu. Jüri üyeleri içeri girerken onları dikkatle inceledi, yüzlerinde ve vücut dillerinde belirleyici işaretler aradı.

Stacey Glenn'in masum olduğuna kim inanmıştı? Kaçı beraat yönünde oy kullanmıştı - ve neden?

Jüri başkanı Linda Chen, kırk yaşında, Ivy League eğitimi almış ve başarılı bir emlak işi olan Çin asıllı bir Amerikalıydı. Geniş ve rahat bir gülümsemeyle desteklenen saçma sapan olmayan bir tavrı vardı ve hem Yuki hem de Hoffman jüriyi seçerken Chen'in yanında kendilerini rahat hissetmişlerdi. Hatta Chen jüri başkanı seçildiğinde daha da rahatlamışlardı.

Şimdi Yuki, Chen'in jürinin bu kadar çabuk istifa etmesine nasıl izin verdiğini merak ediyordu.

Duffy jüriye gülümseyerek şöyle dedi: "Notunuz üzerinde ciddi olarak düşündüm. Altı haftalık duruşmanın çileli bir süreç olduğunu ve birçoğunuzun eve dönmeye hazır olduğunu biliyorum.

"Bununla birlikte, bu dava pahalıya mal oldu - sadece para açısından değil, Kaliforniya Eyaletine çok pahalıya mal olmasına rağmen, bir yıldan uzun bir süredir her iki taraf da bu davayı yargılamanız için bir araya getirmeye çalıştı.

"Duffy, "Şu anda *Stacey Glenn'e karşı Halk* davasının uzmanları *sizlersiniz*. Oybirliğiyle bir karara varamazsanız, bu davanın yeniden görülmesi gerekecek ve başka herhangi bir insan grubunun bu kararı vermek için sizden daha nitelikli veya tarafsız olacağına ya da daha bilge olacağına inanmak için hiçbir neden yok."

Duffy, jüriye müzakerelerine devam etmelerini, kanıtlara dayanan derin fikirlerinden vazgeçmemelerini, ancak fikir birliğine varmaya çalışmak için görüşlerini açık bir zihinle yeniden gözden geçirmelerini isteyeceğini açıkladı.

Yargıç jüriye "Allen suçlaması "nı, yani çıkmaza girmiş jürilerdeki tıkanıklığı açmak için tasarlanmış dinamit suçlamasını yapıyordu. Hukukçular tarafından zorlayıcı olarak görülüyordu.

Yuki bunun eldeki en iyi seçenek olduğunu biliyordu ama Allen suçlaması geri tepebilirdi. Kızgın bir jüri geri adım atabilir ve hizmetini en hızlı şekilde sona erdirecek kararı verebilirdi.

Yuki için en kolay ve en az kabus yaratacak kararın oybirliğiyle beraat kararı olacağı açıktı.

Yargıç Duffy şöyle diyordu: "Maksimum inzivaya çekilmenizi ve rahat etmenizi istiyorum, bu yüzden Fairmont Otel'de istediğiniz kadar tecrit edilmenizi ayarladım."

Yuki, yargıcın kendilerini *hiçbir uyarıda bulunmadan* bir otele kapattığını, televizyondan, gazetelerden, ev yemeklerinden ve günlük yaşamın diğer konforlarından mahrum bıraktığını anladıklarında jüri üyelerinin her birinin yüzündeki şaşkınlığı gördü.

Hiç memnun olmadılar.

Duffy jüriye mahkeme adına teşekkür etti ve Sprite kutusunu da yanına alarak kürsüden ayrıldı.

Bölüm 20

Ofisine döner dönmez YUKI'nin telefonu çaldı.

"Benim," dedi Len Parisi, aynı zamanda onun amiri, şampiyonu ve en sert eleştirmeni olan bölge savcı yardımcısı. "Bir dakikan var mı?"

Yuki makyaj çantasını açtı, yeni bir ruj sürdü, çantasını kapadı ve koridora çıktı.

"Benim de gelmemi ister misin?" Nicky Gaines, tüylü sarı saçlarını parmaklarıyla karıştırarak konuştu.

"Evet. Onu güldürmeye çalış."

"Gerçekten mi?"

"Zararı olmaz."

Yuki açık olan kapısını tıklattığında Parisi telefonla konuşuyordu. Döner sandalyesini çevirdi ve işaret parmağını havaya kaldırdı, bu evrensel "Bir dakikaya geliyorum" işaretiydi.

Parisi kırklı yaşlarının sonlarındaydı, kızıl saçları, armut biçimli çevresi ve bir buçuk yıl önce onu neredeyse öldüren kalp rahatsızlığı vardı. Kasabada "Kızıl Köpek" olarak tanınıyordu ve Yuki bu ismin onu memnun ettiğini düşünüyordu. Çivili tasmalı, ağzından salyalar akan bir bulldog imgesi çağırıyordu.

Parisi telefonu kapattı, Yuki ve Nicky'ye içeri gelmelerini işaret etti, sonra havladı, "Doğru mu duydum? Jüri asıldı mı?"

"Evet," dedi Yuki kapı aralığından. "Duffy Allen suçlamasını düşürdü ve sonra da onları tecrit etti."

"Şaka yapmıyorum. Ne düşünüyorsun? Bir ya da iki direnişçi mi vardı?"

"Bilmiyorum Len," dedi Yuki. "Gözlerime bakmayan altı jüri üyesi saydım."

"Tanrı aşkına," dedi Parisi. "Duffy'nin baskı yapmasına sevindim ama fazla umutlanma." Başını salladı ve retorik bir şekilde sordu, "Takıldığın şey ne? Stacey Glenn yaptı."

"Sanırım bu Rose Glenn'in ifadesi," dedi Yuki. "Bebeğim bize asla zarar vermez' dediğinde. Bu olmalı -"

Parisi dinlemeyi bırakmıştı. "Yani, tamam, bekleyeceğiz. Bu arada Gaines, saçını kestir. Castellano, yemekten sonra Kathy Valoy'a yardım et. Çok yoğun. Hepsi bu kadar. Teşekkürler."

Parisi çalan telefonunu aldı, sandalyesinde döndü ve pencereye baktı.

Nicky, Yuki'yle birlikte koridorda yürürken, "Ben olsam yapardım," diyordu. "Ama bana bakmadı bile. Bir espri bile yapamadım. Ya da bir karşılık. Ya da bir kelime oyunu."

Yuki güldü.

"Ve inanın bana, hazırda bekleyen esprilerim var. Bir bara giren rahip, haham ve su aygırı hakkındaki fıkrayı duydunuz mu?"

Yuki yine güldü, müzikal bir kıkırdamaydı bu, manik olmaktan çok uzaktı. "Beni güldürdün," dedi Yuki. "Bu da bir şeydir. İyi iş çıkardın, iki numara. Sonra görüşürüz."

Yuki, Gaines'i boğa ağılında bıraktı, merdivenlerden lobiye indi ve Bryant Sokağı'na açılan ağır çelik ve cam kapıları güçlü bir şekilde kollayan iri yarı bir polisin arkasından sürüklendi.

Yuki salonun dışındaki merdivenlerde dolaşan gazetecileri hızla taradı. Onu henüz kimse görmemişti.

Ki bu iyiydi.

Bazen basın ona sorular yönelttiğinde cevap vermek istiyor ve çoğu zaman düşüncelerinin kontrolsüzce ağzından çıkmasına engel olamıyordu. Bu yüzden Yuki, Candy Stimpson'ı gördüğünde

Müfettiş, köşeye doğru düz bir çizgi çizerek basamaklardan hızla indi.

Muhabir arkasından seslendi, "Yuki! Glenn davası çöpe mi gidiyor? Şu anda nasıl hissediyorsun? Sadece bir *alıntı* istiyorum. Kokuşmuş bir *alıntı*."

"Çekil karşımdan Candy," diye tersledi Yuki, başını muhabire doğru çevirdi ve kaldırımından inerken ileriye doğru hareketini sürdürdü. "Söyleyecek bir şeyim yok."

Candy Stimpson çığlık attı, "*Yuki, hayır!*"

Ama Yuki anlamadı.

Bölüm 21

Yuki'nin gözlerinde parlayan ışık kör ediciydi.

"Anne!" diye bağırdı. "Anne!"

"Sorun yok," dedi bir adamın güven veren sesi. "Sen iyisin."

Işık söndü ve önce mavi çerçeveli gri gözleri, sonra da yüzünün geri kalanını gördü. Onu tanı mıyordu, hayatında daha önce hiç görmemişti.

"Kimsin sen?"

"Dr. Chesney," dedi. "John. Ve sizin adınız...?" "Bayan

Castellano. Yuki."

"Güzel." Gülümsedi. "Kimliğiniz kontrol edildi. Birkaç sorum var."
_"

"Ne oluyor lan? Neler oluyor?"

Dr. Chesney ona "Acil servistesiniz," dedi. Görünüşe göre Otuzlu yaşlarının başındaydı. Spor yapmış gibi görünüyordu. "Karşıdan gelen bir arabaya doğru yürüdün," dedi.

"Ben yapmadım."

Chesney, "Şanslısın ki ışıktaydın," diye devam etti. "Tomografiniz negatif çıktı. Sadece küçük bir beyin sarsıntısı. Birkaç sıyrık, birkaç dikiş, sol kalçada etkileyici bir çürük var ama kırık kemik yok. Kaç parmağımı tutuyorum?"

"İki."

"Peki ya şimdi?"

"Üç."

"Tamam. Bunu yap. Gözlerinizi kapatın. Sol işaret parmağınızla burnunuza dokunun. Şimdi aynı şeyi sağ parmağınla yap. Mükemmel. En son hatırladığınız şey nedir?"

"Kalçamda etkileyici bir çürük var."

Chesney güldü. "Demek istediğim, kazadan öncesine dair ne hatırlıyorsun?"

"Bir muhabir beni takip ediyordu..."

"Adını hatırlıyor musun?" "Candy

Bigmouth Stimpson."

"Tamam. Çok iyi. Dışarıda bekliyor. Seni bir gece burada tutmak istiyorum, sadece gözlem için -"

Ama Yuki etrafına bakınıyor, acil servisi tanımaya başlıyor, bağırsakları jöleye dönüyordu. Yatağın kenarlarını kavradı. "Burası hangi hastane?"

"San Francisco Belediyesi."

Annem burada öldü.

"Sabah seni tekrar kontrol etmek isteyeceğim -" "Canı

cehenneme," dedi Yuki. "Ben iyiyim."

"Ya da gidebilirsiniz," dedi Chesney. Bir panoya bir form yerleştirdi ve "Bu, tıbbi tavsiyeye aykırı olarak çıkış yaptığınızı belirten bir ibranamedir. Burayı imzalayın."

"Kalemin var mı?"

Chesney Bic'ini tıkladı ve Yuki onun gösterdiği yeri imzaladı. "Asetaminofen tavsiye ederim. Gece kalmakla ilgili fikrini değiştirmek için çok geç değil, Yuki."

"Hayır. Hayır, hayır, hayır."

"Karar senin," dedi Chesney. "En az üç gün boyunca saçını yıkama -"

"*Deli misin sen? Yıkanmıyor musun? Çalışmak zorundayım -*"

"Dinle. Bana bak, Yuki, ve dikkatini ver. Doktorunun on gün içinde dikişlerini almasını isteyeceksin. Eğer otuz kırk saniye bekleyebilirsen, bir hemşire kıyafetlerini getirecek. Eve gidip biraz uyumanı öneririm."

"Pardon?"

"*Biraz uyu. Ve şaka yapmıyorum. Yürüdüğün yere dikkat et.*"

Bölüm 22

YUKI DÜŞÜNDÜ, *buradan çıkmalıyım. Gitmek zorundayım!*

Giyinmeyi bitirdi, ayakkabılarını giydi, kabinin etrafındaki perdeleri açtı ve kaçtı. Kadın doğum bölümüne yanlış bir dönüş yaptıktan ve kafeteryadan geçtikten sonra bekleme odasına açılan kapıyı buldu.

Candy Stimpson Yuki'yi görünce ayağa kalktı.

"*Tanrım, Yuki, çok üzgünüm.*"

Candy'nin iri kıvrıkcık saçları ve kocaman göğüsleri vardı. Yuki'yi kucakladı, Yuki kucaklamaya kısa bir süre dayandı, sonra kurtulmak için mücadele etti ve çıkışa doğru yöneldi, "Saat kaç? Ne kadar zamandır buradayım?"

Candy yol boyunca konuşarak Yuki'ye ayak uydurdu.

"Saat beşi geçti. Evrak çantanız, el çantanız, tüm talimatlarınız ve evraklarınız bende. Tam açıklama adına, cüzdanınızı açtım. Sigorta kartınızı almak zorunda kaldım ve... size çarpan sürücünün adı ve numarası da var. İyi olduğundan emin olmak istiyor.

Muhtemelen Beemer'ıyla bir avukata çarptığı için endişelenmiştir, Tanrı aşkına... ha! Oh, ve şu reçeteyi bana ver, Yuki. Bir eczanede duracağız. Evinde yiyecek var mı? Başın ağrıyor mu?"

"Kafam mı?"

Candy ona baktı, aptalca başını salladı.

Yuki elini kafa derisinin sol tarafına götürdü, kirli sakalını ve dikenli bir dikiş çizgisini hissetti.

"Oh hayır. Bir ayna. *Bir aynaya ihtiyacım var.*"

Candy çantasını karıştırdı, ikiye iki plastik kapaklı bir çanta buldu,

ve Yuki'ye uzattı. Yuki aynayı açtı ve açısını değiştirdi, gözlerini kocaman açarak ve inanamayarak kendine baktı, sonunda resmin tamamını görebildi.

Başı, sol şakağından başlayıp sol kulağının arkasına kadar uzun, zarif bir kavis çizen üç inç genişliğinde bir şerit halinde tıraş edilmişti. Dikenli bir tırtıl gibi siyah dikişler, özenle kesilmiş bu yolun ortası boyunca ilerliyordu.

"Bana bakın! Ben bir *ucubeyim*!" Yuki muhabire bağırdı.

"Sende acayiplik *havalı* duruyor. Bana yaslan, tatlım. Seni eve bırakacağım."

Bölüm 23

Aria'da yine *muhteşem* bir geceydi. Wurlitzer mafya şarkılarını ve opera klasiklerini çalıyordu, turistler öldürücü martinilerle sersemlemişti ve müdavimler cin ve toniklerle, görmek ve görülmekle kafayı bulmuşlardı.

"Evcil Kız" kalabalık barda tek başına oturmuş, sırrını yeni yumurtadan çıkmış yavru bir kuş gibi emziriyordu.

Ufak tefek, kahverengi gözlü bir sarışındı, otuz üç yaşından on yaş daha genç görünüyordu, sanki görünmezlik pelerini giymiş gibi, sanki acayip bir süper kahramanmış gibi bir odaya girip çıkabilen bir kadındı.

Bu iyi bir şeydi.

Evcil Kız barın üzerine bir onluk bıraktı. İrlanda kahvesini alarak, kısa süre önce ölen rock yıldızı ve eski erkek arkadaşı McKenzie Oliver'ın bilardo masasının üzerinde bronz tabutuyla yattığı VIP odasına geri döndü.

Evcil Kız'ın McKenzie ile olan aşk ilişkisi, nasıl saydığınıza bağlı olarak, altı ay ya da yirmi yedi yıl sürmüştü ama her neyse, birkaç gün önce kötü bir şekilde sona erdi.

Bu berbattı. Ve *nedenini* hâlâ tam olarak anlayamamıştı. Onu sevmişti, gerçek kişiliğini, içbükey göğüslü ve düz ayaklı çocuğu, aynı anda hem havalı hem de korkmuş görünme şeklini, tıpkı kum havuzu günlerinde olduğu gibi, o Mikey'ken ve o da onun arkadaşıyken.

Belli ki bunların hiçbiri onun için önemli değildi - yüzünde dövme ve burnunda halkalar olan reşit olmayan, ağlayan keşin, McKenzie'nin "gerçek" kız arkadaşının, onunla görüştüğü süre boyunca görüştüğünün kanıtı ve Pet Girl bunu en son öğrenen kişi olmuştu.

Onları iş üstünde yakaladığında, McKenzie ona "*Hadi ama*" der gibi bakmıştı. *Kim olduğuma bak. Ne bekliyordun ki?*

"Özür dilerim" bile dememişti.

Şimdi Evcil Kız saten kaplı tabutun içine baktı ve McKenzie'nin iyi görüldüğünü kabul etmek zorunda kaldı. En azından kelimenin her iki anlamıyla da temiz görünüyordu. Burnunun sızladığını, gözlerinin dolduğunu, kalbine bir keder iğnesinin saplandığını hissetti - hiç beklemediği bir anda, hiç beklemediği bir şeydi bu.

Avucunun içiyle gözyaşlarını sildi, ön kapının anahtarını deri ceketinin göğüs cebine soktu ve ölü adama "*Isır beni, pislik herif*" diye fısıldadı. Sonra konuk defterini imzaladı ve partiyi kenardan izleyebilmek için bir kanepeye uzandı.

McKenzie ne parti veriyordu ama.

Grubundakiler bilardo masasında içki içiyorlardı. Bono menajeriyle bir köşede toplanmıştı. Willie Nelson saygılarını sunmak için uğradı ve diğer herkes trajediden, hayatı boyunca tanıdığı insanlardan, onu tanıdıklarını sanan ama aslında hiç tanımayan insanlardan bahsetti.

Evcil Kız gözlerini kapadı ve McKenzie'nin grubunun solisti J'razz'ın McKenzie'nin kendisine ithafen söylediği "*Dark Star*" şarkısını dinledi. Alkışların ardından J'razz kadehini cesede doğru kaldırarak "*Bu kadar genç yaşta ölmen çok kötü dostum*" dedi.

Işıklar söndü. Mumlar parladı. Herkes J'razz'a katılarak "*A Hole in the Night*" şarkısını söyledi, McKenzie'nin arkadaşları ve hayranları onu öldürenin uyuşturucu olduğunu düşünüyordu.

Ama Evcil Hayvan Kız uyuşturucunun bununla hiçbir ilgisi

olmadığını biliyordu. McKenzie Oliver öldürülmüştü.

Biliyordu, çünkü o da yapmıştı.

İkinci Bölüm

ÜST KABUK

Bölüm 24

PET KIZ, çocukların eski kreşinin zemininde oturmuş, sırtını duvara dayamıştı. Kaynakçı eldivenleri ve çelik uçlu botlar giymişti, kıymetli Rama'sı çantasının içinde güvendeydi. Ve sıvanın arasından Bailey'lerin sessiz çığlıklarını dinliyordu.

"Domuz!"

"Sürtük!"

"Kapa çeneni, kapa çeneni, kapa çeneni!"

Aptallar, onun karanlıkta on adım ötede oturduğunu, saatlerdir eve gelip kendilerini becererek uyumalarını beklediğini bile bilmiyorlardı.

Zamanı iyi kullanmış, Büyük Plan'ı tekrar zihninden geçirmişti. Hazırlıklıydı. Alışkanlıklarını, kat planını, en iyi giriş ve en hızlı çıkış yollarını biliyordu.

Ve şifreyi biliyordu.

Bu iyi bir plandı ama Evcil Kız'ın bir de B Planı vardı - yakalanırsa ne yapacaktı. *Ve bunu bile yapacak cesarete sahipti.*

Duvarın diğer tarafında, Ethan Bailey karısını çapkınlık yapmakla suçluyordu ve Evcil Hayvan Kız da bundan şüphe duymuyordu. Isa, Katherine Delmar Burke Okulu'nda aynı sınıftayken oldukça yetenekli bir flörtçüydü.

Ve o zamandan beri, Isa sıradan baştan çıkarma sanatında gerçekten ustalaşmıştı. Gwyneth Paltrow'un gerçekten iyi bir gününde olduğu gibi.

Ama Evcil Kız'ın Isa'dan nefret etmesinin nedeni bu değildi.

Bundan daha derindi, hayatının paramparça olduğu zamanla ilgiliydi - Evcil Kız on yaşındayken babası ölmüştü ve İsa cenazede ona sıkıca sarılıp "Çok üzgünüm. Ama seni sevdiğimi asla unutma. *Sonsuza kadar* en iyi arkadaşız."

"Sonsuza dek" birkaç hafta sürmüştü.

Babasının serveti ve koruması tamamen *gerçek* ailesine geçtiğinde, Evcil Kız ve annesi sanki hiç var olmamış gibiydi. Artık onun için özel okul, dans dersleri ya da Snob Hill'de doğum günü partileri yoktu. Evcil Kız, ona sahip olanların hassas ağından "Kimin umurunda?"nın düz ve kasvetli ovalarına düşmüştü. - Evli bir adamın piç kızının ait olduğu yere.

İsa ise on sekiz yaşında mezun olmuş ve yirmi iki yaşında el işlemeli Carolina Herrera gelinliğiyle Ethan Bailey ile evlenmişti; düğüne tüm Batı Yakası sosyetesı katılmıştı. Ve diğer her şey onu takip etti: iki zeki çocuğu, hayır kurumları, yüksek sosyetenin ısıltılı zirvesindeki yeri.

Evcil Kız'ın annesi "Çekil tatlım. Yeniden başla." Ama Evcil Kız'ın bu şehirde İsa'nın gece mavisı kanından bile daha derin ve tarihi kökleri vardı.

İşte Pet Girl'ün düşüşten sonraki hayatı buydu; Bailey'ler ve onların tiksindirici benzerleri için çalışmak, nevroitik köpeklerini gezdirmek, iğrenç kürklerini soğuk hava deposuna götürmek, züppe arkadaşlarına, ona "Pet Girl" diyen ve duyabileceğı kadar yakın olduğunda onun hakkında konuşan insanlara davetiye göndermek.

Çok uzun bir süre boyunca, bunun üstesinden gelebileceğini düşündü.

Ama McKenzie Oliver'dan öğrendiğı bir şey varsa, o da "idare etmenin" abartıldığı idi.

Evcil Kız, artık hiç giyilmemiş kıyafet rafları ve bir hevesle alınmış pahalı alışverişlerin açılmamış kutularıyla dolu olan odaya baktı.

Mide bulandırıcıydı. Çok zenginlerin çöküşü. Yirmi dört karat altın saçmalığı.

Yatak odasının içinde bağırışlar kesildi. Pet Girl kulağını duvara dayadı, Bailey'lerin homurtularını ve inlemelerini dinledi, Isa seslendi, "Oh evet, bu iyi, oh!" ikisi *aşk* dedikleri şeyi yapıyorlardı, Isa'nın sesi Pet Girl'e onu aşağı indirmek için daha da fazla neden veriyordu.

Ve sonra sessizlik oldu.

Evcil Kız kanvas çantasının sapını kavradı.

Vakit gelmişti.

Bölüm 25

PET GIRL, Bailey'lerin yatak odasının kapısını açtı, Wako ve Waldo adlı puglar burnunu çekerek ve kıpırdanarak ona doğru koşarken çömeldi. Onları susturdu ve okşadı, pencerenin altındaki sepetlerine geri dönmelerini, dönmelerini ve tekrar uzanmalarını izledi.

Evcil Kız kıpırdamadan durmuş, Bailey'lerin ay ışığıyla aydınlanmış geniş yataklarından gelen ritmik nefes alış verişlerini dinliyordu. Pencereelerde ipek tafta perdeler dalgalanıyor, hışırtı kendi heyecanlı nefes alışını ve aşağıdaki caddedeki trafiğin uğultusunu örtüyordu.

İsa'nın çıplak olduğunu görebiliyordu, binlerce iplik numarasına sahip çarşafların ve yüzde 100 kaz tüyü yorganın altında yüzüstü yatıyordu, uzun, siyah saçları omuzlarının üzerinde dağılmıştı. Sol tarafında Ethan sırtüstü yatıyor, horultuları havayı alkolle kokutuyordu.

Evcil Kız İsa'nın yanına yürüdü ve açıkta kalan omzuna odaklandı. Kalbi güm güm atıyordu. Sanki bir uçaktan atlamış ve yırtılma ipini çekmeyi bekliyormuş gibi yüksekte hissediyordu.

Kanvas çantasını yere bıraktı, açtı ve eldivenli eliyle içine uzandı. Tam o sırada İsa kıpırdandı, yatağında yarı doğruldu ve Evcil Kız'ın eğilmiş silüetini görerek, "Kim var orada?" diye seslendi, sesi içki ve uykudan bulanıklaşmıştı.

Evcil Kız mırıldandı, "İsa, sadece

benim." "Burada ne yapıyorsun?"

Evcil Kız'ın ayakları yere yapışmıştı. Delirmiş miydi? Ya İsa ışıkları açıtsa? Ya köpekler çıldırırsa? Ya Ethan uyanırsa?

B planı tatmin ediciydi ama ideal olmaktan uzaktı.

"Reçeteni aldım. Özel *bir yolculuk* yaptım," diye fısıldadı Evcil Kız, çılgınca vampirleşerek. Ethan kıpırdandı ve yüzünü ona dönerek yan yattı. Yorganı kolunun altına çekti. *Dışarıdaydı.*

"Onu komodininin üzerine koy ve defol git, tamam mı?"

"Ben de bunu *yapıyorum*," dedi Evcil Kız, sesi şimdi kızgın geliyordu, inandırıcı bir şekilde. "Beni duydun mu? Özel *bir yolculuk* yaptım. Ve *rica ederim.*"

İsa'nın omzu Evcil Kız'ın elinden sadece birkaç santim uzaktaydı. Yumuşakça, tam isabetle vurdu.

"Neydi o?" İsa sordu. "Beni çimdikledin mi?" "Evet,

kaltak. Çünkü senden *nefret ediyorum*. Keşke ölsen."

İsa güldü. "Kendini tutma, sevgilim."

"Hayır," dedi Evcil Kız, "ben değilim."

Ama yeni bir fikir oluşuyordu. *Buna C Planı diyelim.*

Nabzının yavaşlamasını isteyen Evcil Kız, Ethan'ın yattığı tarafa doğru yürüdü, yerden ciltsiz bir kitap aldı, komodine geri koydu ve yorganın üstünde uzanan kılılı koluna baktı.

"Şimdi ne yapıyorsun?" diye sordu İsa.

"Ortalığı topluyorum," dedi Evcil Kız.

Ve tekrar vurdu. Oh evet,

bu çok iyi. Oh.

"Hadi uyu," dedi Evcil Kız çantasını kapatırken. "Sabah köpekler için geri geleceğim."

"Bizi uyandırma, bülbül."

"Merak etme. Tatlı rüyalar," dedi, sesi hiddetle yükseliyordu. Kanvas çantasının saplarını omzuna asan Evcil Kız, karanlıkta iki kat merdiveni hızla indi ve İsa'nın kodunu ön kapıdaki tuş takımına girerek alarmı devre dışı bıraktı ve sonra tekrar çalıştırdı.

Sonra bir bülbül kadar özgürce dışarı ıktı. "Tatlı rüyalar, sevgililer," diye şarkı söyledi kafasının içindeki ses. "Tatlı rüyalar."

Bölüm 26

Pazartesi günü öğle yemeği saatinde Jacobi masalarımızın üzerinde belirip bana ve Conklin'e şöyle dedi: "İkinizin de cesetler taşınmadan önce Broadway ve Pierce'e gitmenizi istiyorum. Boxer, vardiyayı devral ve davayı devral."

"Davayı devralmak mı?" Aptalca söyledim.

Conklin'e bir bakış attım. Birkaç saat önce yataklarında ölü bulunan Bailey'ler hakkında konuşuyorduk. Medyanın her an etrafımızı saracağı, saat başı canlı yayınların yapılacağı garanti olan bir davayı yakalamadığımız için memnunduk.

"Belediye Başkanı Ethan Bailey'nin kuzeni," dedi

Jacobi. "Bunu biliyorum."

"O ve şef seni bu işte istiyor, Boxer. Seni ismen sordular."

Bu her ne kadar gurur verici olsa da neredeyse öğürecektim. Rich ve ben çözülmemiş davalar içinde boğuluyorduk ve sadece yüksek profilli bir suç üst düzey yöneticiler tarafından mikro yönetilmekle kalmayacak, aynı zamanda diğer on iki davamız da ortadan kalkmayacaktı. Sadece soğuyacaklardı.

Jacobi bana "Sızlanmak yok," dedi. "Senin görevin korumak ve

hizmet etmek." Ona baktım, kötü şeyler söylememek için ağzımı

kapattım.

Ama Conklin'in bambaşka bir tepki verdiğini gördüm. Masasında bir yer açtı ve Jacobi poposunu yere koyarak konuşmaya devam etti.

"Bailey evinde yatılı bir temizlik personeli var ve kendi odaları var. Cesetleri temizlik şefi Iraida Hernandez buldu," dedi Jacobi. "Önce onunla konuşmak isteyeceksiniz."

Not defterimi çıkarmıştım. "Başka ne var?" Kızartma tavaşının içindeydim, alevlerin kenarlara vurduğunu hissediyordum.

"Bailey'ler dün gece bir arkadaşlarıyla yemek yediler. Noble Blue adındaki iç mimar onları canlı gören son kişi olabilir. Hernandez dokuz bir bir'i aradıktan sonra o Blue'yu aramış, Blue da belediye başkanını. Elimizdeki tek şey bu."

Daha fazlası olacaktı. Çok daha fazlası.

Bailey ailesinin geçmişi herkesçe biliniyordu.

Isa Booth Bailey dördüncü kuşak bir San Franciscoluydu ve 1800'lerin ortalarında çayırlar üzerinde tren hatları kuran demiryolu patronlarından birinin soyundan geliyordu. Ailesi milyarderler ligindeydi.

Ethan Bailey'nin soyu da 1800'lerin San Francisco'suna dayanıyordu ama ailesi işçi sınıfından geliyordu. Büyük büyükbabası bir madenciydi ve oradan ailesi günlük ticarete basamak basamak yükseldi. Ethan Bailey karanlık saatlerde ölmeden önce, 9.99\$'a yiyebildiğin kadar büfe sunan bir restoran zinciri olan "Bailey's "in sahibiydi.

Birlikte ve ayrı ayrı San Francisco sosyetesinin ve özentilerinin ilgi odağı olmuşlardı. Hollywood aşıkları, sapkın kombinasyonlar ve paranın satın alabileceği tüm partiler hakkında söylentiler vardı: kırmızı parti, mavi parti ve içten parti.

Jacobi'nin söylediklerine tekrar kulak verdim. "Bu Noble Blue bir çeşit süslü meyve. Baileys'in kalabalığını çorbadan fındığa kadar anlatabileceğini söyledi. Ve fındık konusunda şaka yapmıyor. Boxer, dava üzerinde çalışmak için ihtiyacın olan herkesi al - Lemke, Samuels, McNeil. Gelişmeleri istiyorum ve burnumu sokacağım."

Ona kötü kötü baktım ama "Peki. Ne için dua ettiğimi biliyor musun?" Jacobi'nin elinden dosyayı aldım ve ceketimi giymek için ayağa kalktım.

Jacobi'nin yüzü düzleşti. "Ne dedin, Boxer?"

"Bailey'lerin intihar notları bıraktığını."

Bölüm 27

CONKLIN plakasız Chevy'mizin direksiyonuna geçti ve Bryant'tan kuzeye doğru yola çıktık. Ben "Bu delilik" deyip sireni açana kadar dur-kalk trafikte ilerledik. On beş dakika sonra Bailey'lerin evinin karşısına park etmiştik.

İtfaiyenin yanı sıra bir dizi işaretli ve işaretsiz polis arabası ve ön yolu kapatan CSI mobil aracı da oradaydı.

San Francisco'da çok fazla Hollywood tipi yoktur, ancak bir yıldız haritamız olsaydı, Bailey'lerin evi bunun üzerinde olurdu. Beyaz kirişleri ve süslemeleri olan üç katlı devetüyü sıva devî, Broadway ve Pierce'in köşesine dikilmişti ve hem güney hem de doğuya doğru yarım blok uzanıyordu.

Bana bir evden çok bir müze gibi göründü, ama İçki Yasağı'na kadar uzanan göz alıcı bir geçmişi vardı ve on beş milyon doların satın alabileceği en iyi şeydi: şehrin en iyi gayrimenkulünün otuz bin metre karesi.

Kapıdaki ilk polis memuru Pat Noonan'ı karşıladım, kırmızı kulakları olan bir çocuktı ve kusursuz polis çalışmasıyla giderek artan bir üne sahipti. Samuels ve Lemke yola çıktılar ve ben de onları mahalleyi taramaları için tekrar sokağa çıkardım.

"Zorla giriş mi?" Noonan'a sordum.

"Hayır, hanımefendi. Eve giren herkesin alarm kodu ve anahtarı olmalıydı. Şuradaki beş kişi? Onlar yatılı personel. Dün gece hepsi buradaydı, hiçbir şey duymadılar ya da görmediler."

"İşte şimdi şok oldum" diye mırıldandım. Sonra Noonan bizi baş kahya Irida Hernandez ile tanıştırdı.

Hernandez, ellili yaşlarının sonunda, tertemiz giyimli, sıırım gibi bir kadındı. Onun

Gözleri ağlamaktan kızarmıştı ve İngilizcesi benimkinden daha iyiydi. Özel olarak konuşabilmek için onu kenara çektim.

Hernandez meydan okurcasına, "Bu bir intihar değildi," dedi. "Ben Isa'nın bakıcısıydım. Çocuklarını ben büyütüyorum. Tüm aileyi ana rahmine düştüğü andan itibaren tanıyorum ve size Isa ile Ethan'ın mutlu olduğunu söyleyebilirim."

"Çocukları şimdi nerede?"

"Tanrıya şükür, geceyi büyükanne ve büyükbabalarıyla geçirdiler. Hasta olmak istiyorum. Ya benim yerime ailelerini bulsalar mı? Ya da ya evde olsalar mı - hayır, hayır. Düşünemiyorum bile."

Hernandez'e bütün gece nerede olduğunu ("Yatakta, *Plastik Cerrahi: Öncesi ve Sonrası* maratonunu izliyordum"), Bailey'lerin kapısını açtığı anda ne gördüğünü ("Ölmüşlerdi. Hala sıcaklar!") ve Bailey'lere zarar vermek isteyebilecek birini tanıyıp tanımadığını sordum ("Pek çok insan onları kıskanıyordu ama onları öldürmek mi? Sanırım korkunç bir kaza olmuş").

Hernandez sanki bu kötü rüyayı unutturabileceğimi umuyormuş gibi bana baktı ama ben çoktan bulmacanın üzerinde düşünmeye başlamıştım ve gerçekten de bir tür İngiliz tarzı misafir odası polisiyesine mi girdiğimi merak ediyordum.

Hernandez'e kendisinin ve ekibinin karakola gideceğini, böylece parmak izi ve DNA alabileceğimizi söyledim. Sonra Jacobi'yi aradım.

"Bu bir haneye tecavüz değildi," dedim ona. "Bu evde her ne oluyorsa, personel muhtemelen bunu biliyordu. Beşinin de sınırsız erişimi vardı, yani -"

"Yani Bailey'ler öldürüldüyse, içlerinden birinin öldürmüş olma ihtimali o." yüksek.

"İşte böyle. Aklımı okuyorsun."

Jacobi'ye röportajları Chi ile birlikte yapmaları gerektiğini söyledim. Jacobi de kabul etti. Sonra Conklin ve ben bariyer bandının altından geçtik ve fuayede bizi Bailey'lerin yatak odasına yönlendiren bir çaylakla giriş yaptık.

Evin içi renkli alçı duvarlardan oluşan bir harikalar diyarıydı,

Her odada özenli pervazlar ve kaplamalar, ince eski Avrupa tabloları ve antikalar, her oda daha da büyük bir odaya açılıyor, nefes kesici bir sürprizler dizisi.

Üçüncü kata vardığımızda, halı kaplı koridorun yarısından gelen sesler ve telsiz parazitleri duydum.

Gece turundan genç bir polis olan Çavuş Bob Nardone koridora girdi ve biz ona doğru gelirken bana seslendi.

Dedim ki, "Devralmak zorunda kaldığım için üzgünüm Bob.

Emirlerim var." Nedense kavga çıkmasını bekliyordum.

"Şaka yapıyorsun, değil mi, Boxer? Benim davamı al, lütfen!"

Bölüm 28

Suç laboratuvarımızın başkanı CHARLIE CLAPPER, Bailey'lerin yatağının yanında duruyordu. Clapper ellili yaşlarının ortalarında ve hayatının yarısını emniyet teşkilatında geçirmiş, geldikleri kadar iyi. Belki daha da iyi. Charlie gösteriş meraklısı değil. Son derece titizdir. Sonra söyleyeceğini söyler ve yoldan çekilir.

Clapper yaklaşık iki saattir olay yerindeydi ve halıda hiçbir işaret ya da bayrak yoktu, yani kan ya da iz yoktu. Teknisyenler parmak izi için mobilyaların tozunu alırken, önümdeki şaşırtıcı tabloyu inceledim.

Bailey'ler yataklarında, sanki balmumundan yapılmışlar gibi hareketsiz ve lekesiz yatıyorlardı.

Her iki beden de çıplaktı, alt gövdelerine çarşaf ve yorgan örtülmüştü. Devasa oyma maun yatak başlığının üzerinde siyah dantelli bir demibra asılıydı. Diğer giysiler, hem dış hem de iç çamaşırları, sanki aceleyle oraya atılmış gibi yere saçılmıştı.

Clapper, Conklin ve bana "Açılmış bir şişe Moët ve iki şampanya kadehi dışında her şey bulduğumuz gibi, onlar da laboratuvara geri götürülüyor" dedi. "Bay Bailey migren için Cafegot, reflü için Prevacid almış. Karısı klonazepam almış. Bu anksiyete için."

"Bu bir çeşit Valium, değil mi?" Conklin sordu.

"Benzer. Şişenin üzerindeki talimatlar yatmadan önce uyku için bir tablet kullanılması yönündeydi. Bu çok az."

"İlaç şişesinde ne kadar vardı?" Conklin sordu. "Neredeyse

doluydu."

"Klonazepamın şampanya ile ölümcül bir etkileşimi olabilir mi?"

"Onu uyut, hepsi bu."

"Peki ne düşünüyorsun?" Clapper'a sordum.

"Cesetlerin pozisyonlarına bakıyorum ve bunun bana bir şey söyleyeceğini umuyorum. Eğer el ele tutuşuyor olsalardı, intihar anlaşması yaptıklarını düşünürdüm. Ya da belki biraz daha kötü bir şey."

"Katil sahneyi kurbanlar öldükten sonra mı sahneledi?"

Clapper başını salladı ve şöyle dedi: "Kesinlikle. Bir çeşit önceden düşünme ya da sonradan düşünme.

Ama burada otuzlu yaşlarında, doğal uyku pozisyonlarında yatan, sağlıklı görünen iki insan var. Çarşaflarda meni var ama kan ya da başka bir madde yok. Ve herhangi bir boğuşma izi görmüyorum, herhangi bir iz ya da yara yok."

"Lütfen Charlie, bize *bir şey* ver," dedim.

"İşte ne *olmadığını* söyleyeyim: karbon monoksit. İtfaiye kapsamlı bir tarama yaptı ve sonuç negatif çıktı. Ayrıca Bailey'lerin köpekleri burada uyuyormuş," dedi Clapper, pencerenin yanındaki köpek yataklarını göstererek, "ve ikisi de yaşıyor. Hizmetçiye göre, köpek gezdiricisi saat sekizde onları almaya gelmiş ve onları geri getirdiğinde Hernandez'e köpeklerin iyi olduğunu söylemiş."

"Çok güzel," dedim. "Mükemmel, gerçekten."

"Parmak izleri konusunda size geri döneceğim ve geri kalanını buraya geldiğinde ME'ye bırakacağım. Ama haklısın, Lindsay. Bu suç mahalli çok temiz. Eğer bir suç mahalli ise."

"Hepsi bu kadar mı?"

Charlie göz kırptı. "Hepsi bu kadar. Clapper konuştu."

Bölüm 29

BAILEYLER her şeyin en iyisine sahipti, ölümden bile. Sorguya çekilmeden arama izni aldık. İlk defa. Sonra savcı yardımcısı Leonard Parisi geldi ve sözde suç mahallini gezmek istedi.

Onun varlığı bana, eğer bu bir cinayetse ve kovuşturulabilir bir şüpheli varsa, Red Dog'un davaya kendisinin bakacağını söyledi. Ona kurbanları gösterdim ve o da sessizce, saygıyla durdu.

Sonra dedi ki, "Bu çok çirkin. Burada ne olduğu önemli değil, bu çok çirkin."

Parisi gider gitmez Claire iki asistanıyla içeri girdi. Bailey'lerin fotoğraflarını çekerken ona bilgi verdim: cesetlere dokunmadan önce her açıdan iki kare çekecekti.

"Paylaşabileceğin düşüncelerin var mı?" Çarşafı indirip daha fazla fotoğraf çekerken sordum.

"Bekle, bebeğim. Henüz *ne* düşündüğümü bilmiyorum."

Birkaç kez homurdandı, cesetleri çevirmek için yardım istedi, "Sertlik yok. Morluk ağarmaktır. Dokunulduğunda hâlâ sıcaklar. Bu yüzden ölüm zamanını kesinlikle on iki saat ya da altı olarak tahmin ediyorum."

"Altı olabilir mi?"

"Evet."

"Başka bir şey var mı?"

"Evet. Zenginler, zayıflar, güzeller ve ölümler."

Claire daha sonra bana her zamanki feragatnameyi verdi: gönderileri yapana kadar resmi bir şey söylemeyecekti.

Claire ortağıma ve bana, "Ama olağandışı olan şu," dedi. "İki ölü insan, sertlik hemen hemen aynı, morluk hemen hemen aynı. Bir şey bu insanları *aynı anda* öldürmüş, Lindsay.

"Şunlara bir bakın. Görünür bir travma yok, kurşun yarası yok, morarma yok, savunma yarası yok. Zehirlendiklerini düşünmeye başlıyorum, biliyor musun?"

"Zehirlenme, ha? İki cinayet gibi mi? Ya da bir cinayet-intihar? Sadece sesli düşünüyorum."

Claire bana sırtıttı. "Otopsileri bugün yapacağım. Kanı göndereceğim. Laboratuvar sonuçlarını sana bildireceğim. Bildiklerimi öğrenir öğrenmez sana söyleyeceğim."

Conklin ve ben Bailey'lerin müze evinin en üst katında çalışırken, Clapper'ın ekibi de mutfak ve banyoyu inceledi. Rahatsızlık belirtisi aradık, notlar ve günlükler aradık ama bulamadık. Üç dizüstü bilgisayara el koyduk: Isa'nın, Ethan'ın ve iyi bir önlem olarak dokuz yaşındaki Christopher Bailey'e ait olan.

Metodik olarak dolapları karıştırdık ve yatakların altına baktık, ardından hizmetlilerin odalarını aradık, böylece personel salondan döndüklerinde odalarına dönebilecekti.

Ölenler ceset torbalarına konulurken Claire'i kontrol ettim ve kaşlarımı çatarak bana baktı, "Endişeli değilim Linds, o yüzden rahat ol. Toksikoloji ekranları bize bir ipucu verecektir."

Bölüm 30

"İŞTE GİDİYORUZ," dedi Conklin, oval biçimli bir havuzun etrafında gruplanmış benzer birkaç kabinden biri olan bir tiki kulübesinden bize el sallayan şortlu ve sıcak pembe tişörtlü kırk yaşlarında, kum saçlı adama doğru başıyla işaret ederek.

Conklin ve benim polis olarak öne çıktığımız bir yer varsa, o da burasıydı. Bambuddha Lounge, Sean Penn'in Nixon filmini tamamladıktan sonra burada bir parti vermesinden beri hipster zenginliklerinin merkez üssü olmuştu. Avludan geçerken gözler başka tarafa kayıyor, cigaralar söndürülüyordu. Birinin "Cheese it, the fuzz." diye bağırmasını bekliyordum.

"Ben Noble Blue," dedi pembeli adam.

Kendimizi tanıttık. Noble Blue'nun mai tai'sine maden suyu söyledim ve hepimiz rahat ettiğimizde, "Anladığım kadarıyla dün gece Bailey'lerle yemek yemiştiniz" dedim.

"Hayal edebiliyor musun?" Blue dedi ki. "Son yemeklerini yiyorlardı. Milyon yıl geçse de tahmin edemezdim. Yemekten önce operaya gitmiştik. *Don Giovanni*," diye anlattı bize. "Müthişti."

"Müthiş" kelimesi boğazına takıldı ve gözyaşları bronzlaşmış yanaklarından aşağı döküldü. Bir mendil kaptı ve onları sildi. "Özür dilerim," dedi Blue. "İsa ve Ethan orada çok sayıda arkadaşlarını gördüler. Sanki büyük bir gece geçirmişler gibi çünkü biliyorlardı ki..."

"Biliyor olabilirler miydi?" Conklin sordu. "Size nasıl görünüyorlardı?"

Blue bize "yüzde yüz normal" olduklarını söyledi. İsa yemekte yakındaki bir masada oturan bir adamla flört etmişti ve her zamanki gibi bu Ethan'ı çılgına çevirmişti.

"Ne kadar vahşi?" Ben sordum.

Mavi gülümsedi, "*Şiddetten* bahsetmiyorum, Çavuş. Bu onların bir parçasıydı.

ön sevişme."

Conklin, "Onların ölmesini istemiş olabilecek birini düşünebiliyor musunuz?" diye sordu.

"Hayır. Yani, hiç aklıma gelmezdi. Ama insanlar kendilerini küçümsenmiş hissettiler. Herkes Bailey'lerin etrafında olmak istiyordu ve bu mümkün değildi."

Blue, Isa'nın başkanlığını yaptığı komitelerden ve bu yüzden küçümsenen insanlardan bahsetti. Diğer büyük çiftlerden ve *Chronicle*'ın yaşam tarzı sayfalarında en çok kimin adının geçeceğini görmek için aralarında pek de dostane olmayan bir rekabet olduğundan bahsetti.

Ve Isa'nın Paris'teki otuzuncu yaş günü partisini, giydiklerini, Barbra Streisand'ın sahne almasını ve üç yüz konuğa bir hafta boyunca fahiş bir lüks yaşatılmasını anlatırken bir tür coşkuya kapıldı.

Conklin notlar alıyordu ama üç yüz kişilik davetli listesi onu durdurdu.

"Konukların listesi bir yerlerde var mı?"

"Elbette var. Sanırım yayınlanmıştı. Google'da arayabilir misin?" Mavi yardımsever bir şekilde konuştu. Burnunu sümkürdü, içkisini yudumladı ve düşünceli bir şekilde ekledi, "Elbette, insanlar onlardan nefret ediyordu. Ethan ve Isa kıskançlık uyandırıyor. Paraları. Şöhretleri. İkisi de çok sıcaktı, inci gibi terlediler."

Başımı salladım ama Noble Blue'nun Bailey'lerin yaşam tarzına yaptığı bir saatlik sanal turdan sonra, bu kadar çok bilginin bu kadar az sonuç vermesinden yorulmuştum.

Aynı zamanda, Noble Blue beni kendine bağlamayı başarmıştı. Hayatları iptal edilene kadar şanslı ve kutsanmış görünen bu iki insanı önemsedığimi fark ettim - sanki biri bir düğmeye basmış ve onları kapatmış gibi.

Blue'ya teşekkür ettim, sıkışık bacaklarımı açtım ve Tenderloin'in ortasındaki tiki kulübesinden aşağı indim.

Eddy Caddesi'ne doğru yürürken Conklin'e, "Jacobi'nin bu sıcak patatesi bize fırlattığı zamankinden daha az şey biliyorum," dedim.

Conklin arabanın kilidini açarak, "Sen,"

dedi. "Ben mi, ne?"

Bana o kadın katili sırtışını verdi, bana kendi adımı unutturabilecek bir sırtış. "Sen," dedi ortağım tekrar. "Jacobi bu sıcak patatesi *sana fırlattı*."

Bölüm 31

Bailey soruşturmasındaki polisler, genellikle ev olarak düşündüğümüz yirmiye otuz metrelik köhne ekip odasının etrafına dağınık bir şekilde dizilmişlerdi.

Jacobi masamın arkasına oturmuş, telefona "Az önce geldiler. Tamam. En kısa zamanda."

Telefonu kapattı ve bize şöyle dedi: "Clapper yatak odasında ya da banyoda şüpheli bir parmak izi olmadığını söylüyor. Bardaklarda, haplarda ya da şampanya şişesinde ilginç bir şey yoktu.

"Claire yolda. Paul, neden sen başlamıyorsun?"

Paul Chi kıvrak, neşeli, becerikli ve birinci sınıf bir sorgucu. O ve Jacobi, Bailey'lerin yatılı personeliyle görüşmüştü ve Chi raporunu oturduğu yerden verdi.

"İlk olarak, bahçıvan. Pedro Vasquez, kırk yaşında Hispanik. Tedirgin görünüyordu. Dizüstü bilgisayarında porno olduğunu gönüllü olarak söyledi," dedi Chi. "Ama yasal yaşta porno olduğu ortaya çıktı. Onunla bir saat geçirdim, bir neden göremiyorum, en azından şimdilik. Bailey'lerin yatak odasında parmak izi bulunmadı. Vasquez bana zemin kattan yukarı hiç çıkmadığını söyledi ve şu noktada bunun yalan olduğunu düşünmek için hiçbir nedenimiz yok.

"İki: Iraida Hernandez," dedi Chi, defterindeki sayfayı çevirirken. "Hernandez hoş bir hanımefendi."

"Profesyonel görüşün Chi?" Lemke hafifçe sordu.

"Evet," dedi Chi, "öyle. Hernandez vatandaşlığa geçmiş bir Meksikalı, elli sekiz yaşında, otuz yıldan fazla bir süredir Isa Booth'un ailesi ve Baileyler tarafından çalıştırılıyor. Beklendiği gibi, Bailey'lerin yatak odasının her yerinde parmak izleri var.

"Sabıkası yok, ama neden? Belki."

"Gerçekten mi?" Dedim.

Chi başını salladı. "Muhtemelen Bailey'lerin vasiyetinde olduğunu söylüyor, yani asla bilemezsin, ama benim Grift-O-Metre'm çalışmadı. Iraida Hernandez her şeyi kitabına göre yapar. O sadıktır. Kimse hakkında söyleyecek kötü bir şeyi yoktu, o yüzden dediğim gibi, 'İyi hanımefendi'. "

"Peki ya aşçı?" Cappy McNeil seslendi. Cappy iri bir adam, iki yüz elli yaşında ve eğer çörekler ve merdivenler ona bir şey yapmazsa, buradan terfi ederek küçük bir kasabada iyi bir teğmen olabilir. O da bunun için uğraşıyor. Buna "kıyıya çıkmak" diyor.

"Ben de tam bunu söyleyecektim," dedi Chi ortağına, "üç numara: aşçı Miller, Marilyn, beyaz, kırk yedi yaşında. Buraya taşradaki bir yerden taşınmış." Chi notlarına baktı. "Ohio. Sadece bir yıldır Bailey'ler için çalışıyor. Temiz bir sicili var. Üst katta parmak izi yok. Ondan tek öğrendiğim 'Şimdi bana ne olacak?' oldu. Bir neden göremiyorum. Ne kazanacak ki? Ama personelin geri kalanı gibi Baileys'e erişim hakkı vardı. Ve eğer zehir düşünüyorsak..."

Chi, "*O aşçı*" der gibi omuz silkti.

Jacobi, "Miller'a şehirden ayrılmamasını söyledim ve Özel Soruşturma Bölümü'nden iki ekip getirttim. Her an onun peşinde olacaklar."

Claire spor ayakkabıları ve önlükleriyle ekip odasına girdiğinde Chi, Bailey'lerin kalan iki çalışanı, her ikisi de kedi bıyığı kadar temiz olan ikinci temizlikçi ve tamirci hakkındaki raporunu bitirmek üzereydi.

Etrafına *bakındı* ve "Hepiniz *Claire burada olduğuna göre parti başlayabilir* diye mi düşünüyorsunuz? Tekrar düşünün."

Bölüm 32

CHI, Claire için bir sandalye getirdi. Oturdu, ayaklarını masaya dayadı ve şöyle dedi: "Bayanlar ve Baylar, Bailey'lerin vücutları o kadar tertemizdi ki nefes almaya başlamalarını bekledim. Midelerinde hap yok, sıyrık, çürük ya da yırtık yok. Karbon monoksit negatif. Derinin teşhisimle arama girmesine asla izin vermediğimden, her ikisinin de boyunlarını ve boyunlarının arkasını katman katman inceledim.

"Özetle, rüyaları dışında her şeye baktım. Otopsiler tamamen negatif çıktı."

Herkes inledi. Ben bile.

"Ethan Bailey'nin doktoruyla konuştum," diye devam etti Claire. "İsa'nın jinekoloğu ile konuştum. Her iki doktorun da hastalarının tıbbi geçmişleri eksiksiz ve yakın zamandaydı ve Bailey'ler fiziksel muayenelerinden beşer yıldızla, toplamda on yıldızla geçtiler. Bu çocuklar vücutlarına nasıl bakacaklarını biliyorlardı.

"On dakika önce seninle konuştuktan sonra telefonu kapattığımda," dedi Jacobi'ye, "aceleye getirilmiş toksikoloji raporu kapıdan içeri girdi.

"İşin içinde zehir varsa, Bailey'lerden biri diğerini vurdu ve sonra kendisi de zehirlendi, yani cinayet-intihar ya da çifte intihar var diye düşünmeye hazırdım. Ama şaşırdım - hem de iyi anlamda değil."

Claire bizi gözbebeklerimizden yakaladı.

Kimse konuşmadı. Belki de kimse nefes almadı.

Claire bilgisayar çıktısını sallayarak, "Toksikoloji negatif çıktı. Zehir yok, uyuşturucu yok, narkotik yok, hiçbir şey yok. Ölüm nedeni? Hiçbir fikrim yok. Ölüm şekli? Hiçbir fikrim yok. Bir şeyler kokuyor ve ne olduğunu bilmiyorum," dedi bize, "ama bu iki kişinin, tamamen negatif

otopsiler ve tamamen negatif toksikolojiler, aynı anda sona ermesi istatistiksel olarak astronomiktir."

"Oh, dostum," diye mırıldandım. "Tox ekranları bize bir ipucu verecek' lafı buraya kadarmış.
"

"Tamam, tamam, bu konuda yanlışmışım Lindsay. Böyle bir şey olmadığı için
'ani yetişkin ölümü sendromu' olarak tanımlarsak, cinayet olduğunu düşünüyoruz. Elimize bir şey geçene kadar Ethan ve Isa Bailey'e Çin ölüm belgelerini vereceğim."

Chi konuştu, "Claire, sevgilim, bu benim için yeni bir şey. Çin ölüm belgesi nedir?"

"Pen Ding," diye kırdı. "Dava açıldı. Başka sorunuz var mı?"

"Evet," dedi Jacobi. "Şimdi ne olacak?"

Claire ayaklarını masadan çekti, ayağa kalktı ve "Ben eve gidiyorum. Bebeğimi öpeceğim. Sonra bütün bir hindili turtayı ve ardından bir kase krem şantili çikolatalı puding yiyeceğim ve kimse beni durdurmaya çalışmasın."

Odanın içinde uzun bir günün ardından gevşemiş ve tepedeki floresan ışıkları yüzünden grileşmiş yüzlerimize baktı. Yaşayan ölümlere benzediğimizden oldukça emindim.

Özellikle Jacobi berbat görünüyordu. Aileye, basına, şefe ve belediye başkanına günün sonunda hiçbir şeyden haberimiz olmadığını söyleyen kişi o olacaktı.

"Daha yeni başladığınızı biliyorum, ben de öyle," dedi Claire, gülümsemesi hepimizin kasvetine küçük bir umut ışığı saçarak. "Örnekleri laboratuvara geri gönderdim. Bırakın gece ekibi bu işe bir el atsın," dedi. "Onlardan testleri tekrar yapmalarını istiyorum, bu sefer onlara garip, tuhaf ve acayip olanları aramaları talimatını veriyorum."

Bölüm 33

CONKLIN VE ben tam yedi saat boyunca Isa ve Ethan Bailey'nin arkadaşları, aileleri ve evde olmayan kişisel çalışanlarının kısa listesiyle görüştük: Isa'nın sekreteri; aynı zamanda Cuma günleri de çalışan köpek bakıcısı; ve çocukların özel öğretmeni.

Hiçbir şey çıkmadı. Defterlerimizi doldurduk ve yolumuza devam ettik.

Ekibimin geri kalanı mahalleye geri dönerken, Conklin ve ben Isa'nın tarif edilemez derecede varlıklı ebeveynleri Yancey ve Rita Booth'u görmeye gittik ve bizi gözyaşları içinde muhteşem Nob Hill'deki evlerine davet ettiler.

Booth'larla çoğunlukla dinleyerek ve notlar alarak saatler geçirdik. Booth'lar altmışlı yaşlarındaydı, Isa'nın ölümüyle yıkılmışlardı ve bize Booth ve Bailey aile geçmişlerini anlatarak yaşadıkları şoku atlatmaya çalıştılar.

Yancey Booth'a göre Booth'lar ile Bailey'ler arasında, sınırları belirsiz bir arsa yüzünden başlayan ve bugüne kadar devam eden yüz yıllık bir anlaşmazlık vardı.

Ethan Bailey'nin, hiçbiri başarılı olmayan üç erkek kardeşi olduğunu öğrendik ve bu küçük gerçek, soruşturmanın yeni bir dalına kapı açtı.

Altına hücum günlerine kadar uzanan Booth ailesinin fotoğraflarına baktık ve torunlarla tanıştık, daha doğrusu *onlar bizimle* tanıştı, polisi görmek için içeri alınmayı talep ettiler.

Öğleden sonra saat beşte akşam yemeğine kalma teklifini geri çevirdik. Kartlarımızı bıraktık ve Isa Booth Bailey'nin bir numaralı önceliğimiz olduğuna dair güvence verdik - ve sonra oradan defolup gittik.

Ön merdivenlerden inerken Conklin'e, "Emekli olana kadar bu dava üzerinde çalışacağız," diye homurdandım.

Arabaya bindik ve orada oturup Isa ve Ethan'ın hayatları hakkında bildiklerimizi konuştuk, bu davanın bir araya gelip gelmeyeceğini merak ettik.

Conklin'e dedim ki, "Ailesi bunu asla atlatamayacak." "Onu çok seviyorlardı," dedi.

"Bayan Booth bozulduğunda -"

"Yürek parçalayıcı. Yani, bence bu yüzden gerçekten

ölebilir." "Ve o küçük çocuklar."

"Sadece anlayacak kadar büyük. Küçük olan Peter, 'Lütfen söyleyin bana, bir insan neden annesine ve babasına bunu yapar...' dediğinde..." Conklin iç çekti. "Gördün mü? Isa ve Ethan bunu yapmış olamaz. Birinin diğerini öldürdüğünü sanmıyorum. Böyle çocuklarla olmaz."

"Biliyorum."

Conklin'e kız kardeşimin çocuklarından bahsettim, Brigid ve Meredith, Bailey'lerin çocuklarıyla hemen hemen aynı yaştalar. "Bu gece kız kardeşimi arayacağım. Küçük kızların mutlu seslerini duymak istiyorum."

"İyi fikir," dedi Conklin.

"Onları ziyaret etmemiz gerekiyordu. Ben ve Joe. Onun bir iş gezisine çıkması gerekti."

"Bu çok kötü oldu. Ama döndüğünde Cat'i görebilirsin." "O

da öyle dedi."

Conklin bir süre sonra, "Çocukları seviyorsun, Lindsay," dedi. "Sen de çocuk yapmalısın."

Rich'le ne kadar yakınlaştığımızı, tabu olan sözleri ve eylemleri, saçlarının kokusunu, onu öpmenin nasıl bir his olduğunu, hayır dediğim için pişmanlık duyan yanımlı, çünkü artık birbirimize nasıl uyum sağlayacağımızı asla bilemeyeceğimi düşünerek arkamı döndüm ve pencereden dışarı baktım.

"Lindsay? İyi misin?"

Ona döndüm, "Sadece düşünüyorum" dedim ve gözlerinin içine baktığımda, benden ona, ondan bana giden o elektrik çarpması, o ark vardı.

Uzaktan bir telefon çaldı.

Üçüncü çalışta cep telefonumu kemerimden çıkardım, kendimi kızgın, üzgün ve mutlu hissediyordum - sırasıyla. Arayan Jacobi'ydı ama yanlış numara olsa da umurumda olmazdı.

Zil beni kurtarmıştı.

Çünkü başka bir anda Conklin'e düşündüğüm şeyi yapmayı önerebilirdim - ve bu da kendimi *daha kötü* hissetmeme neden olurdu.

Bölüm 34

CLAIRE yine ekip odasının ortasında duruyordu ama bu sefer garip görünüyordu, sanki bir yumruk yemiş gibiydi.

"Dersimi dinlememiş olanlar için, iki tür vaka vardır - biri duruma bağlı, diğeri ise otopsiye bağlıdır."

Şimdi volta atıyor, kendi kendine konuştuğu kadar ikinci toksin koşusunu duymayı bekleyen on kişiyle de konuşuyordu.

"Şu evsiz adam, hani şu Bagman Jesus. Her yerinde travma vardı, kafasında ve boynunda altı kurşun yarası, ayrıca ölüm sonrası dayak yemişti. Cesedi uyuşturucu satıcılarının uğrak yeri olan bir mahallede bulundu - ama koşulları bilmeme bile *gerek yok*."

"Altı kurşun yarası. Bu bir cinayet."

"Şimdi yataklarında bulunan iki ölü insanımız var. Otopsi sonuçları tamamen olumsuz, ortam tamamen olumsuz..."

Konuşmayı kesti. Yutkundu.

"Tox garip, tuhaf ve *acayip* olana koşar," dedim, onu biraz itmeye çalışarak.

"Olumsuz. Tamamen olumsuz, bu yüzden teşekkürler kızım, neredeyse ne söylediğimi unutuyordum. Ama şimdi hatırladım: Bailey davası koşullara bağlıdır."

"Ve duruma bağlı bir vaka, polis çalışmasına ihtiyacımız olduğu anlamına gelir. Hepiniz ne demek istediğimi anladınız. Mali durumları nasıldı? Burada bir ilişkisi olan var mı? Çifte hayat yaşayan var mı? Bana yardım etmelisiniz, bana bir yön vermelisiniz, çünkü rüzgarda savruluyorum."

Demek buydu. Claire afallamıştı. Onu daha önce hiç şaşkın gördüğünden emin değildim. Hem de hiç.

Claire, "Bu sabah yapmam gereken basın açıklaması," dedi. Önlüğünün cebinden bir kâğıt parçası çıkardı ve okumaya başladı.

"Bailey vakası adli tabiplik tarafından aktif bir şekilde soruşturulmaktadır. Bu ölümler şüpheli olduğu için cinayet olarak değerlendiriyoruz. Genel soruşturmayı baltalamak istemediğim için yorum yapmayacağım."

Claire okumayı bıraktı ve başını kaldırıp baktı.

"Sonra da basın beni yerden yere vuracak." "Bittiğini

söylemiyorsun, değil mi?" Jacobi söyledi. Claire için

endişelendiğimi hissettim. Acı çekmiş ve korkmuş

görünüyordu.

"Bir konsültasyon alacağım. Çok bilgili, kurul sertifikalı iki adli patoloğu arayıp gelip bakmalarını istedim," dedi Claire. "Ailelere söylemelisin Jacobi. Onlara çocuklarının cesetlerini henüz alamayacaklarını, çünkü işimizin bitmediğini söyle."

Bölüm 35

YUKİ yine onun mavi-gri gözlerinin içine bakıyordu, bu kez hastane kafeteryasındaki küçük bir masanın karşısında, Dr. John Chesney vejetaryen biberini hazırlarken, "Nihayet öğle yemeği yiyorum, günümün on dört saati geçti," diyordu.

Yuki onun *çok sevimli* olduğunu düşünüyordu, ona bakarken bile başının döndüğünü hissediyordu ama sevimli olmasının onun iyi ya da dürüst olduğu anlamına gelmediğini çok iyi biliyordu. Hatta hayatında çıktığı birkaç yakışıklı *fareyi* hatırladı, mahkemede karşılaştığı birkaç muhteşem *katilden* bahsetmeye bile gerek yok - ama boşver!

John Chesney sadece sevimli değil, aynı zamanda çok da *iyi biriydi*.

Neredeyse annesinin nefesini ensesinde hissediyordu, annesi fısıldıyordu, "Yuki-eh, bu doktor John, kocasının grubu için iyi bir adam."

Anne, onun hakkında hiçbir şey bilmiyoruz.

Chesney kolasını yudumladı ve "San Francisco'yla henüz *tanıştığım*dan emin değilim.

Dört aydır buradayım ve programım işten çık, eve koş, duşta uyu şeklinde."

Yuki güldü. Onu çıplak, kül sarısı saçları başına dökülmüş, kompakt, kaslı vücudundan aşağı su akarken hayal etti...

"Uyandığımda yine buradayım. Savaş bölgesindeki *Groundhog Day* gibi ama şikayet etmiyorum. Bu hep istediğim işti. Peki ya sen? Sen avukatsın, değil mi?"

"Evet. Öyleyim."

Yuki John'a şu anda oldukça yüksek profilli bir davanın kararını beklediğini söyledi, belki duymuştur.

"Eski güzellik kraliçesi babasını levye ile öldürdü, aynısını annesine de yapmaya çalıştı -"

"Davanız bu mu? Hepimiz kafasına aldığı beş sert darbeden kurtulan anneden bahsettik. Tanrım, kafatası kemeri çökmüş, göz çukuru kırılmış ve çenesi parçalanmış. Adamım, *yaşamak* istiyordu."

"Evet. ' l m ilanı' dediğimiz şeyi geri aldığında gerçekten çok şaşırmıştım..." Yuki Rose Glenn'i düşünmeye başladı, elini yeni kestirdiği saçlarının üzerinde gezdirdi, başını kaldırıp Chesney'nin gülümsediğini ve gözlerini onaylayarak ona çevirdiğini gördü.

"Bu sana çok yakışmış, Yuki." " yle

mi düşünüyorsun?"

"Bunu yapmak zorunda olduğumu biliyorsun, değil mi?"

"İyi niyet savunma değildir, Doktor. Bunu makaslarınızla başlattınız, değil mi? Onları  im biçme makinesi gibi kullandınız. Bana hayatımda gördüğüm en kötü sa  kesimini yaptınız, öyle değil mi Doktor?"

Chesney gülerek, "Kötü bir sa  kesimini teşvik ettiğim için suçluyum. Ama sana çok düzgün dikişler attım."

Yuki onunla birlikte güldü ve ardından, "John, aradım çünkü özür dilemek istiyorum. Buradayken  ılgın bir sürtük gibi davrandığım için özür dilerim."

"Ha! Sen şimdiye kadar sahip olduğum en iyi deli

hastaydın." "Hadi ama!" Tekrar güldü.

"Gerçekten. Beni tehdit etmedin, bana vurmadın ya da iğne batırmadın. şu anda acil serviste    kaburgası kırık ve beyin sarsıntısı geçiren bir adam var ve cep telefonunu vermiyor. "* alışıyorum*" diyor. Telefonunu elinden almak için üç kişi  ğraştık."

Tam o sırada Chesney'nin  ağrı cihazı çaldı. Ona baktı ve dedi ki, "Kahretsin. Geri dönmem gerek. Yuki, bunu bir ara tekrar yapmak ister misin?"

"Elbette," dedi Yuki. "Sadece bir taksi yolculuğu uzaklıktayım."

"Belki *başka* bir yere gidebiliriz. Belki bana şehri gösterebilirsin."

Yuki ona nazlı bir gülümseme verdi ve "Sanırım affedildim"

dedi. John elini onunkinin üzerine koydu. "Sana haber

veririm."

Kadın güldü ve adam da güldü ve adam elini çekene kadar gözleri kilitlendi
- ve sonra adam gitti.

Yuki zaten onun aramasını bekliyordu.

Bölüm 36

CINDY apartmandan sağa döndü, cep telefonunu kulağına dayamış, Lindsay'in "Keşke bir şeyler yapabilseydim ama Bailey davasında *boğuluyoruz*.
Boğuluyoruz."

"Editörüm hikayem için Metro bölümünün birinci sayfasını tutuyor. *Teslim tarihim* var. Elinde hiçbir şey olmadığını mı söylüyorsun?"

"Gerçeği mi istiyorsunuz? Conklin ve ben ilk gün Bagman Jesus'tan atıldık. Kendi zamanımızda çalışmaya çalıştık -"

"Yine de teşekkürler, Linds. Hayır, gerçekten," dedi Cindy ve telefonunu kapattı. Bu kadar yeter. *Kimse dava üzerinde çalışmıyordu*.

Cindy, Townsend Caddesi'nden yukarı, kendi dairesiyle Bagman Jesus'un öldürüldüğü yer arasındaki koridora doğru yürüdü. Tren garının dışındaki mütevazı tapınakta durdu; kaldırım hâlâ kanla kaplıydı, çiçekler yeni solmuştu ve el yazısıyla yazılmış notlar tel örgülere işlenmişti.

Bir süre durup arkadaşlarından gelen ve Bagman Jesus'un özleneceğini ve hatırlanacağını söyleyen mesajları okudu. Bu notlar yürek parçalayıcıydı. İyi bir adam öldürülmüştü ve polis katilini bulmak için çok meşguldü. Peki Bagman'ın köşesinde kim savaşıyordu?

Öyleydi.

Cindy, tren istasyonundan çıkan yayalara ayak uydurarak yoluna devam etti. Beşinci Cadde'ye döndü ve bloğun ortasındaki From the Heart adlı aşevinin bulunduğu tuğla binaya doğru ilerledi.

Aşevinin bir tarafında duvar dibinde bir içki dükkânı vardı. Diğer tarafta ise kahverengi sos ve yer fıstığı ile sotelenmiş ağaç sincabı servis eden, gerçekten alçak görünen bir fast-food Çin lokantası vardı.

Restoran ile aşıvi arasında siyah bir kapı vardı. Cindy'nin o kapının ardında bir randevusu vardı. Bilgisayar çantasını omzunda daha yukarı kaldırdı, kapı kolunu çevirdi ve kalçasıyla kapıyı itti. Kapı karanlık ve ekşi kokulu bir merdivenin dibinde açıldı.

Cindy dik bir tırmanışı başladı, merdivenler küçük bir sahanlığın etrafından dolanıyor, tekrar üç kapılı bir kata yükseliyordu, tabelalar onları bir manikür salonu, bir masaj salonu ve binanın önüne doğru PINCUS AND PINCUS, ATTORNEYS-AT-LAW olarak tanımlıyordu.

Cindy kapının yanındaki panelde bulunan interkom düğmesine bastı, adını söyledi ve içeri alındı. Resepsiyon alanında bir koltuk aldı, duvardan duvara kırık bir deri kanep ve bir sehpa ile dolu bir oyuk. *Us Weekly*'nin eski bir nüshasını karıştırırken biri adını seslenince başını kaldırdı.

Adam kendini Neil Pincus olarak tanıttı. Gri bir pantolon, kolları kıvrılmış beyaz düğmeli bir gömle giymişti ve kravatı yoktu. Saç çizgisi azalmıştı, hoş ve sıradan bir yüzü vardı ve altın bir alyans takıyordu. Adam sağ elini uzattı ve kadın da uzattı.

"Memnun oldum, Bay Pincus."

"Neil. Arkaya gel. Sana sadece birkaç dakika verebilirim ama hepsi senin."

Bölüm 37

CINDY avukatın masasının karşısında oturuyordu, sırtı kirli pencereye dönüktü. Sağındaki sehpanın üzerinde duran çerçeveli fotoğraflara baktı: Pincus kardeşler, yakışıklı eşleri ve genç kızlarıyla birlikte. Neil Pincus telefon konsolundaki bir düğmeye bastı ve kardeşine, "Al, lütfen telefonlarıma cevap ver. Birkaç dakikaya geliyorum."

Sonra Cindy'ye "Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu.

"Bu mahallede çok iyi bir şöhretiniz var."

"Teşekkürler. Elimizden geleni yapıyoruz," dedi Pincus. "İnsanlar tutuklanıyor ve ya bir kamu avukatı tutuyorlar ya da bize soruyorlar."

"Bu işi bedavaya yapman çok hoş."

"Aslında bu oldukça ödüllendirici ve yalnız da değiliz. Yasal masraflar ve özel ihtiyaçlar için para yardımı yapan bir grup iş adamıyla birlikte çalışıyoruz. İğne değişim programımız var. Bir okuryazarlık programı yürütüyoruz -"

Telefon çaldı. Neil Pincus arayanın kimliğine baktı, gözlerini tekrar Cindy'ye çevirdi ve zil sesi üzerine konuştu. "Özür dilerim. Ama bence telefon ikimizi de çıldırtmadan önce neden burada olduğunu söylemelisin."

"Yakın zamanda ölü bulunan evsiz adam Bagman Jesus hakkında beş bölümlük bir yazı hazırlıyorum."

"Hikayeni okudum."

"Tamam. Güzel. Demek buraya kadarmış," dedi Cindy. "Polisin onun ölümüyle ilgilenmesini sağlayamıyorum. Cinayetin çözülebileceğini düşünmüyorlar."

Pincus içini çekti ve "Bu tipik bir durum" dedi.

"Bagman'in geçmişini öğrenebilmek ve oradan yola çıkarak ilerleyebilmek için gerçek adına ihtiyaım var. Sizin müşteriniz olabileceğini umuyorum. Eğer değilse, belki beni onu tanıyan birine götürebilirsiniz."

"Ah. Ne istediğinizi bilseydim, sizi bir yolculuktan kurtarabilirdim. Onu sokakta gördüm elbette ama Bagman Jesus buraya hiç gelmedi, gelseydi de muhtemelen sana söylemezdim."

"Avukat-müvekkil gizliliği mi?"

"Tam olarak değil. Bak, Cindy, seni tanımıyorum, bu yüzden sana ne yapacağını sylememeliyim. Ama yine de söyleyeceğim.

"Evsizler başıboş köpek yavruları değildir. Evsiz olmalarının bir sebebi var. Çoğu uyururucu bağımlısıdır. Ya da *psikotiktirler*. Bazıları şiddet yanlısıdır. İyi niyetli olduğunuza eminim ama bu adam *ldrld*."

"Anlıyorum."

"yle mi? Sen güzel kıyafetler giymiş, Tenderloin'de tek başına dolaşan ve Bagman Jesus'u kimin öldürdüğünü soran güzel bir kızsın. Bir an için katilini bulduğunuzu ve onun *size* sırt çevirdiğini düşünün."

Bölüm 38

CINDY, Neil Pincus'un yanından ayrıldığında sinirli ve eskisi kadar kararlıydı. Avukat ona *kız* demişti. Sanki onun çocuklarından biriymiş gibi. Onun azmini hafife almıştı ve *suçla* ilgilenen, çalışan bir gazeteci olduğunu anlamamıştı.

Dikkatliydi. Deneyimliydi. O bir profesyoneldi. Ve en

nefret ettiği şey neydi? Onu ele geçirmişti.

İçindeki endişe dalgasını silkeledi, From the Heart'ın kapısını açtı, yemek kuyruğunda bekleyen yüzlerce pejmürde insana baktı, diğerleri tabaklarının üzerine eğilmiş, pastırma ve yumurtalarını koruyordu. Kirli giysiler içindeki üç adam köşede tıkırdıyordu.

İlk kez, bu yerde birinin Bagman Jesus'u öldürüp öldürmediğini merak etti.

Gündüz amiri Luvie Jump'ı aradı ama göremedi, bunun üzerine Cindy ellerini birleştirerek bir megafon yaptı ve dikkat çekmek için bağırdı.

"Ben *Chronicle*'dan Cindy Thomas," dedi. "Bagman Jesus hakkında bir hikâye yazıyorum. Hemen dışarıda oturacağım," dedi ve pencereden kaldırımındaki iki plastik sandalyeyi işaret etti. "Bana yardım edebilecek biri varsa, minnettar olurum."

Sesler yükseldi ve büyük odanın içinde yankılandı.

Cindy kapıdan çıktı ve iki sandalyeden daha sağlam olanına oturdu. Dizüstü bilgisayarını açtı ve bir sıra oluştu ve ilk görüşmeden Cindy bir şey öğrendi: "Minnettar olurum", "Bilgi için para öderim" anlamına geliyordu.

Duyurusunu yaptıktan bir saat sonra, Cindy otuz

Bagman İsa ile kişisel temas hikayeleri, zar zor anlaşılır ve açıkçası anlamsız konuşmaların kırıntıları, sağlam, yararlı ve hatta ilginç hiçbir şey yok.

Bu çılgın bilgi pastişinin fiyatı, çantasının dibindeki bozuk paralar, bir ruj, bir kalem ışığı, saçındaki toka, bir kutu Altoids ve üç jel mürekkepli kalem de dahil olmak üzere yetmiş beş dolara ulaşmıştı.

Çok komik bir harcama raporu olurdu ama hikâyesi bir milim bile ilerlememişti.

Son kişi, kırmızı çorap şapkalı ve mor çerçeveli gözlüklü siyah bir kadın, kendisinin karşısındaki sandalyeye oturduğunda Cindy başını kaldırdı.

Cindy, "Nakitim bitti ama BART kartım var," dedi.

"Cindy? Burada kalıcı olarak mı ikamet ediyorsun? Çünkü buna izin verilmiyor."

"Luvie! Hala bu lanet hikaye üzerinde çalışıyorum. Hala bir şey bulamadım, Bagman'ın gerçek adını bile."

"Bana kiminle konuştuğunu söyle."

"Cindy bilgisayar ekranının üst kısmını kaydırdı. "Gürültü Makinesi. Bayan Patty. Salzamander. Razor, Twink T, Little Bit -"

"Seni orada durdurumama izin ver, tatlım. Görüyorsun, senin *sorunun* aynı zamanda senin *cevabın*. Sokak insanları takma adlarını kullanırlar. Bilirsin işte. "Ayrıca şöyle bilinir. Bazılarının kayıtları var. Ya da ailelerinin onları bulmasını istemezler. Kaybolmak *istiyorlar*. Bagman Jesus'un gerçek bir ismi olmamasının nedeni bu olabilir."

Cindy, sabahtan beri isimsiz, evsiz ve umutsuz insanlar tarafından nasıl itilip kakıldığını düşünerek içini çekti ve daha verimli topraklara gitmekte haklı olan Lindsay'e çıkıştığı için pişmanlık duydu.

Zihinsel olarak son teslim tarihine veda eden Cindy, Luvie'ye teşekkür etti, bilgisayarını topladı ve Bagman Jesus'un kendi tasarımıyla geçmişiyle bağlantısını kopardığını düşünerek Mission'a doğru yürüdü. Ölümü hikâyesinin sonuydu.

Yoksa öyle miydi?

Bir fikir filizlendi.

Cindy editörünü aradı ve "Therese, bana beş dakika kadar zaman ayırabilir misin? Sana bir şey danışmak istiyorum. *Ayakları* olan bir şey."

Bölüm 39

Öğleden sonra güneşi tavan penceresinden süzölüp Sara Needleman'ın başını aydınlatırken, o da Pet Girl'e *cehennem* azabı çektiriyordu.

"Bailey'lerin yer kartlarını masaya bırakırken ne düşünüyordun?"

"Yer kartlarından ben sorumlu değildim Sara."

"Öyleydin. Senden özellikle yer kartlarını konuk listesiyle karşılaştırmanı istemiştim. Isa ve Ethan davetli listesinde mi?"

"Hayır, tabii ki değil."

"Seni öldürebilirim, gerçekten öldürebilirim. Dördüncü masadaki şu iki boş koltuk.

Herkes zaten Bailey'leri düşünüyor."

"Özür dilerim Sara," dedi Evcil Kız ama kesinlikle *üzgün değildi*. Aslında, içinde şampanya köpükleri gibi bir sevinç yükseliyordu. Bir kahkahayı bastırmak zorunda kaldı.

Yer kartları! Sanki yer kartları önemliymiş gibi!

Pet Girl ve diğer iki kız Cuma, Asya Sanat Müzesi'nin muhteşem Loggia'sındaki resepsiyon masasının arkasında oturarak Sara Needleman'ın yeğeni Frieda'nın nişan yemeğine gelen konukları karşıladı.

Davetliler San Francisco sosyetesinin kremasıydı: senatörler, tıp ve bilim doktorları, yayıncılar ve film yıldızları. Smokinleri ve özel dikim elbiseleriyle büyük merdivenlerden çıktılar, resepsiyon masasında yerlerini aldılar ve Samsung Hall'a yönlendirildiler.

Buradan galerilere girerek Japonya, Çin ve Kore'den gelen paha biçilmez sanat eserlerini görebilir, ardından ham ipek ve kalla zambaklarıyla süslenmiş bir masaya oturabilirlerdi. Ardından kendilerine yedi çeşit akşam yemeği servis edilirdi.

seçkin Şef Yoji Futomato tarafından
hazırlanmıŐtır.

Ama bu daha sonra olacaktı. Şu anda Sara Needleman tiradını son bir hamleyle tamamlamıŐtı. "Artık gidebilirsiniz," diye tersledi. "Henüz sadece birkaç kişi geldi."

"Teşekkürler Sara." Evcil Kız gülümsedi. "Hâlâ sabah köpekleri gezdirmemi istiyor musun?"

"Evet, evet, lütfen yap. Uyuyacağım."

"Merak etme," dedi Evcil Kız. "Seni uyandırmayacağım."

Evcil Kız diğer kızlarla vedalaŐtı. Konuk listesinin açıklamalı kopyasını aldı ve çantasına koydu, bu akşam selamlaŐtıđı iki yüz kişiyi düşünmeye başladı bile - kim onu kabul etti, kim etmedi, her biri kaç puan aldı.

Ve yalnız geçireceği akşamı düşündü.

Biraz makarna yapardı. Biraz Şarap içerdi. Konuk listesinin üzerinden geçerek birkaç keyifli saat geçirirdi.

Notlarını düzenle. Bazı

planlar yap.

Bölüm 40

CLAIRE ellerini kalçalarına koyup "Polis işine ihtiyacımız var" demişti - ve biz de yapmıştık. Conklin ve ben Bailey'lerin evini o hafta dördüncü kez soyarak aramıştık, Tanrı bilir *ne arıyorduk*.

Otuz bin metre karelik alanın tamamını gezmiştik: balo salonu; biri bilardo *masası*, diğeri *havuzlu* iki havuz odası; yatak odası süitleri; mutfaklar; kilerler; oturma odaları; oyun odaları; yemek odaları ve oturma odaları. Dolapları, kutuları ve kasaları açtık; çekmeceleri boşalttık ve tüm kütüphanedeki her kitabı karıştırdık.

Conklin'e, "Ne aradığımızı unuttum," diye homurdandım.

"Çünkü onları öldüren şey burada değil," dedi Rich. "Sadece *iyi* fikirlerim değil, kötü fikirlerim de yok."

"Evet, burayı dağıtmakla iyi bir iş yapmadık mı?" Ana salona bakarak söyledim.

Her kapı tokmağı, düz yüzey ve sanat eseri siyah tozla lekelenmişti. Her ayna, her tablo duvarlardan indirilmişti.

İyi huylu ve bilge Charlie Clapper bile iğrenmişti: "Bailey'lerin çok arkadaşı ve çok partisi vardı. Elimizde suç laboratuvarını devre dışı bırakacak kadar parmak izi var. Bir *yıl* boyunca."

Conklin, "Ne dersin, Çavuş?" dedi.

"Tamam. İşimiz bitti."

Ön salona doğru ilerlerken ışıkları söndürdük, Conklin ön kapıyı arkamızdan kilitlerken karanlıkta birbirimize çarptık. Sonra benimle arabama kadar yürüdü.

Kapıyı açık tuttu ve ben Explorer'ımın koşu tahtasına doğru adım atarken ayağım kaydı ve dengemi kaybettim. Rich beni yakaladı, elleriyle omuzlarımı kavradı ve bir anlığına tehlikeyi görebildim.

Gözlerimi kapattım.

Ve sanki bunu planlamışız gibi, ağzı benimkinin üzerindeydi ve kollarım boynuna dolanmıştı ve kendimi yeryüzünden düşüyormuş gibi hissettim.

Sıkıca tutundum, sıcak beni yakıyordu, arabalar yanımızdan geçerken saçlarım yüzümüze savruluyordu. Bir şoförün camından "Bir oda bulun!" diye seslendiğini duydum.

Ve böylece yerçekimi beni bir sarsıntıyla yeryüzüne geri düşürdü.

Ne halt ediyoruz biz?

Rich, "Bu adamın doğru bir fikri var," diyemeden, "Lanet olsun Richie. Kim daha deli bilmiyorum, sen mi ben mi?"

Elleri sırtımın alt kısmındaydı ve beni vücuduna doğru sıkıca çekiyordu.

Kollarından nazikçe ayrıldım. Yüzü öpüşmelerimizden dolayı buruşmuştu ve acımış görünüyordu.

Dedim ki, "Üzgünüm, Rich. Yapmalıydım..."

"Ne yapmalıydım?"

"Adımlarıma dikkat etmeliydim. Sen iyi misin?"

"Oh evet. Hiç olmamış gibi davranmak için bir şey daha var."

Dudaklarım hâlâ karıncalanıyordu ve utandığımı hissettim. Onun incinmiş yüzüne daha fazla bakamadım, bu yüzden arkamı döndüm, titreyen ayağımı sağlam bir şekilde koşu tahtasına yerleştirdim ve aptal kıcımlı sürücü koltuğuna çektim.

"Yarın görüşürüz," dedim. "Tamam

mi?" "Tabii. Evet, Lindsay, evet."

Kapıyı kapatıp arabayı vitese taktım ve geri geri çıkarken Rich

camımı açmamı işaret etti. Açtım.

"Sen. Madem sordun, sen daha delisin," dedi iki elini pencere çerçevesine koyarak. "Aramızda kalsın, *sensin*."

Pencereden dışarı eğildim, kolumu Rich'in boynuna doladım ve yanaklarımız birbirine değecek şekilde onu kendime çektim. Yüzü sıcak ve nemliydi ve elini saçlarıma koyduğunda tatlılığından neredeyse eriyordum. "Richie, beni affet." dedim.

Geri çekildim, gülümsemeye çalıştım. El salladım ve Joe ile paylaştığım boş daireye doğru yola çıktım.

Ağlamak istedim.

Rich'le birlikte olmak daha önce de yanılttı, şimdi de yanılttı. *Hâlâ* yaklaşık on yaş büyüktüm, *hâlâ* ortaklık - ve Joe'yu *hâlâ* seviyordum.

Rich'ten uzaklaşırken -aslında *hızla* uzaklaşırken- kendime *neden doğru şeyi yapmanın bu kadar kötü hissettirdiğini* sordum.

Bölüm 41

YUKI VE PHIL HOFFMAN Yargıç Duffy'nin odasındaki rahat koltuklarda oturuyorlardı. Mahkeme stenografı yargıcın masasının yanındaki makinesinin arkasında oturuyordu ve Yuki "*Şimdi ne olacak?*" diye düşünüyordu. *Şimdi ne olacak?*

Yargıç Duffy yıpranmış görünüyordu, sanki kendine özgü soğukkanlılığını kaybetmiş gibiydi. Bir ses kasetinin kenarına vurdu ve sinirli bir şekilde seslendi, "Corinne? Oynatıcıyı hazırladın mı?"

Katip ahşap panelli ofise geldi ve kaset çaları yargıcın önüne koydu, yargıç da ona teşekkür ettikten sonra kaseti kutuya yerleştirdi.

Duffy, Yuki ve Hoffman'a şöyle dedi: "Bu, kadınlar hapisanesindeki ankesörlü telefonda iki numaralı jüri üyesiyle yapılan bir telefon görüşmesinin kaydı. Çatlak ama duyulabilir."

Yuki, Hoffman'a baktı ve yargıç *oynat* düğmesine basarken o da omuz silkti. Düğme.

Genç bir kadın "Beni iyi duyabiliyor musun?" dedi. İkinci jüri üyesi, emekli posta çalışanı Carly Phelan, genizden gelen tınısıyla tanınan ikinci bir kadın, "Lallie, uzun konuşamam. Küçük kızların odasında olmam gerekiyor."

Yargıç *durdurma* düğmesine bastı ve "Lallie jüri üyesinin kızı" dedi.

Hoffman, "Jüri üyesinin kadın cezaevinde gözaltında tutulan bir *kızı* var. *Hapishane mi?*"

"Öyle görünüyor," dedi Duffy.

Yargıç *başlat* düğmesine bastı ve kaset tekrar oynatıldı. İki kadın arasında ileri geri konuşmalar oldu: Lallie'nin

savunmanın nasıl gittiğini, annesinin oteldeki konaklamayı nasıl bulduğunu, hem annesi hem de büyükannesi evde olmadığına göre Lallie'nin oğluna neler olduğunu anlattı.

Duffy dedi ki, "Şimdi geliyor. Şunu dinleyin."

Yuki parazitin altında kelimeleri seçebilmek için zorlandı.

"Sanığınızı bu sabah duşta gördüm," dedi Lallie. "O Stacey Glenn mi?"

"Kahretsin," dedi Hoffman.

Duffy *geri sarıp* tekrar oynattı.

"Sanığınızı bu sabah duşta gördüm. Şu Stacey Glenn mi? Başhemşire ile konuşuyor ve cinayeti işlemiş *olsaydı*, evde mükemmel bir tabancası varken levye ile yapmayacağını söylüyor."

Yuki başının döndüğünü ve biraz midesi bulandığını hissetti.

Birincisi, Carly Phelan sorgu sırasında ihmal yoluyla yalan söylemişti. Eğer hapisteye bir kızı olduğunu söyleseydi, mantıksal olarak savcılığa karşı önyargılı olduğu sonucuna varılabileceği için mazur görülebilirdi.

Savcılık kızını hapse atmaya çalışıyordu!

İkincisi ve daha da kötüsü, Lallie Phelan sanıkla ilgili haberleri annesine taşıyordu. Eğer Carly Phelan jürideki herhangi birine dedikodu yaparsa, tüm jüri lekelenmiş olacaktı.

"Hatalı yargılama mı ilan ediyorsunuz?"

Hoffman sordu. "Hayır. Etmiyorum."

"O halde davanın düşürülmesini talep ediyorum, Sayın Yargıç. Müvekkilimin haklarını korumak zorundayım," diye karşı çıktı Hoffman, bir hafta öncesinden farklı bir melodi söylüyordu.

Duffy elini umursamazca salladı. "İki numaralı jüri üyesini atıp yerine yedek bir jüri üyesi atayacağım."

Hoffman, "İtiraz etmek zorundayım Sayın Yargıç," dedi. "Bu konuşma dün gece gerçekleşti. Phelan şimdiye kadar tüm jüriyi zehirlemiş olabilir. Kızı ona müvekkilimin bir *tabancası* olduğunu söylemiş."

"Sayın Yargıç, *size* katılıyorum," dedi Yuki. "Phelan'ı jüriden ne kadar çabuk çıkarırsanız o kadar iyi olur. Yedekler gitmeye hazır."

"Not edildi. Pekala," dedi Duffy. "Hadi işimize bakalım."

Bölüm 42

HOFFMAN VE YUKI yargıç odasından çıkıp devetüyü boyalı koridordan mahkeme salonuna doğru yürürken, Yuki sırık gibi karşı tarafın avukatına ayak uydurmak için iki adım attı.

Hoffman parmaklarıyla saçlarını geriye doğru taradı ve "Jüri bunu duyduğunda kan tükürecek" dedi.

Yuki başını kaldırıp Hoffman'a baktı ve onun kendisini yeşil mi yoksa aptal mı ya da her ikisi birden mi sandığını merak etti.

Jüri çok kızacaktı. Yeni bir jüri üyesi, daha önce yaptıkları tüm müzakereleri bir kenara bırakıp yeni bir başlangıç yapmaları, sanki her şey yeniymiş gibi ilk günden başlayarak tüm delilleri yeniden taramaları gerektiği anlamına geliyordu.

Yuki'nin muhteşem kapanış konuşması zamanın sisleri arasında kaybolacak ve jüri üyelerinin tek düşündüğü o otelden çıkabilmek için nasıl oy kullanacakları olacaktı.

Yuki, Hoffman'ın içten içe güldüğünü biliyordu.

Başından beri Carly Phelan'da gizli bir silahı vardı ve bunu bilmiyordu bile. Phelan jüriyi lekelemiş olsaydı, bu *savunma* lehine olurdu.

"Beni rahat bırak, Phil."

"Yuki, ne demek istediğini

anlamıyorum." "Cehennem gibi."

İkisinin de bildiği şey, jüri mahkûmiyet kararı verirse Hoffman'ın temyize gideceğiydi. Sadece Carly Phelan'ın jüri önünde yalan söylemiş olması bile mahkûmiyet kararının bozulması için yeterliydi.

Öte yandan, jüri yine karar vermezse, ki pekala verebilir, yargıç davanın düşmesine karar *vermek zorunda kalacaktır*.

Yargıç Duffy hatalı yargılama istemedi. Bu davanın bitmesini istiyordu.

Endişelenmesine gerek yok, diye düşündü Yuki. İkinci bir dava açmak bir ya da iki yıl sürerdi ve o zamana kadar savcı maliyeti tartıp muhtemelen "Bırakın. Glenn'le işimiz bitti."

Tabii ki, jüri her zaman *beraat* kararı verebilir. Her iki durumda da genç Stacey özgür kalacaktı.

Yuki, *lanet olası kaybetme serim hâlâ devam ediyor*, diye düşündü. Kazansam da, kaybetsem de, berabere kalsam da, Stacey Glenn, o iğrenç baba katili yürümek üzereydi.

Bölüm 43

CINDY ertesi sabah Caltrain bahçesinin dışındaki tel örgünün önünde durdu, sıcak yeni Metro bölümünü kaldırıma koydu ve birkaç mumla ağırlıklandırdı.

Hikayesinin üzerindeki başlık büyük ve cesurdu: 25.000 DOLAR ÖDÜL.

Manşetin altındaki baş paragrafta, "*San Francisco Chronicle*, 'Bagman Jesus' olarak bilinen adamı öldüren kişinin tutuklanmasını ve mahkûm edilmesini sağlayacak bilgi için 25.000 dolar ödül veriyor. "

Cindy'nin kolundan bir çekiştirme oldu. Geri çekildi, etrafında döndü, tel tel saçları, lekeli bir teni, kısa siyah bir paltosu ve hafifçe idrar kokan kıyafetleri olan otuz yaşlarında bir kadından bir fısıltı uzaktaydı.

"Bagman'ı tanıyordum. Bana öyle bakmana gerek yok. Biraz gergin olabilirim ama neden bahsettiğimi biliyorum."

"Bu harika," dedi Cindy. "Ben Cindy Thomas."

"Flora Gold."

"Merhaba, Flora. Benim için bazı bilgileriniz var mı?"

Kadın her iki yöne de yaya trafiğine baktı, beyazların yaşadığı banliyölerden büyük yazılım şirketlerindeki ofislerine giden yolcular, Bayan Gold'un aksine rögar çukurundan çıkmış bir trol gibi görünüyordu.

Tedirgin bakışlarını tekrar Cindy'ye çevirdi.

"Sadece onun iyi bir insan olduğunu söylemek istedim. Benimle ilgilendi."

"Ne demek 'benimle ilgilendi'?"

"Her şekilde. Ve bana bunu verdi."

Kadın ceketini açtı, kazağının yakasını aşağı çekti ve Cindy'ye göğsünün üzerindeki dövmeyle gösterdi. Siyah mürekkeple yapılmıştı, yazılar Asya'ya özgü bir ton taşıyordu. Cindy'ye bir amatör tarafından kazınmış gibi göründü, ama mesaj açıktı.

İSA TARAFINDAN KURTARILDIM VE BAYILDIM!

"Beni umursayan tek kişi oydu," dedi Flora. "Geçen yıl evden ayrıldıktan sonra bana göz kulak oldu."

Cindy yaşadığı şoku belli etmemeye çalıştı: Flora geçen yıla kadar evde mi yaşıyordu?

"Evet, on yedi yaşımdayım," dedi Flora. "Bana öyle bakma. Ben hayatımda ne istiyorsam onu yapıyorum."

"Metamfetamin kullanıyorsun, değil mi?"

"Evet. Cennet gibi. 'Buz' üzerinde seks, başınızı döndüren ve bir hafta süren orgazmlar yaşıyor. Hayal bile edemezsiniz. Hayır, *denemelisin*."

"Bu seni öldürecek!"

"Senin sorunun değil," dedi Flora, ceketini kapatırken. "Sadece Bagman için konuşmak istedim."

Flora Cindy'den uzaklaştı ve Townsend'e doğru hızlı adımlarla yürümeye başladı.

Cindy peşinden koştu, Flora durup arkasını dönene ve "*Ne?*" diyene kadar ona seslendi.

"Seni tekrar nasıl bulabilirim?"

"Çağrı cihazımı mı istiyorsun?" diye alay etti genç adam. "Belki de sana e-posta adresimi vermeliyim?"

Cindy, Flora Gold'un uzaklarda kaybolana kadar adım adım uzaklaşmasını izledi. Flora Gold. Şimdi anlıyordu. Çiçekleri daha uzun süre taze tutmak için kullanılan bir ürünün adıydı.

Peki ya o dövme?

İSA TARAFINDAN KURTARILDIM VE BAYILDIM!

Cindy bunu anlamaya çalıştı. Bagman Flora'yı nasıl kurtarmıştı? O bir meth kafasıydı. Bir bağımlıydı. Ölecekti.

Flora dövmeyi Bagman Jesus'un yaptırdığını söylemişti, ancak ifadeler tuhaf ve cinseldi. Neredeyse sahiplik iddia eden bir marka gibi görünüyordu.

Ne tür bir aziz bir adanmışı damgaladı?

Bölüm 44

GÜVENLİK GÖREVLİSİ konferans odasının kapısını çaldı. Yazı işleri toplantısındaki herkes gibi Cindy de başını kaldırıp baktı.

"Bayan Thomas, dışarıda bir serseri var. Bir hanımefendi. Sizinle konuşması gerektiğini söylüyor ve gitmiyor. Aşağıda gerçek bir olay yaratıyor."

Cindy'nin editörü Therese Stanford, "Bunun olması kaçınılmazdı," dedi. "Yirmi beş bin dolarlık bir ödül yayınlayın..."

"Onun adını falan alabilir misin?"

Gardiyan, "Adının Flora olduğunu ve onunla konuşmak istediğinizi söyledi." dedi.

Cindy gruba beş dakika içinde döneceğini söyledi ve asansöre binerek lobiye indi, ardından döner kapıdan geçerek sokağa çıktı.

"Düşünüyordum da," dedi Flora Gold söze girmeden. "Ödül hakkında mı?"

"Evet. 'Tutuklama ve mahkumiyete *yol* açmak' ne demek?"

"Eğer bana polisin Bagman'ın katilini yakalamak için kullanabileceği bir şey söylersen ve katil mahkemeye çıkar ve suçlu bulunursa, ödülü alırsın."

Flora karmakarışık saçlarını çekerek düşündü.

Cindy, "Onu kimin öldürdüğünü biliyor musun Flora?" diye sordu.

Genç kadın başını hayır anlamında salladı. "Ama bildiğim bir şey var. Belki de yüz dolar değerindedir."

"Anlat bana," dedi Cindy. "Adil olacağım, söz veriyorum."

"Bagman İsa beni sevdi. Ve ben onun adını biliyorum."

Flora, Cindy'ye üzerinde büyük harflerle bir isim yazılı metal bir etiket uzattı.

Cindy bakakaldı. Flora Gold'un takma adını ve dünkü sokak insanının aceleciliğini düşünerek, "Bu doğru mu?" diye sordu.

"Gökyüzü mavi olduğu gibi."

Cindy el çantasından çek defterini çıkardı. "Benim

banka hesabım yok."

"Oh. Tamam. Sorun değil."

Cindy, Flora'yla birlikte köşedeki ATM'ye gitti, yüz dolar çekti ve ellisini Flora'ya verdi.

"Bu ipucu işe yararsa diğer elliye sen alırsın."

Cindy, Flora'nın banknotları saymasını, sonra yuvarlayıp botunun üst kısmına sokmasını izledi.

Cindy, "Bana birkaç gün ver ve sonra beni bul, tamam mı? Bugün yaptığın gibi."

Gold başını salladı, Cindy'ye sıkı bir gülümseme verdi, ağzı Cindy'nin ön dişlerinin olmadığını görebileceği kadar açtı. Sonra muhabir Chronicle binasına geri döndü.

Editorial toplantıyı unutan Cindy doğruca ofisine gitti ve sandalyesini masasına yaklaştırdı. Google'ı aradı ve "Rodney Booker" yazdı.

Bir saniyeden kısa bir süre sonra ekranda bilgi belirdi. Cindy sandalyesinde arkasına yaslandı ve hikayesinin açılmasını izledi. Bu bir mucizeydi. *Hak ettiği* bir mucize.

Bagman Jesus'un şifresi

çözülmüştü. Bir adı vardı. Bir

geçmişi vardı.

Santa Rosa'da yaşayan bir ailesi vardı.

Bölüm 45

CINDY, Santa Rosa'daki milyon dolarlık Craftsman tarzı evin konforlu güneşlenme odasında otururken kendini hiç *de* rahat hissetmiyordu. Aceleci mi davranmıştı?

Evet.

Müdahaleci mi? Kesinlikle.

Düşüncesiz mi? Kör edici duyarsızlık için bir *ödül* almalı.

Ne düşünüyordu ki? Tabii ki sorun da buydu. Gerçek insanlar hakkında değil, kendi hikâyesi hakkında düşünüyordu ve bu yüzden kendini Booker'ların hayatına canlı bir el bombası gibi fırlatmıştı.

Lee-Ann Booker ön kapısını açtığı anda, tatlı, anne yüzü beklentiyle parlarken, Cindy pimi çekmek için çok geç olduğunu fark etti.

Şimdi hepsi güneşlenme odasıdaydı.

Altmışlı yaşlarının ortasındaki sarışın Clairol Lee-Ann Booker'ın elinde haçlar, yarı değerli taşlar ve Meksika şans tılsımlarından oluşan bir kolye vardı. Rattan koltukta Cindy'nin yanına oturmuş, mendillere hıçkıra hıçkıra ağlıyor, hıçkırıyor ve tekrar hıçkırıyordu.

Kocası Billy Booker, Cindy'ye bir fincan kahve getirdi.

"*Daha güçlü* bir şey istemediğine emin *misin?*" diye sordu. Tehdit eder gibiydi.

Booker siyahtı, altmış yaşlarındaydı, askeri bir duruşu ve kendini işine adanmış bir koşucunun zayıf vücudu vardı.

Cindy, "Hayır teşekkürler, böyle

iyiyim," dedi. Ama değildi.

Hayatında hiç kimseye bu kadar acı ektirdiğini hatırlamıyordu. Ayrıca çok korkuyordu.

Booker kanepenin karşısındaki sandalyeye oturdu, öne doğru eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı ve kaşlarını çatarak Cindy'ye baktı.

"Bu 'Bagman İsa'nın bizim oğlumuz olduğunu size düşündüren nedir?"

"Onun yakın arkadaşı olduğunu söyleyen bir kadın bana bunu verdi," dedi Cindy. Çantasını karıştırdı, bir tarafında RODNEY BOOKER, diğerk tarafında PEACE CORPS damgası olan teneke kimlik etiketini çıkardı. Bunu Booker'a uzattı ve yüzünde bir korku kasılması olduğunu gördü.

"Bunun bir şeyi *kanıtlaması* mı gerekiyor? Annem ve ben onun cesedini görmek istiyoruz." "Onu kimse sahiplenmedi Bay Booker. Adli tabibin ofisinde. Uh, onlar orada ceset gösterin, ama bir arama yapabilirim -"

Booker sandalyesinden fırladı ve odanın öbür ucundaki bir tabureyi tekmeleyerek Cindy ile yüzleşmek üzere geri döndü.

"Ölü bir balık gibi dondurucuda, bunu mu söylüyorsun? Bizi kim bulmaya çalıştı? Hiç kimse. Rodney *beyaz olsaydı*, bize haber verilirdi."

"Adil olmak gerekirse, Bay Booker, bu adamın yüzü tanınmayacak şekilde dövülmüştü. Kimliği yoktu. Kimliğini öğrenmek için çok çalışıyorum."

"Aferin size, Bayan Thomas. Aferin size. Yüzü parçalanmıştı ve kimliği yoktu, bu yüzden tekrar soruyorum, o ölü adamın oğlumuz olduğunu nereden biliyorsunuz?"

Cindy, "Rodney'nin iyi ve net bir fotoğrafını çekebilirim, sanırım bu işi çabucak özebilirim. Seni yarın ararım."

Lee-Ann Booker bir albümün yapışkan plastik yaprakları arasından bir fotoğraf çıkardı ve Cindy'ye uzatarak, "Bu yaklaşık beş yıl önce çekildi," dedi.

Fotoğrafta Rodney Booker, Cindy'nin şu anda oturduğu rattan koltukta oturuyordu. Yakışıklı, açık tenli, geniş omuzlu, kırpılmış saçları ve güzel bir gülümsemesi vardı.

Cindy, Rodney'nin yapısında Bagman Jesus'a benzerlik bulmaya çalıştı.

Ama Bagman'ın kalıntılarını gördüğünde, adam neredeyse hiç görünmüyordu.
İnsan.

"Rodney'nin evine gittin mi?" Billy Booker sordu.

"Rodney'nin evi mi var?"

"Lanet olsun, kızım. Sen burada bizi ölümüne korkuturken oğlum şu anda evde maç izliyor olabilirdi."

Lee-Ann Booker feryat etti ve Cindy'nin zihni yeniden karıştı. Ev mi? Bagman Jesus evsizdi, değil mi? Nasıl bir evi olabilirdi? Ya Rodney Booker hayatta ve iyiyse - ve o tamamen yanılıyorsa?

Billy Booker sehpadan bir kalem ve not defteri kaptı, oğlunun cep telefonu numarasını ve adresini en üst sayfaya kazıdı, yırttı ve Cindy'ye uzattı.

"Aradığımda sesli mesajını alıyorum. Belki sen daha iyisini yaparsın. Peki planınız nedir Bayan Thomas? Bana *bunu* söyleyin. O zaman ne yapacağımı bilirim."

Cindy, Booker'ların evinden ayrılırken, iyi niyetli ziyaretinin sadece patlamakla kalmayıp *bir skandala* dönüşeceğinin tüm işaretlerini gösterdiğinden emindi.

Bölüm 46

Santa Rosa'dan San Francisco'ya dönerken Cindy kafayı takmıştı. Booker'lara, Bagman Jesus'un oğulları olup olmadığını *yarın* bildireceğine söz vermişti.

Bunu nasıl yapacaktı? Nasıl mı? Ya yapacaktı ya da denerken ölecekti.

Sağ eliyle çantasının içindekileri karıştırdı, cep telefonunu buldu ve Lindsay'in ofis numarasını hızlıca aradı. Bir erkek sesi cevap verdi, "Conklin."

"*Rich*, ben Cindy. Lindsay orada

mi?" "Dışarıda, ama ona söylerim -"

"Bekle, Rich. Bagman Jesus hakkında sağlam bir ipucum var. Sanırım adı Rodney Booker."

"Artık polislik mi yapıyorsun, Cindy?"

"*Biri* yapmak zorunda."

"Tamam, tamam. Sakin ol."

"Sakin *mi* olayım? Az önce masum yaşlı bir çiftin yanına girdim ve onlara oğullarının öldüğünü söyledim -"

"*Ne* yaptın?"

"*Adını* biliyordum Rich, ya da bildiğimi sanıyordum, bu yüzden Bagman'ın ailesiyle görüşmeye gittim, mantıklı düşünürseniz -"

"Oh adamım. Nasıl geçti?"

"*Bomba* gibi, lanet bir bomba gibi. Billy Booker, babası? Vietnam gazisi, deniz kuvvetlerinde eski başçavuş. Polisin *ırkçı* olduğunu, bu yüzden davaya bakmadıklarını söylüyor."

"Bagman İsa siyah mıydı?"

"Booker'da Al Sharpton'ın ev numarası var ve bunu kullanmakla tehdit ediyor. Demek istediğim, ben bir hikaye *olmadan* önce bu hikayenin önüne geçmeliyim. *Biz* hikaye olmadan önce."

"Biz, ha?"

"Evet. SFPD ve ben. Ve ahlaki yükümlülüğü hisseden benim. Rich, dinle. Rodney Booker'ın bir *evi* var."

"Beni kaybediyorsun, Cindy. Bagman *evsiz* değil miydi?"

"Onu araştır. Lütfen."

"Rodney Booker" yazılıyor. Buyurun. Huh. Cole Caddesi. Haight'in dışında. Güzel mahalle."

Değildi.

Burası kötü topraklardı, küçük çaplı uyuşturucu satıcılarının

bölgesiydi. Ve bu mantıklıydı.

Eğer Bagman Jesus, Flora Gold'a gerçek adının Rodney Booker olduğunu söylerken yalan söylemiyorsa ve Flora da *Cindy*'ye yalan söylemiyorsa, Cole'daki evin Rodney Booker'ın, nam-ı diğer Bagman Jesus'un çantasını astığı yer olduğu ortaya çıkabilir.

Cindy Conklin'e, "Kontrol edebilir misin Rich? Çünkü sen yapmazsan, ben yapmak zorundayım."

"Geri çekil, Cindy. Vardiyam yirmi dakika içinde bitiyor. Gidip bir göz atacağım."

"Seninle orada buluşuruz," dedi Cindy. "Beni bekle."

"Hayır, Cindy. Polis olan benim. *Sen beni* bekle."

Bölüm 47

COLE'DEKİ EV yol grisine boyanmıştı, Viktorya döneminden kalma sıkıntılı evlerden oluşan bir blokta yer alıyordu, bu özel konutun cumbaları tahtayla kapatılmıştı, ön basamakları çöplerle kaplıydı ve 60'lı yılların sonundan beri kalkmayan bir melankoli havası vardı.

Conklin çenesini kapıya çivilenmiş ilana doğru eğerek Cindy'ye, "Burası istimlak edilmiş," dedi.

"Sadece arsa bile bir miktar para eder. Eğer bu ev Bagman'a aitse, onu evsiz bırakan neydi?"

"Bu bir retorik, değil mi?"

"Evet," dedi Cindy. "Yüksek sesle düşünüyorum."

Cindy, Conklin kapıyı çalarken arkasında durdu, silahının kabzasına dokundu, sonra tekrar, bu kez daha yüksek sesle ve anlamlı bir şekilde kapıyı çaldı.

Cindy ellerini kavrayıp yan pencereden bakarken elleri titriyordu. Sonra Conklin onu durduramadan kapıyı itti.

İçeriden irkiltici bir çığlık geldi ve paçavra yığınları yerden kalkarak evin arka tarafına doğru koşmaya başladı. Bir kapı çarpıldı.

Conklin, "Burası bir çöküntü alanı," dedi. "Bunlar gecekonducular, keşler. Güvenli değil, Cindy. İçeri girmeyeceğiz."

Cindy koşarak yanından geçti ve adını bağırarak Conklin'i görmezden gelerek merdivenlere yöneldi.

Bir söz vermişti.

Hava nemli ve soğuktu; küf, duman ve çürümüş çöp kokuyordu. Cindy merdivenlerden koşarak çıktı ve "Rodney Booker? Burada mısın?" diye seslendi.

Kimse kıpırdamadı, bir fare bile.

En üst kat, alt katlara göre daha aydınlık ve açıktı. Pencereleler çıplaktı ve güneş ışığı tek büyük yatak odasını aydınlatıyordu.

Bir duvarda piriñ bir yatak ortalanmıştı, şilte koyu mavi çarşaflarla kaplıydı. Kitaplar her yere saçılmıştı. Yaralı bir şifonyerin üstünde bir pipo duruyordu.

"Cindy, arama iznim yok. *Anladın mı?*" Conklin arkasından yaklaşarak. "Burada bulacağımız hiçbir şey kanıt olarak kullanılamaz." Omuzlarını kavradı ve onu hafifçe salladı. "Hey, beni duyuyor musun?"

"Sanırım Bagman Jesus ölene kadar burada yaşadı."

"Gerçekten mi? Neye dayanarak?"

Cindy yatağın arkasındaki duvar resmini işaret etti. Alçı üzerine siyah beyaz kabaca çizilmişti, kıvranan insan resimleri, elleri yukarı doğru uzanıyor, etraflarında ateş ve duman dönüyordu.

"Oku şunu," dedi Cindy.

İşte Cindy'nin aradığı kanıt, Rodney Booker ve Bagman Jesus'un aynı kişi olduğunun kanıtıydı.

Cehennem sahnesinin içinde, Cindy'nin Flora Gold'un dövmesinden tanıdığı aynı ilkel harflerle yazılmış iki kelime vardı.

Harflerin üzerinde İSA KURTARIR yazıyordu.

Bölüm 48

CONKLIN VE BEN saat altı buçukta telefonlara bakıyorduk ki Jacobi masamıza uğradı, cüzdanından bir yirmilik çıkardı, bir yığın paket servis menüsüyle birlikte masama koydu ve "Sizi sonra ararım" dedi.

"Teşekkürler, Patron."

Cesaret kırıcı bir işti.

Bailey'lerin ölümlerinin kaza mı, cinayet mi, intihar mı yoksa çifte cinayet mi olduğunu hâlâ bilmiyorduk - sadece Claire'in danışmanlarının hiçbir şey bulamadığını ve kamuoyunun toplu bir kalp krizi geçirdiğini biliyorduk.

Conklin ve ben yapabileceğimiz her şeyi yaptık. Bailey'lerin bitmek tükenmek bilmeyen arkadaş ve dost listesinde ilerledik ve sorular sorduk: Bailey'leri en son ne zaman gördünüz? Ruh halleri nasıldı? Nasıl geçiniyorlardı? Isa ya da Ethan Bailey'e zarar vermek isteyecek birini tanıyor musunuz?

Onların *ölmesini* isteyecek birini tanıyor *musunuz*?

Adımı duyduğumda bir numarayı çeviriyordum, başımı kaldırdığımda Cindy'nin ahşap kapıdan geçerek asistanımız Brenda Fregosi'nin önüne geldiğini gördüm, Brenda "*Hayır*" diye bağırarak dahili telefon düğmesine bastı, sesi masamın üzerindeki hoparlörden geliyordu.

"*Cindy* burada."

Elinde bir gazete sallayan Cindy, gece ekibi içeri girerken paltolarını giymekte olan gündüz ekibinin etrafında süzülüyordu. Masamın yanındaki sandalyeye oturdu ve Conklin'e de bakabilecek şekilde eğildi.

İtiraf etmekten nefret ediyorum ama kasvete ışık getirdi.

"Yarınki gazetenin neye benzeyeceğini görmek ister misin?" diye sordu.

"Hayır."

"Ben bir rock yıldızıyım, Richie. Bak," dedi ve kâğıdı masama vurarak indirdi. Conklin kahkahasını bastırmaya çalıştı ama başaramadı.

Cindy'ye dedim ki, "Sefalet arkadaşlığı sever' sözünü duydun mu?" "Sen mutsuzsun ve ben de arkadaş. Ne demek istiyorsun?"

"Sefalet, *sefil* arkadaşları sever."

Conklin homurdandı ve Cindy har-de-har-harladı ve ben yüzümü bir saniye daha sabit tutamadım.

Cindy, "Haklı olduğum zaman bundan nefret etmiyor musun?" diye böbürlendi.

Gazeteyi sevgiyle düzeltilti, böylece Metro bölümünün ön sayfasındaki resmi, Rodney Booker'ın, namı diğer Bagman Jesus'un fotoğrafını, 25.000 \$ ÖDÜL başlığının altında görebildim. BU ADAMI KIMIN ÖLDÜRDÜĞÜNÜ BİLİYOR MUSUNUZ?

İşte oldu: Rodney Booker, Bagman İsa'ydı.

Rodney Booker, babası tarafından morg fotoğraflarından teşhis edilmişti; Rodney'nin omzundaki üç kabarık çizgi, Afrika'dayken yaptırdığı kaba bir kes-ve-ovalı-kirpik dövmesiydi.

Rodney Booker'ın ölümü bir cinayetti. Ve *benim* adım onun dava dosyasıyla ilişkilendirilmişti. Tek yapmam gereken onu kimin öldürdüğünü bulmaktı ve bunu yapacak zamanım olmasa da, Cindy Thomas hem başarı hem de iz peşindeydi.

"Düşünüyordum da," dedi Cindy. "Dava üzerinde çalışmaya devam edebilirim, bulduğum her şeyi sana teslim edebilirim. *Ne*, Lindsay?"

"Cindy, bir cinayette çalışamazsın, tamam mı? Rich, söyle ona."

"Senin iznine *hiç* ihtiyacım yok," dedi Cindy. Sonra gözleri parlayarak, "İşte bir fikir. Susie'ye gidelim ve hepimizin kabul edebileceği bir plan yapalım.

_"

Gözlerimi devirmiştim ama Conklin başını sallıyor ve Cindy'ye sırtıtıyordu. Ondan hoşlandı!

Jacobi'yi arayıp onu yola getirmesini söylemeye hazırdım ki Claire kapıdan içeri daldı ve gözlerinde kötü bir bakışla bize doğru yürüdü.

Brenda'nın elektronik sesi dahili telefonumdan "*Dr. Washburn* geri dönüyor," diye seslendi.

Claire meşguldü. Cinayet masasına ev ziyareti yapmaktan hoşlanmıyordu. Cindy her şeyden habersiz seslendi, "Claire! Susie'ye gidiyoruz. Bizimle gel."

Claire gözlerini bana dikti.

"Susie'ye gidemem," dedi, "sen de gidemezsin. Az önce bir tane daha geldi. Tıpkı Bailey'ler gibi öldürüldü."

Bölüm 49

Otopsi masasındaki sarılmış ceset kadındı, otuz üç yaşındaydı, teni annemin porselenleri kadar beyazdı. Saçları omuz hizasında, sarının dört tonunda kesilmişti. El ve ayak tırnakları yakın zamanda cilalanmıştı, öküz kanı kırmızısıydı, çentiksizdi.

Masallardaki uyuyan prensese benziyordu, prensin çalıları yarıp onu öpmesini ve uyandırmasını bekliyordu.

Ayak parmağındaki etiketi okudum. "Sara Needleman."

Claire, "Kişisel asistanı tarafından kesin olarak teşhis edildi," dedi.

Sara Needleman'ı *Vogue* ve *W.* dergilerindeki fotoğraflarından tanıyordum. Kendisi, bir elbise için otuz bin doları gözden çıkaranlara özel elbiseler diken ünlü bir giyim tasarımcısıydı. *Gazetede* Needleman'ın sık sık nedime elbiselerinden oluşan çeteler yaptığını, her elbisenin renk olarak akraba ama tarz olarak farklı olduğunu ve sosyeteye takdim sezonu boyunca Needleman'ın dükkânının hem anneler hem de kızlar için tasarım yaparak yoğun bir şekilde çalıştığını okumuştum.

Sara Needleman'ın Bailey'leri tanıdığına eminim.

Claire panosunu eline aldı ve "İşte elimdekiler. Bayan. Needleman bu sabah sekizde kişisel asistanı Toni Reynolds'ı arayarak karın kramplarından şikayet etmiş. Bayan Reynolds, Sara'ya doktorunu aramasını ve işe gittiğinde onu kontrol edeceğini söylediğini belirtiyor.

"Sara, dahiliye uzmanı olan doktoru Robert Dweck'i aradı ve öğlen gelebileceği söylendi."

Conklin, "Randevuya gelmedi," dedi.

Claire Conklin'e, "Üzerinde sinek yok," dedi. "Sara Needleman saat 10:00'da 9:1'i aradı. EMS oraya on on beşte varmış ve Sara'yı evinde ölü bulmuş.

yatak odası."

"Mide krampından mı *öldü*? Yediği bir şeyden mi?" diye sordum.

Claire devam etti, "Belli olacak, kızım. Kararlı olmak. Mide içeriği ve kan laboratuarda.

"Bu arada Sara'yı getiren sağlık görevlileriyle konuştum. Evde kusmuk ya da dışkı yoktu."

"Neden onun ölümünün Bailey'lerinki gibi olduğunu düşünüyorsunuz?"

"İlk başta anlamadım. İçeri girdiğinde bir durgunluk vardı, bu yüzden neye bakacağımı bildiğimi düşünerek ona hızlıca ulaştım."

Claire'in üç asistanı meşgul görünmeye çalışıyordu ama onun haberini duyabilecek kadar yakın duruyorlardı. Sara Needleman'ın normal programımızı bölen göz alıcı görüntüsünün altında "Son Dakika Haberleri" yazdığını görebiliyordum. Halkın Needleman'ın ölümünü Bailey'lerle ilişkilendirdiğini, barometrik basıncın düştüğünü hissedebiliyordum.

Büyük fırtına geliyor.

Claire, Sara Needleman'ın ölümünün olası nedenlerini sıraladı. "Zehri

şimdilik bir kenara bırakırsak, mide krampları genellikle Delikli ülser ya da dış gebelik iflas etmiş." Conklin,

"Ama bu sefer değil," diye tahmin etti.

"Doğru, Bay Man. Yani krampların ölümüyle ilgisi olmayabilir. Anevrizma, felç, kalp krizi olup olmadığını kontrol ettim. Hiçbir şey bulamadım. Tüm organlarını inceledim. Onları hediye paketi yapıp, fiyonkla bağlayabilirsin. Tıp öğrencilerine gösterip normal organların neye benzediğini öğrenmelerini sağlayabilirsiniz."

"Huh."

"Vücudunda ne bir iz, ne de herhangi bir çürük var. Sara Needleman'ın ölü olması dışında hiçbir sorunu yok."

Conklin, "O benim isim listemdeydi. Henüz ona ulaşmamıştım."

"Artık çok geç," diye mırıldandım.

Claire, "Şimdi düşünüyorum da Bailey'ler ve Needleman var. Aynı sosyal çevre. Ölüm nedenleri aynı olabilir. Bu yüzden Sara'nın kanını gönderdiğimde, her şeyi sipariş ettim. Her zamanki otlar ve baharatlardan başka bir şey arayacak biri tarafından test edilmek üzere eksi yetmişte bekletilen bölümlerim var," dedi Claire asık suratla. "Şimdi ne diyeceğim, yoldaşlar?"

Conklin söyledi. "Daha fazla polis işi."

"Bingo, Ricardo. Birinin bunu çözmesi lazım, çünkü duvara tosladım."

Claire, Sara Needleman'ın bedenine döndü, elini kadının çarşafı gövdesine koydu ve "Yoldan gelen nal sesleri duyuyorum Sara sevgilim, 'at' diye düşünüyorum. *Sen tam bir zebrasın.*"

Üçüncü Bölüm

HER ZAMAN PARTİ

Bölüm 50

Sara Needleman'ın ölümünden sonraki sabah, Şef Anthony Tracchio arayıp "Belediye başkanı tepemde. Bu dava hariç her şeyi bırak ve işi batırma."

"Evet, efendim, Tony. Çuvallamak yok." dedim ama "*Ne arıyoruz?*" diye bağırarak istedim.

Özel Soruşturma Bölümü'nün (SID) yirmi yıllık emektarı Teğmen Michael Hampton da ölü milyonerler davamıza atanmıştı ve o da en az benim kadar mutlu görünüyordu. Hampton'ın ofisinde buluştuk, görev dağılımını yaptık ve listeyi paylaştık.

Hampton, Sara Needleman'ın kayıtlarını toplamak ve doktor ve personeliyle görüşmek üzere Dr. Dweck'in ofisine bir ekip gönderdi. Bir başka SID ekibi de Sara'nın kişisel asistanı Toni Reynolds ve Needleman'ın diğer çalışanlarıyla görüşmek üzere Needleman'ın showroom ve ofisine gitti.

Conklin ve ben dört adamımla birlikte Needleman'ın Cow Hollow'daki evine doğru yola çıktık. Conklin sokağa park etti. Chi ve McNeil, Lemke ve Samuels mahalleyi taramaya başlarken Conklin ve ben Needleman'ın evinin ana girişini bulduk.

Sara Needleman'ın evi Bailey'nin malikânesi kadar *mimari* açıdan güzel değildi ama her türlü standarda göre muhteşemdi. Lucas Wilde adında, siyah kot pantolonlu ve keçi sakallı yirmili yaşlarında bir hipster olan bekçi bizi kapıda karşıladı. Disaster Masters CSU'nun pisliğini temizler temizlemez Sotheby's'in satışa çıkaracağı sekiz bin metrekarelik evi gezdirdi.

Arkadaki iki katlı Japon bahçesi de dahil olmak üzere yedi yatak odalı evi gezdikten sonra Lucas Wilde'ı ekip odasına davet ettik ve bize Sara Needleman hakkında bildiklerini anlatmasını istedik.

O da isteyerek kabul etti.

"Gelip giden herkesi tanıyorum," dedi.

Conklin bizi İki Numaralı Görüşme Odası'nda bıraktı, Wilde'ın ismini araştırdı, hiçbir şey bulamadı, elinde bir not defteri ve kahvelerle geri döndü.

Wilde ile bir saat daha geçirdik ve Sara Needleman ve onunla birlikte olanlar hakkındaki tüm düşüncelerini anlattı.

"Çoğunlukla ahmaklar ve sahtekarlar. Bir de müşterileri vardı."

Genç adam zahmetli bir şekilde Sara'nın hem arkadaşları hem de çalışanları olan tüm ziyaretçilerini sıraladı: temizlikçi, köpek gezdiricisi, Japon bahçıvan, fayansçı, koi bakıcısı, yoga öğretmeni ve yemek şirketi.

"Sara ile ne tür bir ilişkiniz vardı?" Ben sordum.

"İyi anlaşırdık. Ama Lady Chatterley'in sevgilisi değildim, eğer kastettiğiniz buysa. Ben onun istediği gibi bir uşak ve tamirciydim ve işim ve yaşamak için güzel bir yerim olduğu için mutluydum."

Wilde bize Sara'yı öldüğü sabah kısa bir süre gördüğünü söyledi. Gazetesini kapıdan getirmiş ve ona iyi görünmüş.

"Kapıyı kırdı ve gazeteyi aldı. Hasta olsaydı bana söylemezdi."

"Bir fikrin var mı?" Wilde'a sordum. "Sara Needleman öldürüldüyse, onu kim öldürmüş olabilir?"

"Nereden başlayacağımı bilemezdim," dedi Wilde. "Sara bir züppeydi. Eğer hareketli ya da sarsıcı biriyseniz, çok tatlıydı.

"Aksi takdirde, dostum, *soğuk biri* olabilir. Onun dostlarını düşmanlarından ayırt edemiyorum ve açıkçası onun da bunu bildiğini sanmıyorum."

Bölüm 51

SARA NEEDLEMAN o akşam, davası üzerinde çalışan ekipler Şef Anthony Tracchio'nun Bryant Caddesi'ni tepeden gören ve maun masasının karşısına Golden Gate Köprüsü'nün fotoğraflık panoramasını yerleştirdiği ofisine çağrıldığında hâlâ morgda titriyordu.

Tracchio mesleği gereği bürokrattı, siyasi atamalarla yükselmişti. Sokak tecrübesi yoktu, orta boylu, saçları spreyli ve saçma sapan bir tarağı vardı, ama politik olarak kurnaz olduğunu takdir etmeye başlamıştım, ki bu bende tamamen eksik olan bir özellikti.

Tracchio onu nadiren gördüğüm bir şekilde tedirgindi. "Millet, ailelerinize söyleyin, biz bu davayı sonuçlandırana kadar evde olmayacaksınız. Ve neşelenin. Bu işi kim çözerse kahraman olacak. Ya da kahraman," dedi bana doğru.

Ekipler rapor verdi ve Tracchio, Hampton ve ben onları yeni görevlere atanmadan önce sorguladık.

Conklin ve ben Sara Needleman'la ilgili görüştüğümüz herkesin ismini topladık, sonra da masalarımıza dönüp Baileys'deki benzer bir listeyi karşılaştırdık.

"Karşılaştırma ve kıyaslama" göz kamaştırıcı bir işti ama yapılması gerekiyordu. Sandalyemi Conklin'in masasına çektim ve isimleri okudum.

Ne zaman bir maç yapsak, Conklin Staples Easy Button'ı tokatlıyor ve o da "Bu kolaydı" diye ciyaklıyordu.

O gece saat dokuzda, boş pizza kutumuz yuvarlak dosyadaydı. Bailey'lerin yatılı çalışanlarını ve birkaç yüz kişiyi daha elemiştik ama yine de listelerde birbiriyle örtüşen onlarca isim vardı.

Baileyler ve Sara Needleman aynı spor salonuna gidiyorlardı.

opera topluluğunun üyeleri, aynı restoran ve kulüpleri sık sık ziyaret ediyorlardı. Hatta aynı kuru temizlemeciyi bile paylaşıyorlardı.

"Sara Needleman otuz üç yaşındaydı, Isa Bailey de öyle. Eminim aynı okula gitmişlerdir," dedi Conklin.

Başımı salladım. Bu bir şeydi.

Araştırmayı genişleten bir şey.

Gazoz kutumu boşalttım, çöpe attım ve "Bir laboratuvar deneyi hakkında bir şeyler okudum. İlk olarak fareler kullanılmış. İki ışık, biri yeşil yanıp sönüyor, diğeri kırmızı. Yanıp sönmeğe üzere olan ışığı tahmin et ve doğru ışığa gidersen yiyecek alırsın. On kereden sekizinde yeşil olan yanıp sönüyor."

"Devam et."

"Yeşil ışık o kadar çok yanıp sönüyor ki, fareler her seferinde o oluğa gidiyor. Neden gitmiyorlar? Zamanın yüzde sekseninde ödüllendiriliyorlar.

"Davranış bilimciler aynı deneyi insanlarla da yaptılar." "Fare

yemiyle kafam hiç iyi olmadı."

Güldüm. "İnsanların M&M'leri var."

"Bunun bir yere varacağını *biliyorum*," dedi ortağım.

"İnsanlar her ışığın ne zaman yanacağını *tahmin* etmeye çalıştılar. Bir *model* arıyorlardı - yeşilden önce şu kadar kırmızı yanacak gibi. Ve zamanın sadece yüzde altmış yedisinde ödüllendirildiler."

"Farelerin insanlardan daha zeki olduğunu

kanıtlıyor." Başımı hayır anlamında

salladım.

Conklin tekrar denedi. "İster kırmızı ister yeşil olsun, her iki listedeki her isimle de görüşmemiz gerektiğini kanıtlamak mı?"

Güldüm ve "İnsanların bazen çok fazla düşündüğünü kanıtlıyor" dedim.

"Yorgunsun, Linds."

"Listeleri tekrar karşılaştıralım. Bu sefer fazla düşünmeyelim. Sadece kurbanların evlerinin anahtarlarına sahip olan farelerin isimlerini alalım."

Rich, Staples düğmesine bastı ve o da "Çok kolay oldu" dedi.

Bölüm 52

PET GIRL, Sara Needleman'ın köpeklerini bakıcıya teslim ediyordu, ona Lucas Wilde diyordu, o sırada ekip arabası kaldırıma yanaştı ve tanıdık iki polis indi. Kadın polis uzun boylu, sarışındı ve Sheryl Crow'un *Ünlü Polisler*'de iş bulmuş haline benziyordu.

Adam polis sarışından birkaç santim daha uzun, kaslı, belki otuz yaşlarındaydı.

Sheryl Crow rozetini gösterdi, kendisini Çavuş Boxer ve ortağını Müfettiş Conklin olarak tanıttı ve Evcil Kız'ın bazı soruları yanıtlamak üzere onlarla birlikte Adalet Salonuna gelip gelemeyeceğini sordu.

Evcil Kız "Tamam." dedi.

Sakindi. Tek yapması gereken uyumlu *davranmaktı* ve onlar da yollarına devam edeceklerdi - tıpkı onu Isa ve Ethan Bailey hakkında sorguladıkları son seferde yaptıkları gibi.

Ekip arabasının arka koltuğuna kaydı, bunu yaptığı geceyi düşündü, hiçbir şey unutmadığından oldukça emindi.

Sara'nın evine girdiğini görmediğinden emindi çünkü penceresinin önünden çıplak bir şekilde geçmişti, banyosunun ışığı yanıyordu ve ana girişe girmeden önce duşun çalıştığını duymuştu.

"Altın iğneli kadın" kafayı bulduğunda Sara'ya bunu yaptığını hatırlıyordu, gözünü bile açamıyordu. Evcil Kız bir heyecan hissetti, sanki gülmek ya da belki de *işemek* istiyordu.

Ön koltukta oturan iki polisin merkezle konuşmalarını, şakalaşmalarını falan dinledi, Pet Girl'e arkalarında bir *katil* oturuyormuş gibi davranmadıkları anlaşılıyordu.

Daha çok onun orada olduğunu bile unutmuş gibiydiler.

Asansörle yukarı çıktıklarında iki polisin arasında sessizce durdu, onu görüşme odasına götürdüklerinde meşrubat teklifini geri çevirdi.

"Emin misin?" diye sordu çavuş ona. "Belki bir şişe su?" Sanki polis DNA örneği almak istemek yerine bunu *önemsiyormuş* gibi... Bu o kadar eski bir numaraydı ki birilerinin buna kanmış olması şaşırtıcıydı.

"Yardım etmek istiyorum," dedi Evcil Kız tatlı bir sesle. "Ne bilmek istersen."

Müfettiş Conklin sevimliydi, gözlerinin üzerine dökülen açık kahverengi saçları vardı. Onun hakkında yazdığı notları kendi kendine okurken saçlarını elinin tersiyle itti. Sonra da ona son kırk sekiz saattir nerede olduğunu sordu.

Evcil Kız, onu tekrar sorguya çekmeleri ihtimaline karşı hikayesini kilitlediklerini biliyordu ve hey, sorun değil.

"Bailey'lerin köpeklerini her iki gün de sabah ve akşam olmak üzere dört kez gezdirdim. Köpeklere ne olacağını merak ediyorum..."

Sonra köpek gezdirme ve ayak işleriyle ilgili sıkı takvimini detaylandırdı; buna bu sabah Lucas Wilde'ın onu arayıp Sara Needleman'ın öldüğünü söylemesinin ardından Sara Needleman'ın AKC şampiyonlarını gezdirmek de dahildi.

"Son bir hafta içinde bu mahallede olağandışı bir şey ya da kimse gördünüz mü?" Çavuş Boxer ona sordu.

"Hayır."

"Lucas Wilde hakkında ne

düşünüyorsun?" "İyi biri. Benim tipim

değil."

"Sara Needleman ile ilişkiniz nasıldı?" diye sordu Müfettiş Conklin.

"Sara'yı *sevdim*," dedi ona. Kendini ona cilveli bir gülümseme verirken buldu.

Zararı olmazdı. "Sara akıllı, komik ve cömert biriydi. Bana koleksiyonundan örnekler verdi. O böyle biriydi."

"Köpeklerini ne sıklıkla gezdiriyordunuz?"

"Belki haftada bir. Onları kendisi gezdirmeyi severdi. Her neyse, eğer zaman sıkıntısı çekerse beni arardı ve ben de yardım ederdim."

"Peki ya Baileyler?"

"Aynı. Köpekleri gezdir. Ayak işlerini yapıyorum. Onların çevresindeki pek çok insan için çalışıyorum. *Düzinelerce*. Referanslarım var."

"Kulağa oldukça hoş geliyor," dedi Müfettiş Conklin. "Saatlerinizi kendiniz belirlersiniz." Sonra, "Sara'nın hiç düşmanı var mıydı?"

"Tanrım, evet. Üç eski kocası ve otuz kadar eski erkek arkadaşı vardı, ama onu öldürmek isteyenlerini söylemiyorum."

"O eski sevgililer listesinde Bailey'lere karşı kin beslemiş olabilecek biri var mı?"

"O insanların bana ne kadar *az* şey anlattıklarını bir bilseniz."

"Needleman ve Bailey evlerinin anahtarları sizde var mı?"

Çavuş Boxer ona sordu. Evcil Kız sırt çantasının yan cebine uzandı, tekne çapası büyüklüğünde bir anahtarlık çıkardı.

"Bir sürü anahtarım var. Amaç da bu zaten. Müşterilerimin yoluna çıkmam. Sessiz bir tipim ve bu yönümü seviyorlar. Geliyorum, hayvanları gezdiriyorum, geri getiriyorum. Çekimi alırım. Çoğu zaman kimse orada olduğumu bile bilmez."

Bölüm 53

Köpek bakıcısı gittikten sonra Conklin'e dedim ki, "Biliyor musun, köpek bakıcımda yıllardır anahtarlarım ve alarm kodum var ve ben bunu hiç düşünmedim. Martha Karen'ı *sever*. Ona güveniyorum."

"Peki şimdi ne diyorsun, Kalbimin Çavuşu? 'Anahtarlı fareler' teorisini mi ortaya atıyorsun?"

"Bilmiyorum dostum. Köpek bakıcısının erişimi var, ama *nedeni* ne? İşverenlerini öldürerek ne kazanacak?" Dahili telefonum çaldı ve Brenda'nın sesi nefes nefese ve biraz da nazlı bir şekilde geldi. "Lindsay, bir ziyaretçin var."

Takım odasına baktım. Kimseyi görmedim.

Dahili telefon düğmesine bastım ve Brenda'ya "Kim o?" diye

sordum. "Geri dönüyor."

Onu görmeden önce duydum, muşamba zemin üzerinde yuvarlanan lastiğin vızıltısını ve sonra Aziz Jude oradaydı, tekerlekli bir dönüş yaparak sandalyesini masama park etti, sakallı yüzünde kocaman bir sırıtiş vardı.

"Boksör, harika görünüyorsun evlat. Gittikçe daha iyi oluyorsun."

Ayağa kalktım ve eyalet çapında "Aziz Jude, kayıp davaların koruyucu azizi" olarak bilinen efsanevi Simon McCorkle'a sarıldım. McCorkle görev başındayken sırtından vurulmuş, belden aşağısı felç olmuş ama emekli olmayı reddetmişti. Yirmi yıl önceki o karanlık günden bu yana, "Aziz Jude" faili meçhul davalardan sorumluydu ve suç laboratuvarındaki bir ofis odasında çalışıyordu.

"Teşekkürler, McCorkle. Sakalında biraz beyazlık görüyorum. Sana

yakışmış." "Bana elini ver, Boxer. Hayır, sol elini. Evli değil misin? Yani

hala

bir şans."

Güldüm, McCorkle'ı Conklin'le tanıştırdım ve uzun süredir kayıp olan yonca kardeşler gibi pençelerini kavradılar ve çok geçmeden Aziz Jude'a bizi çıldırtan bir soruşturma olan ölen milyonerler davasını anlatmaya başladık.

McCorkle, "İşte bu yüzden buradayım kızım. Bu sabah Sara Needleman'ı televizyonda gördüğümde Baileys'e ekledim - ve tahmin et ne oldu Boxer?

"Bir zil çaldı."

Bölüm 54

MCCORKLE iri, ağır dövme kollarından biriyle sandalyesinin arkasına uzandı ve kucağına bir sırt çantası aldı.

"Sana bir hediye getirdim," dedi bana göz kırparak.

"Tahmin bile edemiyorum ama çikolata olmasını

umuyorum."

Sırt çantasından bir cinayet kitabı çıkardı, bir cinayet davasına ait notlar ve belgelerle dolu üç halkalı bir cilt. Kitabın kapağına geniş uçlu bir kalemle yazı yazılmıştı: PANGORN, 1982.

İlkini, biri GODFREY, 1982 ve diğeri KENNEDY, 1982 olarak işaretlenmiş iki cinayet kitabı daha izledi.

"Bütün bunlar da ne?" McCorkle üç klasörü dolup taşan masama yerleştirirken sordum.

"Sabırlı ol, güzelim. Bu sonuncusu. Christopher Ross. Son giden oydu, Aralık 1982'de öldü."

"McCorkle, adamım, beni bilgilendir."

"Sana her şeyi anlatacağım ve belki sen, ben ve Conklin hepimiz bu konuyu biraz olsun kapatabileceğiz."

Sandalyemde arkama yaslandım. Dünyada seyirci için yaşayan insanlar vardı ve Simon McCorkle da onlardan biriydi.

Bu kısmen Hunters Point'teki o laboratuarda bulunmaktan kaynaklanıyordu. Ayrıca faili meçhul vakalara ve daha soğuk cesetlere kafayı takmaktan da kaynaklanıyordu.

Ama başka bir şey daha vardı. Olayı bugün ya da gelecek ay çözmüş olsun, St. Jude her zaman serbest atışları sokuyor, onsuz yapılamayacak sayıları atıyordu. İşi mükemmel bir hikaye anlatımı sağlıyordu.

"İşte bu kurbanların hepsinin ortak noktası." McCorkle sandalyesinde öne doğru eğildi, kaslı kolunu klasörlerin üzerine koydu, böylece kişisel dövme plajındaki kıllı, yarı çıplak bir hula kızına bakıyordum.

"Kurbanların hepsi yüksek sosyete tipleriydi. Hepsinde cinayet belirtisi yok. Ama son kurban, bu Christopher Ross, katil cinayet silahını olay yerinde bırakmış. *Ve çok farklı bir silahtı.*"

Bu korkunç cinayet serisi sona erdiğinde okuldan yeni ayrılmıştım, bu yüzden bu davanın ayrıntılarına odaklanmamıştım - ama şimdi bu davaların neden çözülemediği aklıma geliyordu.

McCorkle zavallı, yorgun beynimin içinde şafağın söküşünü izlerken sıırıttı. Hatırlamıştım.

Erin go kardeşime "Bu ayırt edici bir cinayet silahıydı, tamam mı?" dedim. "O kurbanlar *yılanlar* tarafından öldürüldü."

Bölüm 55

RICH CONKLIN o akşam Cindy ile evinin karşısındaki bir Tayland restoranında yemek yedi.

Bu bir randevu değildi, ikisi de bu konuda çok netti, ama *Chronicle*'da kişisel bilgisayar telefon kadar yaygınlaşmadan önce yayınlanmış olan "bin dokuz yüz seksen iki yüksek sosyete cinayetleri" hakkındaki tüm hikâyelerin çıktısını aldığı dosyaları ona uzatırken ona göz kırpıyordu.

"Sana *güveniyorum*," dedi. "Eğer bunları sana bizim 'morgdan' verdiğimi birine söylersen, başım belaya girer."

Conklin, "Üzerine çorba dökülmesini istemezsin,"

dedi. "Yani adil olan adil," dedi Cindy. "Ben

paylaşıyorum, sen paylaşırsın."

Cindy'nin saçında elmas taklidi bir toka vardı. Sekiz yaşından büyük çok az kız pembe giyerken aynı zamanda elmas taklidi tokaları çıkarabilirdi, ama Cindy bir şekilde yüzde 100 lezzetli görünüyordu.

Ve Conklin onun dudaklarıyla bir tavuk kanadının etini o kadar hassas ve aynı zamanda o kadar zevkle sıyrmasını izlerken kesinlikle büyülenmişti.

"*Rich*," dedi, "adil olan adildir. Baileyler ve Sara Needleman ile bin dokuz yüz seksen iki sosyete cinayetleri arasında bir bağlantı gördüğün açık. Ama yıllar önceki katilin cinayet işine geri döndüğünü mü düşünüyorsun?"

"Asıl soru şu, *sana* güvenebilir miyim Cindy? Çünkü aslında o kadar da güvenilir değilsin."

"Awww. Sadece sihirli kelimeleri söylemen gerekiyor."

"Lütfen, Cindy."

"Richieeee. Söylemek istediğin şey 'kayıt dışı'. 'Off the record'a geri dönmektense hapse girerim. "

Rich güldü, arkasına yaslandı, garsonun levrekten kalanları götürmesine izin verdi, "Bana söylediğin için teşekkürler. Hapse girmeni istemiyorum. Ama bu hikayeyi gazetenize sızdırırsam çorbadan daha fazlasını içeceğimin farkındasınızdır."

"Endişelenmene gerek yok. Bir numara, söz veriyorum." İzci yemini işareti yaptı, üç parmağı yukarıda, başparmağı serçe parmağının üzerindeydi. "İkincisi, kayıt dışı konuşacaksın. Ve üç, bu benim hikayem değil," dedi. "Bagman Booker davası üzerinde çalışıyorum, unuttun mu?"

"Tamam, *kayıt dışı*, Cindy. Dosyaları okudun. Seksen iki yılında zengin insanlar yılan sokması sonucu öldürülmüş ve evet, belki de katil emekliliğe ayrılıyor. Belki de sıkılmıştır. Bu ilk kez olmazdı. BTK katili mesela."

"Ah *şu* adam," dedi Cindy, başını sallayarak, yapay elmasları parlayarak. "Onları bağla, işkence et, öldür. Bu adam hala tüylerimi ürpertiyor. Hatırladığım kadarıyla bir ev güvenlik şirketinde çalışıyordu. Bay Düzenli Baba, Kiwanis Kulübü, Rotary Kulübü, her neyse."

"Evet. Son cinayetinden sonra yaklaşık yirmi beş yıl boyunca evcimen biriydi. Sonra bir gün, polislerle sataşp manşetlere çıkarken hayatın daha etkili olduğunu fark ediyor. Böylece gazetelere ve televizyon kanallarına mektuplar göndermeye başlıyor. Egosu ona çelme takıyor ve enseleniyor."

"Yani bin dokuz yüz seksen iki yılındaki sosyete katilinin Bailey'leri ve Sara Needleman'ı öldüren adamla aynı kişi olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

Conklin hesap için garsona işaret etti. "Muhtemelen." "Bu da

bir şey değil mi?" Cindy söyledi.

Kız ona yanlış bir şey yapmış gibi bakıyordu, o da "Pardon, başka bir şey ister miydiniz? Dondurma ya da başka bir şey?"

"Sadece düşünüyordum. Bu konudaki konuşmam bitmedi. Sonunda cappuccino makinemi paketinden çıkardım Rich."

Conklin onun bir bukleyi parmağının etrafında döndürmesini izledi.
Gülümsedi ve "Beni kahve içmeye mi davet ediyorsun?" dedi.

Bölüm 56

MCCORKLE VE BEN ekip odasında cinayet defterlerini incelerken Çin yemeği yiyorduk.

McCorkle üzerinde PANGORN yazılı olanı açtı ve "April Pangorn genç ve güzel bir duldu, sadece yirmi sekiz yaşındaydı ve çok zengindi. Müfettiş Sparks'ın notlarına göre, her iki cinsten de pek çok arkadaşı varmış."

"Burada Bayan Pangorn'un yatağında ölü bulunduğu yazıyor, hiçbir iz ya da çürük yok," dedim. "Tıpkı Baileyler ve Sara Needleman gibi."

"Haklısınız, bu yüzden Frank Godfrey ölene kadar bu bir cinayet olarak değerlendirilmedi."

McCorkle soğuk bir sparerib kemirdi, kemiği çöpe attı, ben Godfrey kitabını açtım, Aziz Jude anlatırken takip etmek için sayfaları çevirmeye başladım.

"Godfrey, Frank. Beyaz erkek, kırk beş yaşında, emekli boksör, Raleigh'in bir parçasının sahibi.

"Şimdi kapalı, ama o zamanlar çok eski bir kulüptü, duvarlarda kırmızı kadife, barda humidorlar, arka odada kumar oynanıyordu. Frankie gökyüzündeki lüks dairesinde meşguldü. Çok meşguldü. Kadınları severdi. - ve para harcamayı severdi. Buraya bak, Lindsay. Olay yerinin fotoğrafı."

Kurban yatak odasında yerde yüzüstü yatıyordu, bana çerçevenin hemen kenarında görünen banyoya doğru sürünüyormuş gibi göründü.

McCorkle şöyle diyordu: "Cinayet masası Frank'in öldürülmüş olabileceğini düşündü ama adli tıp nedenini bulamadı. Otopsi negatif, toksikoloji negatif. Pozitif gizem.

"Sıradaki. Patrick Kennedy bir bankacıydı," dedi McCorkle ve masanın öbür ucuna uzanıp üçüncü kitabı aldı. "Eşcinseldi, öldüğünde ortaya çıkan çok gizli bir gerçektir, çünkü *her şey* ortaya çıkıyordu.

"Birkaç ay içinde şüpheli koşullar altında üç ultra zengin insan öldü. Güney Bölümü'nde işler biraz umutsuzlaştı. Teğmen Leahy, Müfettiş Sparks'ın yerine görevi devraldı ve yaklaşık bir ay boyunca San Francisco'daki tüm eşcinsel erkeklerle görüştü." McCorkle güldü. "Yarısı Paddy'yi 'tanıyordu'. Üzgünüm," dedi. "Ama bir düşünün. Ve bir ay sonra Christopher Ross öldü."

"Peki hikâyesi neydi?" diye sordum. Bir fal kurabiyesi kırıp açtım ve küçük kâğıt parçasını McCorkle'a okudum. " 'İyi bir arkadaş size cevabı verecektir. "

McCorkle'ın devasa kollarından birine yumuşak bir yumruk attım. "Devam et dostum. Polisler yılanları nasıl öğrendi? *Dökül bakalım, Jude.*"

Bölüm 57

MCCORKLE bana güldü.

"Boksör, olabildiğince hızlı

konuşuyorum." "*Daha hızlı* konuş."

Godfrey cinayeti kitabını şaka olsun diye karıştırmıştım ama gerçekten korkmaya başlamıştım. 82'de dört sosyete insanı gizemli bir şekilde ölmüştü. Aynı hafta içinde benzer olmasa da üç ölüm daha olmuştu.

İşaretsiz ölümlerimizin cinayet olduğuna tam olarak inanmamıştım ama artık inanıyordum. Ve eğer aynı katile bakıyorsak, onun kaypak, zeki ve çok organize olduğunu görebiliyordum.

"Christopher Ross," dedim. "Son kurban."

"Christopher Ross," dedi McCorkle, dördüncü cinayet kitabını açıp morg fotoğraflarından birini gösterdi. "Kırk iki yaşında beyaz bir adamdı. Tanrı kadar zengin. Eski paranın içinde doğmuş. Aile babasıydı ama bir yandan da çapkınlık yapıyordu. Bazıları burada, kasabada başka bir ailesi olduğunu bile söylüyordu.

"Şunun öpücüğüne bak, Boxer. Ölüyken bile Chris Ross çok yakışıklıydı. Karısı, onun yeminini bozmasına katlanan kadınlardan biriydi. İnsanlar Chris'in hayatının aşkı olduğunu ve onu çok sevdiğini söylüyordu. Ve sonra, aniden, kendi yatağında ölü bulundu - ve nedeni buydu."

McCorkle, Ross cinayet defterinin arkasına döndü. "İşte

cinayet silahınız," dedi.

Beklediğim şey buydu - ve beklediğim gibi bir şey değildi. Yılan, sürüngenin yirmi bir inç uzunluğunda olduğunu gösteren bir kıstasla birlikte bir tahtaya tutturulmuştu.

Gözlerimi o yilandan ayıramadım.

Narindi, mavimsi gri ve beyaz şeritliydi, bir katilden çok mücevhere benziyordu.

"Bu yılan bir krait," diyordu McCorkle. "İnanılmaz derecede ölümcül. Hindistan'dan geliyor, yani birisi ithal etmiş. Yasa dışı yollardan. Kurbanların hiçbirinin evinde zorla girildiğine dair bir iz yok."

"Peki yılan oraya nasıl geldi?"

McCorkle genişçe omuz silkti.

"Ve bu yılan diğer kurbanları öldürdü mü?" Ben sordum.

"Belki bu yılan değil, Lindsay, ama tıpkı onun gibi bir yılan. İlk üç ceset mezardan çıkarıldı ve mikroskobik olarak incelendi. Adli tabip Dr. Wetmore, dört kurbanda da ısırık izleri buldu.

"Ve Dr. Wetmore'a göre, izleri çıplak gözle görmek çok zordu. İğne batması gibiydiler, eğer bakmıyorsanız kolayca gözden kaçabilirlerdi. Ve raporuna göre, ısırık izlerinin etrafında herhangi bir şişlik ya da renk değişikliği yoktu."

"Peki ya şüpheliler?" Ben sordum.

"Bayan Christopher Ross'a elli milyon dolar miras kaldı. Defalarca sorgulandı, gözetim altında tutuldu. Telefonları dinlendi ama kimse onun yaptığına inanmadı. Kendi parası vardı. Her şeye sahipti."

"Hâlâ hayatta mı?"

"Kocasının ölümünden iki ya da üç yıl sonra bir araba kazasında öldü. Ve başka ciddi bir şüpheli de yoktu."

"Simon, kurbanlar birbirini tanıyor muydu?"

"Bazıları yaptı, bazıları yapmadı ama hepsinin ortak noktası çok zengin olmalarıydı. Ve başka bir şey, belki onu kullanabilirsin.

"Başmüfettiş Teğmen Leahy bir basın toplantısında yardımcısına talihsiz bir çıkış yaptı ve mikrofon açtı. Bir muhabir bunu yayınladı."

"Beni yalvartma, McCorkle."

"Leahy dedi ki, aynen aktarıyorum, 'Kurbanlar sapkındı - cinsel ve ahlaki açıdan yozlaşmışlardı'. "

McCorkle bana Leahy'nin *Chronicle*'da çıkan yorumundan sonra başına gelmeyen kalmadığını ve kısa bir süre sonra Omaha'ya taşındığını söylüyordu. Ama ben Omaha'dan çok uzaktaydım. Neredeyse fark edilmeyecek ısırik izleri bırakan küçük, zarif bir Kızılderili yılanını düşünüyordum.

Claire bu konuda hiçbir şey bilmiyordu.

Onu aramak zorundaydım.

Bölüm 58

RICH'İN GÖZLERİ Cindy'nin dairesindeki loş ışığa alıştı. Bir buçuk yıl önce, katil bir psikopat binada serbestçe dolaşırken buraya gelmişti - durum bundan daha farklı olamazdı.

O ve Cindy yalnızdı. İçki içiyorlardı. Cindy sanki gerçekten *kahve* yapacakmış gibi çok parçalı cappuccino makinesiyle uğraşıyordu.

Bu nasıl olmuştu? Dilek

bunu gerçekleştirmiş miydi?

Cindy kahve makinesinin parçalarını tezgâhın üzerine yığarken Rich'in zihni onun pembe kazağını ve dar pantolonunu sildi, ellerini onun üzerinde gezdirdi ve geleceğe, örneğin bir saat sonrasına bakmayı reddetti.

Sonrasını düşünemezdi. *Bunu*

planlamamıştı.

"Kuşunun adı ne?" diye sordu, pencerenin yanındaki masanın üzerinde duran büyük pirinç kafese doğru yürürken. Kuş beyaz ve şeftali rengindeydi, pullu pençeleri ve siyah bir gagası vardı. Ona bir hurdalık köpeğini hatırlattı.

"Bu Peaches," dedi Cindy, Rich'in arkasından yaklaşp göğüslerinin sırtına baskı yaptığını hissedebileceği kadar yakınında durarak. "Evcil hayvan dükkanında yalnızdı..."

Rich Cindy'ye döndü ve Cindy kollarını onun boynuna doladı. Rich onu kendine çekti ve öptü.

Mükemmel bir ilk öpücüktü, burunların veya dişlerin çarpışması yoktu, Zengin çiçek kokuyordu, karpuz dudak parlatıcısı ve beyaz şarabın tadına bakıyordu, Cindy'nin güçlü küçük

Peaches, "Öldür o kaltağı!" diye bağırdığında, vücudu ona sertçe bastırıyor, kendini Hulk gibi kıyafetlerinden fırlayacakmış gibi hissetmesine neden oluyordu. Öldür o kaltağı!"

"Cindy yüzünde eriyen bir ifadeyle usulca, "Beni yatağa götür," dedi.

Rich, "Bu çok kötü," dedi.

Saçlarına uzanıp yapay elmas tokayı açtı ve sarı buklelerden oluşan bir sel eline sıçradı.

"Ohhhh," dedi Cindy.

Hâlâ kuşun önünde duran Rich, Cindy'nin elmas küpelerini yavaşça çıkardı, önce birini sonra diğerini masanın üzerine koydu, nefes alış veriş saatinde yaklaşık altmış mile çıkarken cildinin kazağının V'sinden gözlerine kadar kızardığını gördü.

Elini onun kemerine doladı.

Adam onu tekrar öptü ve kadın inledi, sonra puslu mavi gözlerini açtı ve "Benim için biraz hızlısın Rich, ama lütfen. Durma."

Ona sıırttı ve "Bir kahve molasına ne dersin?" dedi.

"Görüşürüz," dedi ve adamın elinden tutarak onu oturma odasından geçirip yatak odasına götürdü.

Oraya vardığında, pembe ampullü ve tüllü gölgeli başucu lambasını açtı, önünde durdu ve küçük bir kız gibi kollarını kaldırdı. Adam kazağını çıkardı. Parmaklarını, pembe dantel demibranın içinden kabaran göğüslerinin üst kısımlarında gezdirdi, meme uçları dantelin arkasında sertleşiyordu.

Sütyeninin kancasını çıkardı, göğüsleri dışarı fırladı, yatağa oturdu ve pantolonundan sıyrıldı. Gömlek kuyruklarını bel bandından çıkardı ve Cindy gömleğinin son düğmelerine yardım etmek için öne eğildi, kemer tokasını çıkardı ve yanağını fermuarına yaslayarak beline sarıldı.

Kıyafetleri odanın köşesine uçu ve sonra yatağında yan yana yatıyorlardı, birbirlerine yapışmışlardı, nefes nefese ve ten tene idiler, Rich ellerini kızın külotunun dayanıksız kumaşına soktu, onları

kayboldu.

Cindy'nin komodininde bir kare folyo bulması, paketi dişleriyle açması - ve sonra onun içindeydi, kulağına "Oh, oh, oh" diye nefes alan kıvrırcık sarı saçlı güzel kadınla sevişiyordu ve şok dalgaları onu ele geçirene ve yastığına haykırana kadar ona sıkıca sarıldı.

Rich bir süre sonra komodinin üzerindeki telefonun sesiyle uyandı, Cindy ipeksi ve sıcak kollarında, "Lindsay'e söylemeyelim," diye fısıldıyordu.

"Neden olmasın?"

"Her şeyi

mahveder."

Rich başıyla onayladı -her şeyi kabul edebilirdi- ve sonra Cindy'nin telesekreterinden Yuki'nin sesini duydu.

"Cindy. Cindy, aç şunu. *Neredesin?* Seninle konuşmam lazım. *Lanet olsun.* Ara beni, tamam mı? Seni seviyorum."

Cindy bir eliyle Rich'in yüzünü tuttu, diğer eliyle aşağı uzandı ve onu biraz çekti, "Richie? Kalabilir misin?"

Bölüm 59

CLAIRE VE BEN sabahın yedi buçuğunda, kafeinsiz bir şekilde ofis bilgisayarının etrafında toplanmış, Berkeley'de kıdemli bir herpetolog olan Michelle Koo'dan Claire'e gelen bir e-postayı okuyorduk.

Claire yüksek sesle okudu, " 'Sevgili Claire, zehirli yılanların en bilinen iki ailesi Elapidae ve Viperidae'dir," dedi Latince'nin köşelerini düzgünce yuvarlayarak, " 'ya da, daha doğrusu, elapid yılanlar ve viperid yılanlar. Kraitler Elapidae familyasındandır. Elapidlerin zehirleri nörotoksindir, tipik olarak engereklerden daha hızlı etki eder ve daha iyi görünümlü cesetler bırakır. "

"Gerçekten de daha iyi görünen cesetler," dedim omzunun üzerinden nefes alarak. "Müze kalitesinde bile diyebiliriz."

" 'Kraitlerin ısırıkları genellikle acısızdır,' " diye devam etti Claire, " 've bu da kurbanı yanlış bir güvenlik hissi verir. "

"Demek Bailey'ler bu yüzden yardım çağırmamış."

"Ben de aynı şeyi düşünüyorum, Linds. Belki de başlarının belada olduğunu hiç bilmiyorlardı. Bailey'lerin kanında yüksek alkol vardı. Needleman da öyle. Tıbbi tabirle, hepsi zonklamıştı.

"Burada," diye devam etti Claire, "Michelle şöyle yazıyor: 'Belirtiler arasında mide krampları ve baş dönmesi, göz bebeklerinin büyümesi ve konuşma bozukluğu, yutkunamama, kalp ritim bozukluğu, solunum yetmezliği ve komaya girme yer alabilir. Ölüm altı ila sekiz saat içinde gelebilir'. "

Metni okumayı bırakmış ve Christopher Ross'un cinayet kitabında bir kıstas boyunca dizilmiş olarak gördüğüm büyüleyici güzellikteki elapidin aynısı olan kraitin fotoğrafına odaklanmışım.

"Michelle, 'Ölüm doğrudan zehrin nörotoksitesinden kaynaklanıyor' diyor.

Kaslarımızın çalışmasını sağlayan temel kimyasal yollara etki ettiği için. Ve asıl mesele de bu, kızım. Kaslar alışamaz. Yani kurban nefes alamaz. Ve nörotoksin o kadar hızlı metabolize olur ki, neye bakacağınızı bilseniz bile - ki biz bilmiyorduk - toksin ekranında *hiçbir şey* görünmez."

En yakın arkadaşıma dedim ki, "Peki öldüklerinde kurbanların vücutlarında nörotoksin kalmadıysa, onları neyin öldürdüğünü nasıl kanıtlayabilirsin?"

Claire masanın çekmecesini açtı, karıştırdı, "Yakaladım!" diye bağırdı ve fncan tabağı büyüklüğünde bir büyüteç çıkardı.

"*Tam olarak* yaşlı Doktor Wetmore'un yaptığını yapacağım. Bir bardak ve parlak bir ışıkla hastalarımın cesetlerinin üzerinden geçeceğim," dedi. "*Dişlerin* neden olmuş olabileceği ufak tefek delinme yaralarına bakacağım."

Bölüm 60

HEPİMİZ Jacobi'nin adak ofisine doluşmuştuk; Cindy, Jacobi'nin masasının önündeki yıpranmış sandalyede oturuyordu, Conklin ve ben ise masanın üzerindeki kâğıt yığınlarının arasına sıkışmıştık.

"Seni ne zamandır tanıyorum?" Jacobi Cindy'ye şöyle diyordu. "Altı yıl kadar oldu."

"Ve senden daha önce hiç iyilik istemedim, değil mi?"

"Warren, Rich'e ve Lindsay'e yüksek sosyete cinayeti hikayesi *üzerinde çalışmadığımı* söyledim."

Jacobi sert gri gözlerini arkadaşşıma dikti ve açıkçası onun kendini tutma yeteneğine hayran kaldım. Aynı sert bakışlarla ahlaksız katillerin gözünü korkutmuştu.

Jacobi, "Mesele sadece sizin hikayeniz olmaması değil," dedi. "Şimdilik kasada saklamak istediğimiz bir şey biliyorsun."

Cindy, Jacobi'ye avuçlarını göstererek, "Rich için aldığım dosyaların hepsi kamuya açık," dedi. "*Chronicle*'daki başka biri de dahil olmak üzere herkes bildiklerimi öğrenebilir."

Jacobi, "Kamu kayıtlarında *gömülü* durumda," dedi. "Ve şimdilik *gömülü kalmasını* istiyoruz. Bu yüzden size reddedemeyeceğiniz bir teklif yapacağız."

Cindy güldü. "Ben zaten işi yapmışken bana özel bir teklifte bulunmanıza bayılıyorum."

"Cindy, kişisel kazançtan bahsetmeye başlamayalım, tamam mı? Elimizde seksenlerden kalma dört çözülmemiş ve geçen haftadan kalma üç muhtemel cinayet var.

Size ilk net atışı yapacağız ve bu bir sözdür."

Cep telefonum çaldı ve kalçama baktım. Numarayı tanıımıyordum, bu yüzden ahizeyi kancadan çekmeden önce telefonun tekrar çalmasına izin verdim ve Jacobi'nin ofisinden çıkarken "Boksör," diye homurdandım.

Joe gülüyordu.

"Ohh dostum, özür dilerim," dedim.

"Boş ver sarışın, ne kadar hırçın olursan ol sesini duymak güzel."

"Hırlamak için iyi bir sebebim var."

Joe'yu hemen yakaladım, ona Sara Needleman'ın ölümünü ve Jacobi'nin yılan katilimiz bir delikten aşağı kaymasın diye Cindy'yi sanal kelepçelerle tuttuğunu anlattım.

"Fail hakkında bir ipucu var mı?"

"Hem çok fazla hem *de hiç*," dedim. "Yakında telefon rehberine dart atmaya başlayacağız. Bu arada, eve ne zaman geliyorsun?"

Ben Cappy McNeil'in masasının etrafında dönüp dururken, Joe bir hafta içinde döneceğini umduğunu ve eğlenceli bir şeyler yapmak, giyinmek, dönüşünü kutlamak için plan yapmamız gerektiğini söyledi.

Cep telefonumdaki küçük delikleri öptüm, kulağımda öpücükler duydum ve sonra Jacobi'nin ofisine geri döndüm. Conklin'in yanına, yanak yanağa oturdum, kalçasının ve kolunun sıcaklığı bana onu ve Joe'yu düşündürdü ve neden her iki adamın da üzerimde diğerine olan hislerimi gölgeleyen bir etkisi olduğunu kendime bir kez daha sormama neden oldu.

Conklin öne doğru eğildi ve neredeyse burnunu Cindy'nin saçlarına dayayarak ona şöyle dedi: "Dediğin gibi, emeklilikten dönen aynı katil olabilir. Ya da bir *taklitçi* olabilir."

"Her iki durumda da, o bir tekrarlayıcı," diye homurdandı Jacobi. "Ona ipucu veremeyiz. Her türlü avantaja ihtiyacımız var çünkü *hiçbir yerde değiliz* Cindy ve sana her ihtimali veriyorum: Eğer yapabilirse, bu adam *yine öldürecek*."

Bölüm 61

YUKI aklını kaçırarak kadar korkmuştu.

Kendisini John "Doc" Chesney ile olduğu kadar özel hissettiği *başka* bir gün hatırlamıyordu. Ve görünüşe göre bu his fevkalade karşılıklıydı.

Aman Tanrım. İki kez, yanakları yanana kadar gözlerini yüzünde gezdirdi ve kadın bir şey söylemek zorunda kaldı, *herhangi bir* şey, çünkü bu kadar ilgiye dayanamıyordu.

Doc onunla o sabah erkenden sahilde buluşmuştu. Kot pantolonunun üzerine lacivert bir parka giymişti, bu renk gözlerini daha mavi, kumral saçlarını daha sarı yapıyordu, varlığının göz kamaştırıcı bütünlüğü Brad Pitt'i kıskandırmaya yetiyordu.

Yuki ilk gerçek randevularında kendini fazla kaptırmaması, hüzünlü gözlerini göstermemesi için kendini uyarmış, Doc'la ilk tanıştığında tam bir *sürtük* olduğunu ve Doc'un bu yönünü *sevdiğini* hatırlatmıştı.

Böylece kendini toparladı ve günü Marina Green'den Golden Gate Köprüsü'nün altında yer alan bir İç Savaş kalesi olan Fort Point'e kadar kıyı şeridi boyunca uzanan çok güzel bir park olan Crissy Field'ı keşfederek geçirdiler.

Patika boyunca Doc'tan biraz daha hızlı koşmuş, Doc yanından hızla geçene kadar ona yetişemediği için gülmüş, küçük bir kum fırtınası yaratmış ve omzunun üzerinden, "Hey, kızım, sadece beni yakalamaya çalış," diye seslenmişti.

Yıpranmış bir bankın üzerine yığılmıştı, gülüyor ve nefes nefese kalmıştı ve adam ona geri dönmüştü, o da sertçe üfleyerek yanına çökmüştü, adamın kokusu içini doldurmuş, dizlerini titretmişti.

"Gösteriş meraklısısın, biliyor musun?" diye homurdanmış, kız "Bak," deyip körfezde sallanan kafaları işaret edene kadar ona bakmıştı.

"Hindistan cevizi mi?"

"Şaka yapıyorsun, değil mi? Onlar *deniz* aslanı."

"Tüm bu doğa şeylerini seviyor musun?" demişti, Reebox'larını çözüp kumları silkeleyerek. "Tüm bu büyük gökyüzü, bu ürkütücü yaşam formları -"

"Yengeçler ve denizaneleri -"

"Dediğim gibi, seni doğa aşığı -"

"Oooooooh, Doktor, bu gerçekten acıtıyor." Yuki güldü. "Bu arada, New Yorklular gökdelenlere kilitlenmezler. Şehirleri ben de sizin kadar seviyorum."

"Öyle mi? Kanıtla." Sırıttı ve ona tüm rolünün sadece bir rol olduğunu gösterdi.

Ama yine de bunu kanıtlamış, en iyi on mimarını saymış, bunlardan yedisinin onun da favorisi olduğu ortaya çıkmış ve ona San Francisco'nun simge yapılarından bahsetmiş, Golden Gate Köprüsü'nü onun Throgs Neck'ine, Folsom Caddesi'ni onun Beşinci Cadde'sine her gün karşı koymuş ve sonra ona Manhattan'ın ortasından hangi okyanusu görebileceğini sormuştu.

Doc ona "okyanus olayı" için destek verdi ve birlikte Isınma Kulübesi'ne yürüdüler, şimdi küçük bir masada oturuyorlardı, ellerinde sıcak kakao, yanakları kızarmış, duyguları kot pantolonlarının arka cebinde buldukları altın paralar gibi birbirlerine sırtıyorlardı, onları daha önce hiç görmemişlerdi.

"Biliyor musun, çok güzelsin," dedi.

"Gel hadi."

"Evet, öylesin."

Adam uzanıp kızın kıllı başını okşadı, kız da adamın elinin arkasına dokunup yanağını adamın avucuna yasladı ve balonun patlamasını bekledi, adam cep telefonundan "Somebody to Love" çaldığında da patladı.

Doktor içini çekti, sıcak avucunu kızın yanağından çekti, telefonunu açtı ve hoparlöre "Chesney," diye seslendi.

"Nöbetçi değilim," dedi. "Bu *onun* sorunu değil mi? Tamam, tamam. Bir saat içinde gelebilirim."

Doktor telefonunu bir kenara bıraktı ve Yuki'nin iki elini de kavradı. "Özür dilerim, Yuki. Ben yükselene kadar bu böyle devam edecek."

"Anlıyorum," dedi.

Birlikte arabalarına doğru yürüdüler, kollarını birbirlerinin bellerine dolamışlardı, yeni bir bölgeyi keşfediyorlardı, Yuki bu duygudan çok hoşlanıyordu ve günün en iyi anda kapanmış olmasından dolayı da aynı derecede rahatlamıştı. Doc'tan etkilenmişti ve korkuyordu.

Bir kolunu kızın omzuna attı, onu kendine doğru çekti ve tatlı, yumuşak bir şekilde öptü, kız da onu tekrar, hatta daha da fazla öptü.

Ayrıldıklarında Yuki ağzından kaçırdı: "Neredeyse iki yıldır seks yapmadım."

Doktor'un yüzünden okuyamadığı bir ifade geçti. Güneş tutulması gibiydi. Ona sarıldı, arabasına bindi ve camdan, "Seni arayacağım," dedi.

"Tamam," dedi, arabayı sürerken motorun sesini duyamayacağı kadar yumuşak bir sesle.

Ona ne demişti? Bunu

neden söylemişti?

Bölüm 62

CINDY, Bagman'ın uyuşturucu bağımlılarının barınağı haline gelen Viktorya döneminden kalma yıkık dökük evinin hemen aşağısındaki Moe's adlı lokantanın kabininde oturuyordu.

Izgara peyniri ve kahvesi soğuyordu ve Cindy bir kenar çubuğu için notlar alıyordu: kaç evsiz kırk yaşından önce öldü, kaç öldüğünde alkol veya uyuşturucu etkisi altındaydı - yüzde 65.

Verileri SFPD Web sitesinden alıyordu, bu yüzden otomatik bir yazıydı, yaratıcı değil, ama Richard Conklin'in etrafında, bu kez onun evinde bir gece daha geçirmenin neden olduğu lezzetli ağrılardan ve sancılardan dikkatini dağıtıyordu. Ve bu anılar sadece onu aramak, ona tekrar sarılmak için bir randevu daha ayarlamak istemesine neden oluyordu.

Saçında bir çekiştirme hissettiğinde, kabinin arkasından ona bakan ve adını söyleyen bir kadın görmek için döndüğünde o aydınlık ve tehlikeli zihin durumundaydı.

Cindy kadının tanıdık geldiğini düşündü ama aynı zamanda onu tanıyamadı.

"Özür dilerim. Sizi tanıyor muyum?"

"Seni From the Heart'ta görmüştüm."

"Tamam, elbette," dedi Cindy, bu genç kadını aşevinden tanımadığından oldukça emindi - ama onu başka bir yere de yerleştiremiyordu.

"Bana katılmak ister misin?" Cindy bu teklifi yapmak için kendini zorlayarak, "Bana katılmak ister misin?" dedi. Dağınık sarı saçlı bu kadın, Bagman Jesus'u kimin öldürdüğünü bilen kişi olabilirdi.

"Meşgul görünüyorsun."

"Sorun değil," dedi Cindy, kadın karşısındaki koltuğa otururken dizüstü bilgisayarının kapağını kapatarak.

Cindy kadının aşırı meth makyajına doğru düşüşünün başlangıcını görebiliyordu: grileşen cilt, büyük göz bebekleri, yüksek ajitasyon.

"Ben Sammy."

"Selam, Sammy."

"Son hikayeni okudum. Bagman'ın Rodney Booker adında bir adam olduğu hakkında. Stanford'a gitmiş."

"Evet, yaptı."

"Ben de Stanford'a gittim."

"Sanırım okulu bıraktın." "Okul

rekabet edemez," dedi Sammy. "Ne

ile?"

"*Hayatla* birlikte."

Cindy gözlerini kırpıştırarak genç kadının yüzüne baktı. Çok hızlı konuşmaması, çok hızlı hareket etmemesi, herhangi bir şekilde tehdit oluşturmaması gibi uyarıları hatırlıyordu. Metamfetamin bağımlısı konuştuğu sürece yeterince güvenliydi. Sessizlik paranoyaklaşıyor olabileceği anlamına geliyordu - ve tehlikeli.

Cindy masanın üzerindeki çatal ve bıçağa bakmamaya çalıştı. Yumuşak bir sesle, "Bagman'ı kimin öldürdüğünü biliyor musun, Sammy? Yirmi beş bin dolar ödül koyduğumuzu biliyor musun?"

"Hayatının değeri nedir, Cindy?" Sammy gözlerini lokantanın her tarafına, sonra tekrar Cindy'ye dikerek konuştu. "Asla harcayamayacağın bir para için hayatını satar mısın? Sana söylemek istediğim de bu. Zamanını boşa harcıyorsun. Kimse Bagman Jesus'u öldürenlerin kim olduğunu söylemeyecek. *Kimse buna cesaret edemez.*"

Bölüm 63

Conklin'le birlikte ekip arabasındaydım, yeni ve tek şüphelimizin saat 15:00'ten gece yarısına kadar çalıştığı söylenen Mission'daki bir bara doğru gidiyorduk.

Henry Wallis'in adı bize isimsiz bir ihbar yoluyla gelmişti, ancak bu ihbarı telefon hatlarımızı kızartan diğer yüzlercesinden farklı kılan şey, Henry Wallis'in kısa listemizde olmasıydı.

Barmenlik yapıyordu, Bailey'lerin partilerinde çalışmıştı ve Sara Needleman'la çıkmıştı - ta ki Needleman onu terk edene kadar. İhbarcı, Wallis'i Needleman'ın ölümünden bir gece önce türünün tek örneği hurdasıyla Needleman'ın sokağından geçerken ve evinin önünden birkaç kez geçerken gördüğünü söyledi.

Wallis'in kâğıdında şiddet suçlarından tutuklandığı yazıyor.

Aile içi şiddet, saldırı ve darp suçlarından hüküm giymiş ve birkaç sarhoş kabadayı ile birlikte barın arkasındaki ara sokakta bir müşterinin üzerine yürüyüp onu neredeyse öldürdüklerinde cinayete teşebbüsle suçlanmıştı.

Dayak tanıkları farklı hikayeler anlatmışlardı. Kanıtlar zayıftı. Wallis suçsuz bulundu. Dava düşmüştür.

İstatistiklere göre Wallis beyazdı, 1.80 boyunda, 45 kilo ağırlığındaydı ve en önemlisi kırk altı yaşındaydı. Bu da 80'lerdeki yüksek sosyete cinayetlerini okuyacak kadar yaşlı olduğu anlamına geliyordu.

Onları işleyecek kadar yaşlıydı.

Conklin ve ben Wallis'in hem Bailey hem de Needleman evlerinin anahtarlarına sahip olup olmadığını merak ettik. Bu mümkün, hatta muhtemel görünüyordu.

Wallis'in elimizdeki fotoğrafı dört yaşındaydı ama yakışıklıydı,

Polaroid fotoğraf makinesinin yüksek kontrastlı flaşında bile.

Kolları kaslıydı, parmak eklemlerinde hapishane dövmeleleri vardı.

Ama beni ve Conklin'i arabaya gönderen şey Wallis'in sol omzundaki dövmeydi: bir kafatasının boş gözleri arasında kıvrılan bir yılan dövmesi.

Conklin arabayı sürerken sessizdi ve bunun nedenini anladım.

İkimiz de sahnenin Torchlight Bar'da ne şekilde gelişebileceğini hayal ediyorduk: Wallis silah çekerse ne yapardık, kaçarsa ne yapardık, her ne olursa olsun ikincil hasara yol açmadan nasıl idare ederdik.

Conklin, Valencia ve Guerrero arasındaki On Beşinci Cadde'de, kitapçılar ve kafelerle çevrili beyaz fıçı tahtası bir bina olan Torchlight Bar and Grill'in önüne park etti.

Ceketimin düğmelerini açtım, silahımın kabzasına dokundum. Conklin de aynısını yaptı. Ve barın karanlık atmosferine girdik. Tepede bir televizyon vardı, çünkü maçın özetine ayarlanmıştı - A'lar yeniliyordu.

Barmen iki metre boyunda, seksen kilo ağırlığında ve keldi. Barın içi kasvetliydi - neon tabelaların yaydığı loş ışık - ama yine de, kirli bir havluyla bira bardaklarını silen barmenin Henry Wallis olmadığını otuz adım öteden görebiliyordum.

Conklin barmene gidip rozetini gösterdikten sonra televizyonun gürültüsü altında sessizce konuşurken kapının hemen girişinde durdum. Barmenin gözleri önce bana, sonra Conklin'e kaydı.

Sonra barın başında birasını yudumlayan ve kapıdan içeri girdiğimizden habersiz televizyon ekranına bakan bir adamı işaret etti.

Conklin bana işaret etti ve Henry Wallis'e yaklaştık. Belki kafasının arkasında gözleri vardı, belki de yanındaki adam bizi gördü ve Wallis'i dürttü, ama kafasını çevirdi, elimin parçama gittiğini gördü ve arka çıkışa yöneldi.

Conklin bağırdı, "*Kıpırdama!* Wallis, olduğun yerde kal."

Ancak adam mutfağın etrafında bir dönüş yaptı ve arkasından çarparak kapanan arka kapıya ulaşana kadar koşmaya devam etti.

Birkaç saniye sonra kapıyı açtığımızda Wallis paslı siyah Camaro'sunun içindeydi ve Albion Caddesi'nden aşağıya doğru bir gülle gibi fırlıyordu.

Bölüm 64

Conklin arabamızı ıssız sokağa doğru sürerken ben de destek istedim.

Sevk memuru Jackie Kam'ın sert sesi telsizden geldi ve kod 33 - dalga bandımızda sessizlik - ilan etti ve bölgedeki tüm arabalara On Altıncı Cadde'den Market'e doğru ilerleyen siyah bir Camaro'nun peşinde olduğumuzu bildirdi.

Bu kötüydü.

Okul tatil edilmişti, yüksek hızda bir kovalamaca için en kötü zamandı, ben ve Conklin için tehlikeli, diğer sürücüler ve yayalar için potansiyel olarak ölümcül.

Sirenlerimizi ve ızgara ışıklarımızı açtım. Wallis'in bizimle arasında en az otuz saniye vardı ve yetmişle giderken, hiçbir şey ya da hiç kimse için yavaşlamadığı açıktı.

Merkeze "Plakasını okuyamıyorum," dedim. Ama neredeyse yeterince yaklaşmıştık ki, metalin metal üzerindeki sert gıcırtısı, panik kornaları eşliğinde bir taco minibüsünün devrildiğini gösterdi.

Wallis'in arabası önce geri geri gitti, sonra hızlanarak devrilmiş minibüsün etrafından dolandı, her iki şeritte de savruldu ve park halindeki bir steysin vagona çarptı. Sonra Wallis pedala bastı, asfaltta lastik ve Market'in ortasında engelli minibüs bıraktı.

Çarpışma ihbarında bulundum, acilen acil yardım istedim. Minibüsün yanından geçerken, sürücü alnında kanla sendeleyerek sokağa çıktı ve bize işaret vermeye çalıştı.

Duramadık. Conklin arabamızı Market ve Castro'nun kesiştiği yere doğru sürerken o orospu çocuğu Wallis'e küfrettim.

Artık plakayı biliyordum ve aradım: "Foxtrot Charlie Niner Three One Echo Portola'ya doğru gidiyor."

Portola virajlı bir yokuş ve bu virajları elli ile dönüyorduk, Camaro önümüzden daha da uzaklaşıyordu. Portola boyunca araçlar kaldırıma çıkıyor ve bisikletler binaların kenarlarına tutunuyordu.

Daha fazla devriye arabasının yolda olduğunu tahmin ediyorduk ama şimdilik Wallis'in peşinde tek başımızaydık.

"Merkez! Kayıp var mı?"

"Sadece yürüyen yaralılar, Çavuş. Konumunuz nedir?"

Kam'e şehrin merkezindeki küçük bir dağın tepesi olan Twin Peaks Bulvarı'nda olduğumuzu söyledim. O noktada ana radyo kulemizin altında öpüşen gençleri yakalamıştım, ama şimdi Conklin "Piç!" diye bağırırken ve iki ayak yüksekliğinde korkuluklarla kaplı, ukala sürücülerin balistiğe gittiği yerlerde çökmüş, delicesine tehlikeli yolda hızlanırken gösterge paneline tutunuyordum.

Wallis, Clayton'a doğru yüksek hızda alçalmaya başladığında ona yaklaşıyorduk, bağırsaklarımı boğazıma gönderen yılan gibi ve dik bir kayış. Mikrofonu o kadar sert sıkıştırmıştım ki plastiğe tırnak izleri bırakmıştım.

Bulduğumuz yeri tekrar aradım: Tudor ve Viktorya dönemi evlerinin bulunduğu, ağaçlarla çevrili nezih sokaklarda yaşayan genç ailelerin yaşadığı Yukarı Haight'e doğru ilerliyorduk.

Ön camımızda bir çocuk, bir kadın ve bir köpek belirdi. "*Hayır!*" diye bağırdım. Conklin kornaya ve frene bastı, bizi kaldırıma çıkardı, tekerleklerimiz kaldırımın üzerinden uçtu, sirenimiz yaralı bir banshee gibi feryat ederken caddeye geri döndük.

Conklin homurdandı. "Her şey kontrol altında."

Kimi kandırıyordu?

Arkamıza baktım ve sokakta hiç ceset görmedim ama yine de kalbim yerinden fırlayacak gibiydi. Bu gezintiden sağ çıkabilecek miydik? Bugün insanları öldürecek miydik?

"Bu pislik bizi nereye götürüyor?" Havaya sordum.

"*Cehenneme*. Bizi *cehenneme* götürüyor," dedi

Conklin. Biliyor muydu?

Sanırım öyle yaptı. Bir şekilde Conklin içgüdüsel olarak Henry Wallis'in nereye gittiğini biliyordu.

Anlamam bir dakika daha sürdü.

Bölüm 65

GÖSTERGE PANOSUNU DİKİZLEDİM, sokaklar geçip giderken ve biz masum seyircilerle kaçmaca oynarken Henry Wallis'in adamımız olup olmadığını merak ederek dışarı baktım. Geçen hafta üç kişiyi mi öldürmüştü? Toplam yedi kişiyi mi öldürmüştü?

Biz onu durdurmadan önce daha kaç kişiyi öldürecekti?

Conklin direksiyonu sertçe kırarak, "Dayan Linds," dedi. Serserileri, emekli çiçek çocuklarını, arabalarına binen ya da arabalarından inen yaşlı insanları biçme olasılığının yüzde 100'e yakın olduğu Haight Caddesi'nde gıcırdayarak ilerledik.

"Haight, Stanyan'da çıkmaz sokak!" Bağırdım.

Camaro'nun içindeki aptalı takip ettik, yüz metre önümüzde hızlanıyordu, sağ arka tamponundan kıvılcımlar çıkıyordu ve şimdi sokakta sürükleniyordu.

Wallis yine de bizi geride bıraktı çünkü neye çarptığını umursamadı ve sıkıştırılmayı reddetti. Stanyan'dan sağa döndü, Golden Gate Park'a gitmek için trafiğin iki şeridinden yasadışı bir sola çekmeden önce neredeyse bir blok sürdü.

Başka bir yüzyıldan kalma dev bir sera olan heybetli Çiçek Konservatuarı sağ tarafımızda yükseliyordu. Zihnimde devasa bir patlamayı, seranın trilyonlarca parçaya bölündüğü James Bond'a yakışır bir sahneyi canlandırımdı.

Ama Wallis savruldu ve çarpmaktan

kurtuldu. "*Rich, dikkat et!*" diye

bağırdım.

Camaro'yu korna sesleri ve lastik gıcırıltılarıyla dolu bir kakofoninin içinde takip ettik,

Çarpışan araba kovalamacası bizi ileriye taşıyordu çünkü başka seçeneğimiz yoktu.

Camaro'nun peşinde geçirdiğimiz kalp durdurucu dakikalar boyunca, işaretli ya da başka türlü başka bir polis arabası görmemiştim. Uzaktan siren seslerini duyabiliyordum ama yalnızdık, Crown Vic'imizi son sürat kullanıyorduk, Wallis'in hurdası yarım blok önümüzde Ocean Beach'e doğru ilerliyordu.

Arazi keskin bir şekilde aşağıya doğru eğilirken arkasından sürüklendik. Köpekli koşucular yoldan atladı. Tanrım, gözlerimi kapatmak istedim ama yapamadım.

Sağ tarafımızda, yaşlılar ve uzaktan kumandalı gemileri süren çocuklarla dolu tekne göleti vardı ve sonra iki arabamız, biz geçerken ağzı açık duran lise takımlarının bulunduğu futbol sahalarının yanından ılgık atarak geçti.

Wallis parktan çıkıp Point Lobos Caddesi'ne sapınca, yol Sutro Tepeleri'ne, neredeyse karanın sonuna kadar dümdüz ilerliyordu.

Mikrofona yerimizi bağırarak söylediğimde, Wallis refüjden sola döndü ve arabasını bir roket gibi kıtanın batı ucunda, Pasifik'e doğru dümdüz inen kayalık bir uçurumun üzerine tünemiş simgesel bir restoran olan Cliff House'a doğru çevirdi.

Şimdi görebiliyorum: Wallis dramatik bir *Thelma & Louise* çıkışı yapacaktı ama onunki tek başına bir uçuş olacaktı. Camaro korkuluklara çarpıp yoldan çıkarken, açıkçası inanılmaz olanı gördüm: sürücü tarafındaki kapı açıldı ve Wallis dışarı fırladı.

Ama atlayışını yanlış zamanlamıştı.

Camaro uçurumdan aşağıdaki gri suya doğru sallantılı ve tek yönlü geçişini yaparken, Wallis de arabasıyla birlikte dibe çakıldı; hem araç hem de adam ağır çekimde, sanki bir rüyadaymış gibi düşüyordu.

Rich arabamızı yıkılan duvarın önünde frenledi ve Camaro'nun alevler içinde patladığını görmek için tam zamanında burnun üzerinden baktık.

"Orada," dedim. "İşte orada!"

Wallis'in cesedi elli metre aşağıımızda, kanlar içindeydi. Aşağıya inmek imkânsızdı, ıslak ve sivri kayaların üzerinden 180 derece dönerek iniyorduk.

Conklin elimi tuttu ve ben de onun elini tuttum, ateş çıtırdayıp yanarken hipnotize olmuş gibi durdum.

Arkamda Jackie Kam'in sesini duydum, arabanın telsizinden sesleniyordu, "*Çavuş Boxer, konumunuz nedir? Lindsay? Lindsay, lütfen cevap ver.*"

Rich elimi bıraktı ve Henry Wallis'in taze cesedine seslenirken yüzünü rüzgâra dönerek uçurumun üzerine eğildi.

"Eğlendin mi, pislik? İsteddiğini aldın mı?"

Merkezi aramak için cep telefonumu kullandım ama Point Lobos'un her yerinde arabalar çığlık çığlığa durmaya başlamıştı bile.

Jacobi araç durmadan önce birinden atladı. Bize doğru koştu, "*İyi misin? İyi misin?*" diye seslendi.

O kadar sarsılmıştım ki konuşamıyordum.

Jacobi ellerini omuzlarıma koyarak, "Sakin ol, Boksör," dedi. Benim iyi arkadaşım. "Nefes almaya çalış."

Gözlerimin kenarlarından yaşlar süzülüyordu ama üzgün değildim. Bu başka bir şeydi - hayatta olduğum için şaşkınlık ve rahatlama.

Duman dolu havayı içime çektim ve "Anlamıyorum Warren. Wallis arabasından atladı! Kaçmaya mı çalışıyordu? Yoksa bu şekilde mi ölmek istedi?"

"Her neyse," dedi Conklin yanımda.

Başımı salladım. *Her neyse.* Henry Wallis, omzunda yılan ve kurukafa dövmesi olan adam ölmüştü.

Bölüm 66

JACOBI, beni ve Conklin'i ev yapımı Provençal yemekleri, zengin güveçler ve fındık odunu fırınında ızgara edilmiş pizzalar sunan Restaurant LuLu'da akşam yemeğine götürdü. Gömme yemek salonu tıklım tıklımdı, etrafımızda sohbet uğultusu vardı ve garsonumuz uzun zamandır şehrin en iyilerinden biri olarak kabul edilen şarap listesini gerçekten biliyordu.

Jacobi'nin neden kutlama yaptığını biliyordum.

Şef ve belediye başkanı ona büyük bir "aferin" vermişti. TV haber spikerleri bu dramı anlatıyordu: helikopter görüntüleri ve hayatın zengin ve ünlüler için yeniden güvenli olduğu haberleri.

Ama buna dayanamadım ve söylemek zorunda kaldım. "Warren, herkes deli mi?

Henry Wallis'in milyonerlerimizi öldüren adam olduğunu söylerken içiniz rahat mı?"

Jacobi bir soruyla cevap verdi: "Hayatına iyi bir şeyin girmesine izin veremez misin, Boxer?" Ve sonra bir tane daha: "Sadece bir saatliğine mutlu olamaz mısın?"

"Sanırım değil," dedim ona kaşlarımı çatarak. "Neyim var benim böyle? Yoksa bu maskaralık için fazla mı akıllıyım?"

Conklin diziyle beni masanın altından itti ve ben de onun nesi olduğunu anlamadım.

Bir adam ölmüştü.

Neredeyse onu uçurumdan aşağıya kadar takip edecektik.

Şanslıydık ki masasından Claire'e bakmıyorduk ya da televizyonda ölü çocuklarla ilgili bir haber görmüyorduk, gözü yaşlı ebeveynleri bir başka ölümcül yüksek hızlı kovalamaca için şehri dava etmekle tehdit ediyordu, üzgün yüzü sunucu "Küçük Beckwith çocukları için cenaze töreni Our Sisters of the

Pazar günü Sacred
Heart'ta."

Garson şarabı doldurdu, Jacobi şarabın tadına baktı, mükemmel olduğunu söyledi ve çevremizde mutlu bir şekilde sohbet eden şişman yemek yiyenlerin gürültüsü arasında kadehini bana ve Conklin'e kaldırdı.

"Teşekkürler," dedi, "şeften, belediye başkanından ve özellikle de benden. Sizi seviyorum çocuklar."

Jacobi son on yılda belki de iki kez gördüğüm bir şekilde gülümsedi ve Conklin'le birlikte tavada kızartılmış midye ve ördek etlerini mideye indirdiler.

Hiç iştahım yoktu.

Yüzümdeki kaslar kaskatı kesilmişti ama zihnim beyin sapının üzerinde dönüp duruyordu.

Henry Wallis gerçekten yüksek sosyetenin katili miydi?

Yoksa saklayacak bir şeyi olan eski bir mahkûmun ezikliği miydi - bu yüzden çıldırmış ve hayatına son mu vermişti?

Benden başka kimsenin umurunda mıydı?

Bölüm 67

HERKESİN İYİ YARGISINA KARŞIN, onun içinde bir ADA buldum.

O gece saat dokuzda, yorulmak bilmeyen Kathy Valoy ofise geldi. Bir yargıç aradı ve Henry Wallis'in dairesi için arama emri çıkarttırdı ve şimdi, gece yarısı Conklin ve ben oradaydık.

Wallis, Dolores Caddesi'nde, Torchlight Bar'dan birkaç blok ötede, üç katlı bir apartmanda yaşıyordu.

Maury Silver adında bodur bir adam olan bina sahibini uyandırana kadar zili çaldık. Saçları dökülmüştü, takma dişleri vardı, ağzı kokuyordu ve lekeli iş gömleği boxer'ının üzerinden sarkıyordu.

Silver aralık kapıdan arama iznimize baktı, her sayfayı önlü arkalı okudu ve sonra binaya girmemize izin verdi.

"Henry'ye ne oldu?" diye sordu. "Olamaz. Uçurumdan atlayanın o olduğunu mu söylüyorsun? Henry bir *katil mi*?"

Wallis'in dairesi zemin katta, arka taraftaydı.

Tavan ışıklarını yaktık, Bay Silver'ın üzerine kapıyı kapattık ve ortalığı darmadağın ettik. Çok uzun sürmedi.

Pek çok eski mahkum gibi Henry Wallis de mobilyalarını asgari düzeyde tutuyor ve az sayıdaki eşyasını düzenli bir şekilde muhafaza ediyordu.

Conklin yatak odası ve banyoyu alırken ben de küçük oturma odası ve mutfakı aradım. Zaman zaman birbirimize seslendik: Conklin kedi kumu kutusunda plastikle sarılmış esrar tuğlalarını bulduğunda ve ben dövmelerle ilgili bir kitap bulduğumda, yılanların yer aldığı sayfaların köşeleri aşağı katlanmıştı.

Ama hepsi bu kadardı.

Eski gazete kupürleri yok, *yeni* gazete kupürleri yok, kendisine ait tapınaklar yok, zengin insanlardan alınan ödülleri yok. Ve en önemlisi yılan yok.

Yılan figürleri, yılan eserleri, yılanlarla ilgili kitaplar yok.

Conklin'e dövme kitabını göstererek, "Bunlardan başka sürüngen yok," dedim. "Şuna bir bak" dedi.

Onu yatak odasına kadar takip ettim ve bulduğu şeye baktım: bir çekmece dolusu XL kadın iç çamaşırı.

Conklin, "Büyük bir kız arkadaşı olmadığı sürece, ki bunu gösterecek herhangi bir resim, kozmetik ürün ya da herhangi bir şey görmüyorum," dedi, "Henry Wallis bir cross-dresser'dı."

"Çapraz giyinen bir uyuşturucu satıcısı. Onu terk ettiği için Sara Needleman'a tebrikler. Hadi burayı kilitleyelim," dedim.

Kapıyı kapatıp asma kilidi takarken Rich, "Buradan sadece birkaç blok ötede oturuyorum," dedi. "Gel bir şeyler iç. Bütün bunları konuşuruz."

Ben de, "Yine de teşekkürler. Bu hayatımın en uzun günü oldu Rich. Eve gitmem gerek. Soyunmalıyım. Yatağa gitmeliyim."

Conklin güldü. "Bu bir emir mi, Çavuş?"

Arabama doğru yürürken onunla birlikte güldüm, kendimi biraz aptal gibi hissediyordum, belki de Dr. Freud *gerçek bir* kahkaha atıyordur diye düşündüm.

"Tamam," dedim, bir elim kapıda, koşu bandına çıkarken çok dikkatli davranıyordum. "Sadece bir içki."

Bölüm 68

Conklin'in evi ile Henry Wallis'in çöplüğü arasındaki fark son derece fazlaydı. Conklin benzer bir blokta oturuyordu, her iki sokak da 50'lerden kalma ucuz ve sıradan malzemelerden yapılmış iki ve üç katlı dikkat çekici olmayan evlerle kaplıydı, ancak bir kez içeri girdiğimizde Conklin'in evi yaşanmış ve sıcak hissettiriyordu.

Oturma odası davetkârdı: iyi bir aydınlatma, şöminenin etrafına dizilmiş derin koltuklar ve bekârların olmazsa olmazı elli iki inçlik plazma ekran televizyon.

Rich eğlence ünitesinin yanına eğildi, bir yığın CD'yi karıştırdı ve "Van Morrison senin için uygun mu?" dedi.

"Elbette," dedim ve duvardaki fotoğraflara baktım, körfezdeki yelkenlilerin siyah-beyaz şişirilmiş fotoğrafları, yaz rüzgârıyla dolu yelkenlileri, dalgaları dalgalandıran ışık, üç farklı çekim, hepsi nefes kesici.

"Bunları sen mi

alıyorsun, Rich?" " Uh-

huh."

"Harikalar."

Van Morrison "Brown Eyed Girl" şarkısını söylüyordu, bende de eşlik etme isteği uyandıran bir melodi. Rich bana bir kadeh şarap uzattığında gülümsedim ve onun kanepenin en ucuna oturup ayaklarını sehpaye dönüştürdüğü parlak bir ambar kapağının üzerine koymasını izledim.

Buz gibi bir kadeh chardonnay'den bir yudum aldım, ayakkabılarımı çıkardım ve aynı büyüklükteki kanepenin *diğer* tarafına oturdum. Şarap boğazımdan aşağı süzülürken gerginlik bedenimi terk etti, soğuk, kuru ve güzeldi.

"Merak ettiğim şey, bu nasıl bitmiş olabilir?"

Conklin başıyla onayladı ve devam etmem için beni cesaretlendirdi.

"Bir adam *öldü*. Tracchio ve Jacobi'nin görmek istemeyeceği bir sonuç olacak. Wallis'in bir yerlerde bir ailesi olacak. Sorular olacak ve ikimiz de biliyoruz ki Rich, bunu Wallis yapmadı. Bence şöyle oldu: *Kırmızı bir ringa balığının* ölümüne katkıda bulunduk."

Conklin güldü ve "Harika bir kelime resmi çiziyorsun" dedi.

Ona dedim ki, "Ve harika gülüyorsun, Rich. Güldüğünü duymaya

bayılıyorum." Ben gözümü kırpana kadar gözlerimi tuttu.

Odadaki tek saat DVR'ın üzerindeydi ve yanıp sönen rakamları okuyamayacak kadar uzaktaydım ama geç olduğunu biliyordum. Sabahın ikisi gibi bir şey olmalıydı ve Rich'in dairesinin geri kalanını görmekle ilgili bazı fikirler edinmeye başlamıştım. Ve belki de Rich'in geri kalanını.

Zihnim ve bedenim aşırı ısınıyordu ve Rich'in soğutulmuş şişeyi almak için mutfığa gittiğinde beni serinletmek istediğini sanmıyorum. O yokken gömleğimin bir düğmesini açtım.

Ve sonra bir tane daha.

Bu sırada koltuktaki pozisyonumu düzelttim ve minderlerin arasında sert ve keskin bir şey hissettim. Parmaklarımı nesnenin etrafına sardım, çektim ve parmaklarımın arasında bir saç tokası, elmas taşlı bir toka gördüm.

O iki inçlik maytabın şoku beni iliklerime kadar dondurdu. Cindy'nin tokası ancak Rich ve Cindy üzerinde boğuşuyor olsalardı bu kanepenin yolunu bulabilirdi.

Tokayı sehpanın üzerine koydum ve Rich şişeyle dönerken başımı kaldırdım. Tokayı gördü, gözlerimdeki bakışı gördü. Bir şey söylemek için ağzını açtı ama ağzından hiçbir şey çıkmadı.

Gözlerimi kaçırdım, acımı görmediğinden emin olmak istedim.

Geç olduğunu ve şarap için teşekkür ettiğimi mırıldandım. Onu sabah göreceğimi söyledim.

Ayakkabılarımın yarısı bağlı ve kalbimin yarısı kırık bir şekilde oradan ayrıldım. Arabamı sokakta bıraktığım yerde buldum ve eve dönerken kendi kendime konuştum.

"Nesin sen, kıskanç mı?" Bağırdım. "Çünkü kıskanmak aptallıktır! Dikkat, beyin hücreleri: Zengin artı Lindsay mı? Bu gerçekten çok aptalca!"

Bölüm 69

Pet Girl, Molly Caldwell-Davis'in muhteşem şehir manzaralı Twin Peaks evine vardığında parti saatlerdir devam ediyordu. Pet Girl kapının ziline bastı, "Tyco" kapıyı açana ve Scissor Sisters'ın postdisco karnesi geceye yayılana kadar tokmağa vurdu.

Tyco parti kıyafetlerini giymişti: ince omuzlarının etrafında tüylü bir boa, göğüs ucu halkaları ve siyah saten bir tanga. Pet Girl'e bir flüt şampanya uzattı, dudaklarından öptü ve şakacı bir şekilde "Merhaba seksi şey" dedi, böylece Pet Girl teşekkür etmek yerine güldü.

Evcil Kız Tyco'nun yanından geçip baş döndürücü dekoruyla ana odaya girdi: Harikalar Diyarı'ndaki Alice yüksekliğindeki masalar ve kanepeler, siyah boyalı duvarlar, leopar desenli halılar, yer yastıklarına dolanmış vücutlar, her yer çay dükkanında çalışan ve sekiz haneli bir güven fonu olan bir kızın evinden çok bir geneleve benziyordu.

Pet Girl, bronzlaşmış ve yoga yapmış Molly'yi alçak bir kanepede, aynalı bir masanın üzerine çömelmiş, gümüş bir pipetle çizgiler çizerken buldu. Yanında, müziğin iki ritim gerisinde sallanan, elli yaşındaki efsanevi yazılım milyarderi Brian Caine duruyordu.

"Bak. Kim. Burada," dedi Caine, Pet Girl'e o kadar çıplak bir bakış attı ki, gözlerini oymak istedi.

"Molly," dedi Pet Girl, altmış sekiz dolarlık Moët & Chandon şişesini uzatarak, "bu soğutulmuş."

Molly, Tyco bir yığın Polaroid getirdiğinde Evcil Kız'dan uzaklaşarak, "Herhangi bir yere koy," dedi. Hizmetçisinin yatak odasında eğlenirken çektiği seks fotoğraflarını karıştırırken zevkle çılgılık attı.

Molly'nin dikkati bir anda Evcil Kız'dan çekilmişti.

bumerang gibi geri döndü.

"*Kokuyu* almıyor musun?" Molly ona sordu. "Bir şeyler yanıyor. Neden orada dikilip *duruyorsun*?"

Evcil Kız yüz ifadesini yumuşattı.

Mutfağa gitti, ısırık büyüklüğündeki mantarlı kiş tepsisini fırından çıkardı, bir tepsi kızarmış ekmek üzerine Kobe bifteğini - kilosu üç yüz dolar değerinde - köpeğin kasesine boşalttı. Sonra tepinerek partiye geri döndü.

Molly'nin adını seslendi ve sonunda onun boş, botokslu alnının altındaki odaklanmamış bakışlarını yakaladı.

Evcil Kız dedi ki, "Mischa'yı besledim. Onu gezdirmeyi hatırlayacak mısın?" "Tyco yapar."

"Tamam o zaman. Au revoir, babycakes."

"Ama sen daha yeni geldin." Brian Caine suratını astı. Siyah ipek pijamasının önü açılmış, iğrenç, kıllı erkek memeleri ortaya çıkmıştı. "Kal," diye yalvardı Evcil Kız. "Seni daha yakından tanımak istiyorum."

"Evet, öğürme refleksimi nasıl engelleyeceğimi bulduktan hemen sonra," dedi Evcil Kız. Bu durum için satın aldığı altın rengi babetlerini giydi ve ilgisiz kalabalığın arasından ilerledi. Getirdiği şampanya şişesini almak için durdu, sonra hızla kapıdan çıktı.

Bölüm 70

Pet Girl taksiden inip yıldızların altında dört blok yürüdüğünde, Presidio'nun en uzak ucundaki köhne apartmanlara yaklaşıırken okyanustan esen ılık, nemli hava neredeyse gece yarısıydı.

Ön kapıyı açtı, sırt çantasını koridordaki bir askıya astı ve mutfığa gitti. Orada, küçük cep kapısının kilidini açmak için bir anahtar kullandı ve duvardaki yuvasına kaydırıldı. Sonra bir zamanlar kiler olan ve artık kendi özel dünyası haline gelen uzun, dar odaya girdi.

Pet Girl düğmeye bastı ve arka duvarı kaplayan restoran raflarına dizilmiş yarım düzine akvaryuma ışık tuttu. Güzellerinin zarif vücutlarını açtıklarını daha onları ağaç kabuğu ve yaprakların arasında sessizce sürünürken görmeden önce hissetti - uyanık, aç, beslenmeye hevesli.

Evcil Kız bir dolap açtı ve aletlerini çıkardı: tabanca kabızalı maşa, çelik burunlu botları ve geyik derisinden yapılmış, Kevlar ile astarlanmış, kalın ama esnek, dirsek uzunluğunda manşetleri olan kaynakçı eldivenleri.

Giyindikten sonra Vasuki'nin kafesine gitti, yılanın güçlü ve kaslı vücuduna, gözlerindeki zekaya hayran kaldı ve en sevdiği krait ile neredeyse telepatik bir iletişim kurduğunu hissetti.

Vasuki'nin kafesini kapatan ağır kapağı kaydırıldı ve yılanı maşasıyla yakalayarak, "Eve döndüğümüzde besleyebilirsin bebeğim," dedi.

Vasuki'yi dikkatlice bir yastık kılıfının içine bıraktı, hepsini bir evcil hayvan taşıyıcısına koydu ve kilitleri kapattı.

Daha sonra yavru jartiyer yılanlarından birini yetiştirme tankından çıkardı ve Vasuki'nin kafesine bıraktı, böylece döndüklerinde en sevdiği evcil hayvanının ödülü onu bekliyor olacaktı.

Her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için etrafına son bir kez bakan Evcil Kız, dışarı çıktı

ve kapıyı kilitledi.

Bluzunun içine uzandı ve som altından bir zincire taktığı antika madalyonu çıkardı. Babasından bir hediye idi ve içinde babasının resmi vardı.

Evcil Kız madalyonu dudaklarına götürdü, öptü ve "Seni seviyorum babacığım" dedikten sonra ışıkları söndürdü.

Bölüm 71

Evcil Kız iki saat önce oraya gittiğinden beri Molly'nin evindeki sahne eriyip gitmişti. Düzinelerce mum tutucularında sallanıyordu, yemek tepsileri boştu ve yerde sızmış olan parti konukları horluyor ve seğiriyorlardı ama kesinlikle bayılmışlardı.

Mutfaktan bir ses geliyordu, metal zemini kazıyordu. Evcil Kız dondu kaldı, bir kanepenin arkasına eğildi, başından beri buradaymış gibi davranmaya hazırlandı. Ama karanlıkta bir vücut ona çarptığında neredeyse çığlık atacaktı.

"Mischa! Şşşt." Springer'ın ipeksi başını okşadı ve kalp atışlarının yavaşlamasını istedi.

"Tyco seni yürüyüşe mi çıkardı?" diye fısıldadı, köpeğin tasmaını çözerken. Mişa kuyruğunu salladı, çömeldi ve halının üzerine pisledi, sonra azarlanmayı bekleyerek başını eğdi - ama azarlanmadı.

Evcil Kız köpeğe kalmasını söyledi ve hızla ikinci kata çıkan merdivenleri tırmandı. Molly'nin yatak odası koridorun sonundaydı ve kapalı kapının altından ışık görünmüyordu.

Pirinç topuz Evcil Kız'ın elinde döndü.

Ya biri uyanırsa? O zaman

ne olacak?

Odaya girdi ve kapıyı arkasından kapattı, gölgelerin içinde sessizce durdu, nabızı kulaklarında zonkluyordu, duyuları tehlikeyle keskinleşmişti - eşsiz bir heyecan.

Yatak tam önündeydi, iki pencerenin arasına yerleştirilmişti ve çıplak bedenlerle bir uçtan bir uca doluydu. Hayvan desenli alacalı bir çarşaf, neredeyse bir ip gibi bükülmüş, bedenleri gevşekçe bağlamıştı.

Birlikte.

Evcil Hayvan Kız hangi vücut parçalarının hangi kişiye ait olduğunu belirlemeye çalıştı ve kendini hazır hissettiğinde eldivenlerini çekiştirerek Vasuki'yi taşıyıcıdan çıkardı.

Yeni çevreye karşı tetikte olan yılan Pet Girl'ün ellerinde gerildi ve Pet Girl Vasuki'nin saf ölümcül gücünü hissetti. Tüm kraitler gibi Vasuki de gececiye ve geceleri saldırgandı. Ve üç gündür yemek yememişti.

Evcil Kız onu yatağın üzerinde tutarken Vasuki'nin başı sallandı. Tısladı - ve çelik halattan gövdesi sahibinin ellerinde aniden büküldü. Yılanın Evcil Kız'ın elinden kurtulması, çarşaflara düşmesi ve yatağın kıvrımları arasında kayması sadece saniyenin bir parçası kadar sürdü.

Anında kamufle oldu. Tamamen görünmez oldu. Evcil

Kız sanki gerçekten acı çekiyormuş gibi nefesini tuttu.

Vasuki gitmişti. Planı kontrolden çıkmıştı.

Evcil Kız çılgınca bir an için Vasuki'yi aramak için ışıkları açmayı ve biri uyanırsa bir hikaye uydurmayı hayal etti - ama Molly söylediği hiçbir şeye inanmadı.

Sadece çalmıyordu.

Kendinden iğrenen ve Vasuki bulunursa başına geleceklerden dehşete düşen Evcil Kız, ay ışığıyla yıkanmış yatağa son bir kez boş yere baktı. Hiçbir şey kımıldamıyordu.

Hayvan taşıyıcısını topladı ve Molly'nin yatak odasından çıktı, kapıyı tekrar kapattı, böylece en azından Mischa kurtulmuş olacaktı.

Evin dışında, İkiz Tepeler Bulvarı'ndaki uzun yürüyüşe başlarken, Evcil Hayvan Kız her şeyin yoluna gireceğine dair kendini temin etti. Vasuki'yi kaybetmek ne kadar korkunç olsa da, yılanın üzerinde kimlik yoktu.

Kimse Vasuki'yi ona bağlayamazdı.

Bölüm 72

MOLLY CALDWELL-DAVIS, Conklin ve ben onunla kahvaltı salonunda röportaj yaparken bana derin bir hafıza kaybı vakasını atlatmaya çalışıyormuş gibi baktı. Gözleri kıpkırmızıydı ve bir gece öncesini hatırlamaya çalışırken uzun boş anların arasında mikro cümleler mırıldandı.

Conklin, "Molly, ağırdan al. En baştan başla ve bize dün geceki partiyi anlat, tamam mı?"

"Ben istiyorum. Avukatımı."

Ayak sesleri tepemizde

gümbürdedi.

EMS gelip gitmişti ama Molly'nin yatak odası CSI'larla dolup taşıyordu. Ayrıca Claire ve iki asistanı, işlerini yapabilmek için üst kattaki koridorda CSU'nun gitmesini bekliyordu.

Claire'in sesi tırabzanın üzerinden aşağı süzüldü. "Lindsay, yukarı gelebilir misin?"

Bunu görmelisiniz."

"Bir avukata *ihtiyacın* var mı, Molly?" Conklin soruyordu. "Çünkü sen bir şüpheli değilsin. Biz sadece burada ne olduğunu anlamak istiyoruz, anlıyor musun?"

Çünkü bir şeyler oldu."

Masadan kalkıp merdivenlere yöneldiğimde Molly, Conklin'in omzunun üzerinden orta mesafeye bakıyordu. Charlie Clapper beni koridorda karşıladı, şık giyinmişti, iyi huyluydu, ironisi öğleden sonra yeni ütülenmişti.

"Bu bir tekrar, Lindsay. Bir sürü parmak izi, silah yok, kan yok, intihar notu yok, boğuşma izi yok. Altı şişe reçeteli ilaç ve biraz da sokak ıvır zıvırı bulduk ama aşırı dozda uyuşturucu kullandığını sanmıyorum. Bence burası ya Sodom ya da Gomorra'ydı ve Tanrı da buna karar verdi."

"Doğrusu Eski Ahit'le bu kadar haşır neşir olduğunu bilmiyordum," dedim Clapper'ın arkasındaki yatakta duran vinyete daha iyi bakabilmek için etrafına bakınırken.

"Anne tarafım Eski Ahit'e dayanıyor," dedi.

Gülecektim ama suç mahalline bir anlık bakışım her şeyi birdenbire çok gerçek hale getirmişti. "İrtibatta kalalım," diye mırıldandım ve Clapper'ın yanından geçerek Molly'nin iki çıplak adamın ölü yattığı yatak odasına girdim.

Çocuk yerde yatıyordu, başı bir tarafa dönüktü, onlu yaşlarda görünüyordu. Platin sarısı saçları diken dikendi ve yeşil gözleri hâlâ açıktı. Yenik düştüğünde kapıya doğru sürünüyormuş gibi görünüyordu.

Yaşlı adam yatakta yarı cenin pozisyonunda yatıyordu, göbeğindeki yağ önlüğü cinsel organını gizliyordu. Onun da gözleri açıktı. Uykusunda ölmemişti.

Krait tarafından öldürülmek böyle bir şeydi. Merkezi sinir sistemi kapanmış, nöromusküler felçle sonuçlanmış. Kurbanlar nefes alamıyordu.

"Ne zaman öldüler?"

"Hâlâ sıcaklar, Lindsay. Bunu senin için daraltmak isterdim ama altı ila on iki saat önce öldüklerini söylemeliyim. Molly gönüllü olarak işe yarar bir şey söyledi mi?"

"Hayır. Sadece dört kötü kelime: "Avukatımı istiyorum. "

Claire iç çekti. "Konuşmayı kesmeden önce Molly bana ölen çocuğun Jordan Priestly adındaki uşağı olduğunu söyledi. Ona 'Tyco' derdi. "

"Tyco, oyuncak şirketi gibi mi? Oh. Anladım. Anladım. Erkek oyuncakları."

"Ama bu baba figürünü tanımlamak için ona ihtiyacım yoktu. O Brian Caine."

"Uh-oh."

"Evet. Şu Brian Caine. Tony Tracchio demirden kasketini giyse iyi olur," dedi Claire, "çünkü Caine Industries onun peşine düşecek."

Claire asistanlarına alt çarşafın köşelerini tutturmalarını ve ceset torbasına koymadan önce herhangi bir iz kalmaması için Caine'in vücuduna sarmalarını söyledi.

Claire bana, "Burada işiniz bittiğinde Conklin ve sen benimle morgda buluşabilirsiniz. Bu beylere zaman ayıracağım, annelerinin *doğduklarında* onlara yaptığından daha iyi bir dış muayene yapacağım."

Bölüm 73

Kahvaltı salonuna geri döndüğümde Christine Rogers'ın Molly ve Conklin'e katıldığını gördüm.

Rogers kendi çapında bir ünlüydü, zenginlerin çok amaçlı avukatıydı. Zayıf ve güzeldi, gri gözlü bir sarışındı ve kapısında adı yazan büyük bir hukuk firmasının kıdemli ortağı için aldatıcı derecede genç görünüyordu. Sadece tahmin ediyorum ama Bayan Rogers muhtemelen saat başına bir bin dolar alıyordu.

Molly Caldwell-Davis'in bir sapan bile fazla gelirken neden bir topa ihtiyaç duyduğunu kendime sordum.

Molly'ye fail olarak bakmıyorduk. Yanılıyor muyduk?

Sorular zihnimde bir minnows sürüsü gibi dolaşıyordu. Molly, Bailey'leri tanıyor muydu? Sara Needleman'ı? Onlar öldürüldüğünde Molly neredeydi? 80'lerin başındaki yılan cinayetlerinin kurbanlarıyla herhangi bir bağlantısı var mıydı?

Bu yarı taşlanmış zengin kız bir seri katil olacak kadar sinsi, zeki ve motive olmuş muydu?

Eğer öyleyse, insanları kendi yatağında öldürmesine sebep olan şey neydi?

Christine Rogers'ın yüzü yorgundu ama saçları parlıyordu, bluzu kolalıydı ve ince çizgili Armani takım elbisesi benim bir ayda kazandığım paraya mal oluyordu. Kıdemli bir ortağın çılgın programına sahip olabilirdi ama avukat tamamen işle ilgiliydi.

"Bayan Caldwell-Davis tamamen işbirliği yapmak istiyor," dedi. "Gece bir buçuk civarında yattığında Brian Caine ve Jordan Priestly hayattaydı. Saat ondan sonra uyandığında ise ölmüşlerdi."

Rogers'ın gözlerinin içine baktım ve "*Düşüncelerini* toparlarsa belki" dedim, Bir ya da iki tanesi bize *ipucu* verecektir."

Rogers, "Her ne olduysa, müvekkilim uyuyarak atlattı ve mucizevi bir şekilde kurtuldu," dedi. "Polisin, üst düzey yetkililerin, basının, Tanrı dahil herkesin Molly'nin yakın arkadaşlarının ölümüyle hiçbir ilgisi olmadığını bilmesini istiyorum. Öldükleri için hasta. Ve saklayacak hiçbir şeyi yok."

"Harika," dedi Conklin. "Molly, bu birinci kare. Dün gece burada olan herkesin bir listesine ihtiyacımız var, yemek şirketi, teslimatçılar ve köpeğinizi gezdiren kişi de dahil."

Molly kırmızı çerçeveli iri gözleriyle Conklin'e baktı. Ağzının kenarlarında kurumuş tükürükler vardı.

"Tyco köpeğimi gezdirdi. Ben parti için yemek yaptım, Brian da bara baktı. Gelenlerin yarısını tanıımıyordum, gerçek bu. İnsanlar başkalarını getirdi, onlar da başkalarını getirdi."

Conklin, "Tanıdıklarınızla başlayalım," dedi.

Bölüm 74

Conklin ve ben otopsi odasına girdiğimizde ve Tyco'nun cesedini bir levhanın üzerinde yatarken gördüğümüzde öğleden sonra geç saatlerdi. Gözleri kapalıydı ama meme ucu halkaları ve çıtçıtlardan oluşan koleksiyonu ışıkların altında paslanmaz çelik bir kaseden göz kırpyordu.

"Neredeyse vazgeçiyordum," dedi Claire. "Ama buraya bak."

Çocuğun sol kolunu kaldırdı ve bana büyüteç uzattı, böylece "iki belirgin iğne deliği" dediği şeyi görebilecektim.

Yanımda, Claire'in bir numaralı asistanı Bunny Ellis, Brian Caine'den geriye kalanları taşıyan ikinci ceset torbasının fermuarını indirdi.

Döndüm ve korkunç bir an için Brian Caine'in *hayatta* olduğunu sandım.

Caine'in sarılı olduğu çarşaf hareket etti - ama ben dehşet içinde izlerken, hareket edenin Caine olmadığını gördüm. İnce ve şeritli bir şeydi, çarşafın benekli deseninden zar zor seçilebiliyordu.

"*Yılan!*" diye bağırdım. *Yılan* bu!"

Hayvan, ceset torbasından çıkıp sedyenin ayaklarından birinden yere doğru kayarken sıvı gibi görünüyordu, kafası vuruş modunda düzleşmiş, gri seramik karo üzerinde *Claire'e* doğru kıvrılıyordu.

"*Kımıldama!*" Conklin bağırdı.

Silahı elindeydi ve hızla hareket eden hedefe bir, iki, tekrar ve tekrar ateş etti; silah şaklıyor, mermiler fayanslara çarpıyor, silah sesleri odada yankılanıyordu.

Altıda oh yaptı.

Ellerim kulaklarımın üzerindeydi, gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. Yılan gelmeye devam ederken baktım, şimdi Claire'in patiklerinin ucundan sadece bir metre uzaktaydı.

Yüzündeki dehşeti okudum. Hareket etmek yılanı çekebilirdi ama Claire'in başka seçeneği yoktu. Tepeden fotoğraf çekmek için kullandığı merdivene doğru fırladı.

Koridora kaçtım.

Ateş kutusu duvarın üzerindeydi. Silahımın kabzasıyla camı kırdım, kırıkları temizledim, ateş baltasına uzandım ve odaya geri koştum.

Conklin yine nişan alıyordu. Claire merdivenin en üst basamağında duruyordu ve yardımcıları duvarlara tırmanırcasına çığlık atıyordu.

Baltayı kaldırdım, bıçağı yılanın üzerine indirdim ve onu orta noktasından düzgünce ikiye böldüm.

Yılanın her iki yarısı da kıvranmaya devam etti.

"Öldü, değil mi?" Sesim tiz çıkıyordu, tişörtümün iç kısmından ter akıyordu. "Hiçbir şey yapamaz, değil mi?"

Zihnim bir anda tekne güvertelerinde yatan -öldüğü varsayılan- ve çenelerini balıkçıların bacaklarına dolamak için "hayata geri dönen" köpekbalıklarının görüntüleriyle doldu.

Yılan hâlâ kıvranıyordu, ağzı açıktı ve ölümcül dişleri ortadaydı.

Hepimiz gözlerimizi dikmiş, ölmeyen katile bakıyorduk. Sonra Conklin kendinden geçti, Claire'in ofisinde kayboldu ve elinde metal bir çöp tenekesiyle geri dönerek yılanın her iki parçasının üzerine devrildi.

Çöp kutusunun üzerine oturdu.

Yüzündeki ifade bana bir *bombanın* üzerinde oturuyormuş gibi hissettiğini söyledi.

"Hayır, bu *iyi* bir şey," dedi bana, yüzü kızarmış, terlemiş, gözleri hafifçe dışarı fırlamış bir halde. "*Yılan* korkumu yenmek için iyi bir zaman."

Hayvan kontrolü kırk dakika sonra morga geldi. Conklin'i rahatlattılar ve çöp kutusunu kaldırdılar.

Krait'in her iki parçası da hâlâ kıvranıyordu.

Ön uç havayı gıcırdattı.

Bölüm 75

YUKI buzdolabını temizliyor, Faith Hill dinliyor, kır midillileri ve uzun bacaklı yabancıları düşünüyordu ki cep telefonu çaldı.

Midesi anında kasıldı - *Doktor mu?*

Süngerini lavaboya bıraktı, ellerini kot pantolonunun arkasına sildi ve annesinin sehpasının üzerinde cızırdayan telefona doğru gitti.

Arayanın kimliğinde SF DOJ yazıyordu. Yuki başparmağıyla *cevaplama* düğmesine bastı ve "Castellano" dedi.

Bir saat sonra Yargıç Brendan J. Duffy'nin odasında deri bir koltukta oturmuş Phil Hoffman'ın gelmesini bekliyordu.

Duffy tedirgin görünüyordu ama Hoffman gelene kadar Yuki'ye neden aradığını ima bile etmedi. Bu yüzden Yuki zamanı yargıcın kitaplığını incelemek ve çeşitli olasılıkları düşünmek için kullandı. Ama tek bir olasılık *olası* görünüyordu, o da Stacey Glenn'in davasını görüşmekle görevlendirilmiş olan lanet *olası* jürinin bir karara varamamış olmasıydı.

Jüri yine asılmıştı.

Böylece Duffy hatalı yargılama ilan edecek ve çaresiz, sevgi dolu ebeveynlerini sopalayan şımarık güzellik kraliçesi hapisneden podyum yürüyüşü yapacaktı.

Duffy havadan sudan konuşmazdı. Çalışma moduna geçmişti, dosyaları açıyor, notlar alıyor, öğleden sonra güneşinin ışınları İran halısının üzerinde uzarken kâğıtları dışarı sepetine atıyordu ve Yuki'nin kalbi göğüs kafesinin içinde bir SOS gibi atmaya devam ediyordu.

Sonunda dış ofisten Hoffman'ın sesini duydu.

Kapıdan içeri girerken eğildi, elini buruşuk siyah saçlarının arasından geçirdi ve "Özür dilerim, Sayın Yargıç. Yuki. Eşim ve ben Sausalito'daydık. Feribot acele edemedi."

"Otur, Phil," dedi Duffy.

Hoffman ikinci koltuğa oturdu ve "Jüriden haber aldınız mı?" diye sordu.

Yuki bu noktada Hoffman'ın davanın düşmesine de beraat etmesine sevineceği kadar sevineceği sonucuna çoktan varmıştı. Bu dava için çok fazla zaman harcamıştı. Dava düşerse müvekkili serbest kalacaktı ve o da *para kazanmaya* devam edebilecekti.

"Kötü haberlerim var," dedi Duffy. "Hapishanede bir kavga olmuş." "Ne olmuş?" Hoffman sordu.

"Müvekkiliniz son birkaç hafta içinde bir kız arkadaş edinmiş ve anladığım kadarıyla kız arkadaşının zaten bir kız arkadaşı varmış. Duşlarda kavga çıktı ve Stacey Glenn kaybetti," dedi Duffy. "Bayan Glenn'in kız arkadaşı onu boynundan yakaladı, diğer kız da Stacey'i belinden yakaladı ve ikisi de çekti."

Hepsi o sahneyi hayal ederken Duffy başını salladı ama Yuki hâlâ neyin bu kadar korkunç olduğunu gözünde canlandıramıyordu.

"Üzgünüm, anlamıyorum, Sayın Yargıç."

"Benim hatam. Bunu iyi açıklayamıyorum. Stacey Glenn'in kafası omuriliğinden ayrılmıştı." Bir elini kendi boynuna götürdü, "Boynun kendisi - kaslar vesaire - hâlâ yerindeydi ama omurga kopmuştu. Tıbbi olarak konuşursak, Bayan Glenn'in kafası içten kopmuş."

Hoffman, "Daha önce hiç içten kafa kesildiğini duymamıştım,"

dedi. "Benim için de bir ilkti, ama bu, İçişleri Bakanlığı'ndan

aldığım

Düzeltilmeler, otopsi bulgularına dayanarak, ve alıntı yapıyorum," dedi Duffy, bir not defterinden okuyarak, " 'O aptal bleepsler Stacey Glenn'i bir bobblehead'e dönüştürdü. "

Yuki ayağa kalktı, Yargıç Duffy'nin ofisinden tökezleyerek çıktı ve

Phil Hoffman ona seslendi. Merdivenlere yöneldi, basamakları inerken tırabzanı sıkıca tuttu ve davanın nasıl sonuçlandığını düşündü.

Lobiye ulaştığında Parisi'ye ulaşması gerektiğini biliyordu. Halkın önüne ne koyacaklarını iyice düşünmeleri gerekiyordu ve bu işi Parisi halletmeliydi çünkü halkın onun neredeyse önlenemez sevincini görmesine izin vermek doğru olmazdı.

Stacey Glenn ölüm cezasına çarptırılmıştı.

Mahkumiyet yok, davanın düşmesi yok, hatalı yargılama yok. Bu nihai çözümdü. Her şey bitmişti.

Yuki davasını kaybetmemişti ve sosyopat Stacey Glenn ölmüştü.

Dördüncü_

Bölüm DOC

Bölüm 76

CINDY VE BEN akşamın erken saatlerinde Susie'nin Yeri'ndeydik ve saat altıda bile Karayip tarzı restoran tıklım tıklımdı.

Deli sıkıştı.

Çelik bando orta setteydi; Susie limbo yarışması düzenliyordu; tekilanın etkisiyle sarhoş olan kabadayılar bilardo masasının üzerine düşüyordu ve zamanlama konusunda genellikle ileri görüşlü olan Lorraine yeteneğini kaybetmişti.

İçki siparişimizi aldı, bize spesiyalleri okumak için geri geldi, nişan yüzüğünü göstermek için tekrar geri geldi, sonra ihtiyacımız olan her şeye sahip olup olmadığımızı sormak için geri döndü.

Bu ilk beş dakikadaydı.

Geri çekilip kaçana kadar ona ters ters baktım. Claire ve Yuki her an gelebilirlerdi ve ben hâlâ Cindy'yle konuşmamıştım.

"Lafı dolandırmayı bırakır mısın?" dedi sevgili arkadaşım Cindy. Cesaret gibi görünmesi için üzerine biraz yanık koymuştu.

"İyi. Sen ve Conklin çıkıyor musunuz?"

"Sana *söyledi* mi? Bak, bu şekilde başlamadı ama -"

"Onunla *yatıyor* musun?"

"Affedersiniz ama siz kimsiniz? İffet Kuşağı Küçük Rahibeleri'nden Rahibe Mary Margaret?"

"Evet, lanet olsun. Evet."

"Neden? Senin derdin ne?"

Lorraine'in bana yeniden doldurması için boş bira bardağımı kaldırdım.

"Corona geliyor."

"Lorraine," dedim, "şunu dinle. Cindy *ortağımla* yatıyor ve bana söylemedi."

" Uh-huh."

"*Arkadaşım* olarak bana söylemesi gerekmez miydi sence?"

"Hayır, Lindsay," dedi Lorraine. "Beni bu işe bulaştırma. Şu anda çok mutlu bir kızım ve ikinizle de kavga etmek istemiyorum."

"Peki," dedim. "Tekrar vur

bana." "Hemen döneceğim."

"Şaka yapıyorsun, değil mi Lindsay? Başından beri ikimizi de bu konuda kötü hissettireceğini bildiğim halde Rich'le çıkacağımı sana söylemem gerektiğini düşünüyorsun - ve nedenini bile bilmiyorum!" Cindy koltuğuna geri oturdu ve gerçekten de kafası karışmış görünüyordu.

"Nedenini bilmiyor musun?" Dedim. Midemde, benim yanıldığımı ve onun haklı olduğunu, hiç de hoş olmadığımı söyleyen bir his vardı. Cindy ve Rich birlikte her ne yapıyorlarsa, bu onların işiydi.

Cindy, Rich'le olan geçmişim hakkında pek bir şey bilmiyordu ve ben de ona anlatmayacaktım - ama belki *o* anlatırdı.

Belki de *öyleydi*.

Yüzümden bir tereddüt geçmiş olmalı çünkü Cindy kan kokusu aldı. Öne doğru eğildi, çenesini uzattı ve "*Anladım*. Siz ikiniz yapıyor musunuz, Lindsay? Bu kadar mı? Bana hemen şimdi söyle, çünkü onunla yatıyorsan, o köpeği kaldırıma atarım."

"Hayır. *Hayır*. Yapmayacağız. İstemiyoruz ve hiç istemedik."

"Güzel," dedi Cindy. "Bu gerçekten harika. Tekrar söyle bakalım, ne

sorun mu var?"

"Bu bir emir komuta zinciri meselesi, Cindy -"

"Sen deli misin? Ben senin için çalışmıyorum."

"Conklin biliyor! O ve ben hepimizin iyiliği için bilmemen gereken şeyler hakkında konuşuruz. Ve bunu ona hatırlatmak için bir şansım olsun isterdim."

"Bunun bir anlamı olsaydı bile - ki yok - sizin hakkınızda konuşmuyoruz. Senin davaların hakkında konuşmuyoruz. Sadece harika seks yapıyoruz ve yatakta film izliyoruz."

Yüzüm kızardı ve gözlerimi masaya indirdim. Cindy az önce bana çok fazla bilgi vermişti ve ben de bunu tamamen kendime yüklemiştim.

"Selam kızlar," dediğimde biram boğazıma diziliyordu.

Kafamı kaldırdığımda Claire'in masamıza doğru gelirken koridorları temizlediğini gördüm. Kucağında bebeği vardı, vaftiz kızım Ruby Rose. Yuki ve Doc da arkadan geliyordu.

"Daha konuşmam bitmedi," diye homurdandım Cindy'ye.

"Peki," dedi Cindy. "Özrün için beni çok bekletme."

Bölüm 77

YUKİ sevinçten neredeyse sersemlemişti.

Susie'nin yerindeki kabinde hep birlikte sıkışmışlardı ve arkadaşları Doc'tan hoşlanıyordu. Düzeltiyorum. Yüzlerinden hepsinin onu *sevdiğini* anlayabiliyordu. Onlara acil servisteki gününü anlatıyordu: "Bir kadın hasta geldi, uyku ilacı almaya başladığından beri geceleri hesapta olmayan şeyler yaptığını söyledi. Görünüşe göre farkında olmadan ilaç dolabına gitmiş ve bir şişe dolusu hap yutmuş.

"Bana boş şişeyi gösteriyor," dedi Doc.

Claire öne doğru eğildi, Yuki Claire'in konuşacak başka bir doktoru olduğu için mutlu olduğunu hissetti. Doktora hapların ne olduğunu sordu.

"Dramamine."

"Deniz tutması için mi?" Claire öyle dedi. "Bunlar onu öldüremez."

Doktor sırtıttı ve şöyle dedi: "Midesini yıkatmak istedi ama ben ona buna gerek olmadığını söyledim. Dedim ki, 'Helen, her şey hazır. Gemi rezervasyonu yapın!' "

Claire gülmeye başladı ve bebek uzanıp bir şişe birayı Cindy'nin kucağına düşürdü ve Lindsay gözlerinden yaşlar gelene kadar gülerek ayrıldı.

"Güldüğüm için özür dilerim," dedi Lindsay Cindy'ye. "Hayır, ciddiym. Hiç komik değil."

Claire, Cindy'yi silmesi için bebeği Doc'a uzattı ve bebek Doc'un burnunu çekerek ona "Boog-ah" dedi. Doktor ona güldü ve Claire de ona sakızlı bir kahkaha attı.

Ve gece bu şekilde devam etti, kahkahalar birbirini izledi.

Daha da büyük bir tane, Yuki doğum günüymüş gibi hissediyordu, belki de şimdiye kadarki en iyi doğum günüydü.

Arkadaşlarına Stacey Glenn davasının sona erdiğini söyledi ve Lindsay "ölmeyen yılan" hikâyesine başladı, Claire hayvanın ne kadar uzun olduğunu göstermek için kollarını açtı ve bir birayı *tekrar* Cindy'nin kucağına düşürmeye tehlikeli bir şekilde yaklaştı.

Doktor, "Ama cidden millet, ne tür bir yılan olduğunu bilmek iyi olur. Bir antivenin var, biliyorsunuz."

"Panzehir mi?" Cindy sordu.

"Aynı şey, ama 'antivenin' gerçek terim," dedi Claire. "Her neyse, elde etmek o kadar kolay değil, gerçi hastalarımın buna ihtiyacı kalmadı, Doktor. Çavuş Boxer'ın *balta* sallayabilmesi çok işe yaradı."

Kaçınılmaz olarak hastaneye gitmek zorunda kalan Doc hariç herkes için bira gelmeye devam etti. Sonra en güzel kısmı geldi. Yuki vedalaşmak için ayağa kalktığında, Doktor kollarını ona doladı ve öptü, Yuki çatlayana ve *herkes*, hatta masalarında olmayan insanlar bile alkışlayana kadar onu aşağıya daldırdı.

"Bu hafta sonu görüşür müyüz?" dedi.

Başını salladı, hangi iç çamaşırını giyeceğini düşünüyordu. Ve sonra adam gitmişti.

Hemen ardından Cindy bir randevusu olduğunu ve eve gidip üstünü değiştirmesi gerektiğini söyledi ve Claire de gitti: "Bu küçük kıızı yatağa yatırmam lazım." Lindsay de "Yuki, sen sadece şoför değilsin, *tek* şoförsün." dedi.

Yuki gecenin bitmesini istemiyordu.

"Seni evime bıraksam nasıl olur? Neden geceyi orada geçirmiyorsun?"

"Tamamdır," dedi Lindsay birasını devirerek.

Yuki sırttı. Lindsay'in tamamen kendisine ait olması, geceyi yeniden yaşama ve Doc hakkında konuşma şansı elde etmek - işte bu pastanın üzerine krema koyuyordu.

Bölüm 78

Yuki ile arabaya biner binmez YAPIŞMAYA BAŞLADIM.

"Doktor harika."

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun? Yani, *teşekkürler* ve *evet, harika değil mi?*" "İnanılmaz derecede harika. Ve senden gerçekten hoşlanıyor."

"Nereden biliyorsun?"

"Yapabilirsin. Ve sonra Tanrı'nın ve herkesin önünde Hollywood öpücüğü vardı."

Yuki güldü. Bu Yuki'nin en paha biçilmez armağanlarından biridir, geceleri güneşin doğmasını sağlayabilen bir kahkaha. Bu sırada zihnim hızlı ileri sarıyordu ve daha fazla bekleyemezdim. Yuki biliyor muydu? Benden başka herkes biliyor muydu?

Araba vitese takılır takılmaz ve hareket eder etmez, "Yuki, Rich ve Cindy'nin çıktığını biliyor muydun?" diye ağızımdan kaçırdım.

"Hayır. Gerçekten mi? Bana söylemediğine inanamıyorum!"

"Aynen öyle," dedim. "Partnerimin en iyi arkadaşlarımdan biriyle seks yapmasını nasıl karşılamalıyım?"

"Yine de iyi bir eşleşme sayılır," diyordu Yuki, sola dönüyor, araba yokuş aşağı hızlanıyor ve midemdekilerin sallanmasına neden oluyordu.

"Ondan hep hoşlandı," dedi Yuki, "ama kim hoşlanmaz ki? Dur bir dakika, Linds. Burada bariz olanı kaçırdım mı?"

Camı açtım ve rüzgâr yüzüme çarptı. Yuki bana soruyordu, "Kenara çekmemi ister misin? Hasta mısın?" diye soruyordu.

"Ben iyiyim," diye geçirdim.

"Pekâlâ, konu nedir? Partneriniz arkadaşınızla çıkıyor. Bu neden bir sorun olsun ki?"

Camı açtım, sadece bir santim kadar aralık bıraktım. "Rich ve ben birkaç *dakika geçirdik*," dediğimi duydum.

Yuki'nin ağzı açık kaldı, arabayı düz bir yoldan geçirdi, bir ışıktaki durdu ve sonra bana bakabilmek için başını çevirdi.

"*Anları*" tanımlayın. "

Birdenbire Yuki'ye her şeyi anlatmaya başladım: Conklin'le bir dava bizi Los Angeles'a götürdüğünde yaşadığımız ramak kala olayı. Ona işler çok ileri gitmeden önce nasıl durduğumuzu ve aramızdaki kimyanın nasıl bir türlü dinmediğini anlattım. Dairem yandığında, Joe'nun yanına taşındığımda bile aramızdaki kıvılcımın devam ettiğini. Hatta bir hafta önce Conklin arabasının yanında dudaklarıma ateşli bir öpücük kondurduğunda bile.

Yuki'nin apartmanının altındaki yeraltı garajına girdiğimizde hâlâ konuşuyordum. Motoru kapattı ve yüzünü bana döndü.

"Ona aşık mısın?"

"Aşık mı? Nasıl adlandıracağımı bilmiyorum ama aramızda özel *bir şey* var..." "Yani bu Cindy ile ilgili değil. Bu Conklin'le ilgili."

Omuz silktim.

"Conklin'le aranızda defalarca geri çevirdiğiniz ve harekete geçmeye hiç niyetiniz olmayan oldukça özel bir şey var, öyle değil mi?"

Sarhoştum ve savcı arkadaşım tarafından sorgulanıyordum. Savunmam yoktu.

"Bu konuyu konuşmuştuk," dedim. "Bu benim seçimimdi ve Joe'yu mahvedecek hiçbir şey yapmadığımız için mutluyum."

"Joe hakkında ne hissediyorsun? Bana gerçeği söyle."

"Onu seviyorum."

"Bunu bana kanıtlayın, çünkü şu anda anlamıyorum."

Kendimi affettirdim, arabadan indim, asansörün yanındaki büyük çöp kutusuna doğru yürüdüm ve bağırsaklarımı yukarı fırlattım. Yuki elinde bir ıslak mendil, belime sarılmış bir kol ve bir paket sakızla oradaydı.

Ama beni rahat bırakmadı.

Arabaya geri döndük ve yerimize geçtik. "Bana tüm gerçeği söyle, başka bir şey değil" dedi.

Ona Joe'yla tanıştığımda gözlerimin arasında bir şimşek çaktığını ve bunun karşılıklı olduğunu söyledim. Ve o günden beri Joe beni hiç hayal kırıklığına uğratmadı. Benimle birlikte olmak için tüm hayatını değiştirdiğini. O benim sadece sevgilim değil, aynı zamanda en iyi arkadaşım, gerçek olabileceğim kişiydi. Joe'ya olan aşkımla ilgili tek korkum onunla bir sonraki adımı atmaktı, çünkü bu iyi bir şey olacaktı.

"Eğer evlenirsek, onu asla terk edemem," dedim.

"Bu kötü bir şey mi?" Yuki bana sordu.

"Bu korkutucu bir şey."

"Uzman değilim ama travma geçirdiğinizde 'korkutucu' kelimesi uygun değil mi? Sevdığınız biri öldüğünde?"

Başımı salladım. Chris'ten bahsediyordu, iş başında vurularak öldürülen eski ortağım ve erkek arkadaşım.

Yuki uzanıp elimi tuttu.

"Lindsay, Rich'le kimyanızın uyuşması sorun değil. Buna engel olamazsın. Sana aşık olan birinin sürekli yanında olması eğlenceli, belki de havalı bir şey. Onun sana göre olmadığına çoktan karar verdin, ama o senin arka kapın, kaçış kapın, çünkü evlenmekten korkuyorsun. Doğru mu anladım?"

Gözyaşları şimdi geliyordu. Yuki elimi daha sıkı tuttu.

"Bırak onu," dedi. "*Kendini* bırak."

Yuki kollarını uzattı ve beni içine aldı. O küçücük bir şeydi, ben ise bir Amazon, ama bir şekilde bu garip sarılma tam da ihtiyacım olan şeydi. Ben ciddi ciddi ağlıyordum ve Yuki saçlarımı okşuyordu.

"Doc'tan ne istediğimi biliyor musun?" dedi. "Tam olarak Joe ile sahip olduğun şeyi."

Bölüm 79

CINDY ertesi sabah boğa ağılındaki masasındaydı ve hafızasını tekrar kontrol etmek için notlarını gözden geçiriyordu. Sonra kendine Sammy diyen kızla, Rodney Booker'ı bir değil en az iki kişinin öldürdüğünden bahseden kafası dumanlı gençle yaptığı hazırlıksız görüşmenin notunu buldu.

Cindy bu kelimenin - "insanlar"- peşini bırakmadığını hissetmişti; Rodney Booker'ı kimin öldürdüğünü bulmak için önemli olabilecek bir ipucunun peşine düşmeden Sammy'nin kaçmasına üzülmüştü.

Cindy Lindsay'i tekrar aradı ve bu kez ona güller için teşekkür eden bir mesaj bıraktı. Sonra çantasını kapdığı gibi Chronicle Binası'ndan çıktı ve kısa bir yürüyüşle From the Heart'a gitti.

Angel adında, onun yaşlarında evsiz bir adam, altın şapkalı gülümsemesini göstererek aşevinin kapısını açtı ve Cindy'ye geniş bir selam verdi.

"Merhaba, Bayan Cindy Thomas. Sizi Kalpten Gelen'in sevgilisi seçtik. Halk oylamasıyla."

Cindy sırtarak Angel'a Sammy adında bir kız tanıyıp tanımadığını sordu ve Angel, "Elbette, Sammy'yi tanıyorum. Şu anda içeride."

Cindy geniş odayı araştırdı ve sonunda Sammy'nin buhar masasının arkasında çalıştığını ve uzun sokak insanlarına öğle yemeği servisi yaptığını gördü. Sammy güzel pantolonlar, parlak renklerde pahalı kat kat üstler giyiyordu, soluk sarı saçları sırtından aşağı düzgünce örülmüştü.

Sammy'nin göz bebekleri odanın diğer ucundan görülebilecek kadar büyük olsa da, genç kızın bir müşteri değil, bir gönüllü olduğu açıktı.

Cindy buhar masasına geçip, "Merhaba Sammy. Sende hiç

Benim için zamanın var mı?"

Sammy sadece gergin değil, aynı zamanda ürkek görünüyordu. "Hayır," dedi. "Yapamam." "Lütfen."

"Seninle burada konuşamam," diye kekeledi Sammy. "Şimdi gidersen yarım saat içinde Moe'nun yerinde buluşuruz."

Cindy, Moe's'ta Sammy'yi bekledi ve bir saat geçtikten sonra çavdar ekmeğinde ızgara peynir sipariş etti. Sipariş gelir gelmez Sammy karşısındaki koltuğa oturdu.

"Çok abartıyorsun Cindy," dedi kız başını sallayarak. "Dikkatli olman konusunda seni uyarmıştım, ama işleri oluruna bırakamıyorsun."

"Sır tutabilirim," dedi Cindy, "ama bu hikâyeyi öylece bırakamam."

"Hayır mı? Babam beni ev hapsinde tutuyor. Beni istemiyor biriyle konuşmak, özellikle de seninle." Kız cankurtaran sandviçlerini ezdi, bir Kola. "Klasik," dedi garsona. "Neden ben değil?"

"Çünkü kendini öldürtmek istiyorsun."

Cindy kahvesini karıştırdı, "Bak, bu benim kafamı karıştırdı, Sammy. Ben neden tehlikedeyim? Rodney Booker hakkında yazmayı hayati tehlike haline getirecek kadar özel olan ne?"

"Çünkü katilleri sokaktaki insanlar değil, Cindy. Katilleri ifşa olmak, tutuklanmak, *cinayetle* suçlanmak istemiyorlar."

Cindy, "Yardıma ihtiyacım var." dedi.

Sammy koltuğuna geri oturdu, gözleri korkudan kocaman olmuştu. "Benim de yardımınıza ihtiyacım var. Buradan uzaklaşmak istiyorum. Kasabadan taşınmak. Ama hiç param yok. Seninle bir anlaşma yapacağım. O ödül için bana avans verebilir misin? On bin dolar gibi?"

"Asla olmaz," dedi Cindy. "O para Bagman'ın katilleri hüküm giyene kadar orada kalacak. Eğer yardımı olacaksa sana birkaç yüz dolar verebilirim."

"Unut gitsin. Sağ ol ama almayayım. *Yardıma* ihtiyacım olduğunu söyledim ve bu arada, canın cehenneme," dedi Sammy.

Sammy lokantadan çıkar çıkmaz Cindy hesabı ödedi ve işine geri döndü. Sammy sonunda onu etkilemişti. Genç kızın korkusu uyuşturucu paranoyası olabilirdi ama Cindy farklı bir hisse kapılmıştı - Rodney Booker'ın cinayetinin daha büyük, *organize* bir şeyle bağlantılı olduğunu düşünüyordu.

Bu da onun liginin dışında olduğu anlamına geliyordu.

Ezbere bildiği bir numarayı aradı. "Rich," dedi, "konuşmamız gerek."

Bölüm 80

CONKLIN, SKIP WILKINSON'ı MacBain'de bulmuştu, bir eli bir kase yer fıstığında, diğer eli yeni çekilmiş bir bardak birada. Wilkinson zayıf bir çocuktı ve Conklin'le birlikte akademiye gitmişti. Şimdi Narkotik ve Ahlak Masası'ndaydı ya da kendi deyimiyle "Uyuşturucu ve Fahişeler".

"Bagman hakkında mı konuşmak istiyorsun?" Wilkinson dedi ki.

"Bana söyleyebileceğin her şeyi. O faili meçhul bir cinayet."

"Evet, şey, size çok fazla şey söyleyemem. Onunla birkaç kez karşılaştık. O kesinlikle küçük çaplı bir uyuşturucu satıcısıydı."

"Ne tür uyuşturucular?"

"Crack. Sana onun dosyasını getirdim."

Wilkinson hırpalanmış evrak çantasından köpek kulaklı bir dosya çıkarıp Conklin'e uzattı. "Onu tutuklamak için elimizde yeterli sebep yoktu. Yaptığı şey mide bulandırıcıydı."

"Neydi o?" Conklin sordu. Tutuklama kâğıdı yoktu, sabıka fotoğrafı yoktu, sadece üzerinde BAGMAN JESUS yazan dosyanın arkasına zımbalanmış el yazısı notlar vardı. Adını bilmiyorlardı.

"Genç kızları torbacıya dönüştürüyordu. Onlardan oluşan bir ağı vardı. Onları satmaları için sokağa gönderiyordu. Hepsiyle seks yapmadığından emin değilim.

"Bunların hepsi sokakta konuşulanlar, güvenilir kaynaklar değil. Bu yüzden sokağa birkaç kadın polis yerleştirdik, yemi yutmasını bekledik ama yutmadı."

"Ve sen pes mi ettin? Bak, eleştirmiyorum. Bunu yapacak zamanımız olmadı.

cinayetinde bir avuç saatten fazla çalıştı -"

"Pes etmedik," dedi Wilkinson. "Ama dediğim gibi Conklin'in zamanı azdı. Kokain kötüdür ama çok daha kötüsü olan *meth* tarafından istila ediliyoruz. Çocuklar bunu bodrumlarında yapıyorlardı. Kolay ve ucuzdu, ancak efedrin üzerindeki baskıdan bu yana meth büyük bir iş haline geldi.

"Bu çok büyük, kontrolden çıkıyor. Organize suçlar işin içine giriyor. Mal Meksika'dan akıyor. Kulağınızı çınlatmak istemem ama bizden uzaklaşıyor. Ve iyi çocukları öldürüyor. Bir vuruşta hiç şansları kalmıyor."

Conklin, "Yani Rodney Booker bir uyuşturucu satıcısıydı. Bizde böyle bir şey yoktu."

"Bagman'ı eninde sonunda indirecektik ama endişelenmemiz gereken daha büyük köpekler vardı. Ve sonra birisi o piçi ilk yakaladı. Ve ben harika diyorum. İyi ki o piçi indirdiler ve sonsuza kadar yerde kalmasını sağladılar."

Bölüm 81

Gri bir sabah saat SEKİZE DOĞRU, Cindy benimle Conklin'in arasında durmuş, parmağıyla Beşinci Cadde'de yürüyen genç bir kadını işaret ediyordu.

"Bu o. Kırmızı gömlekli, sarı örgülü. Bu *Sammy*."

Sammy adını duydu, başını çevirdi, Conklin'in ona doğru koştuğunu gördü ve ayakkabılarının topuklarında jetler varmış gibi havalandı. Kaldırımdan caddeye uçu ve ışık yeşile dönerken hızlanan bir balık kamyonunun önüne eğildi.

Kamyonun ona çarpmış olabileceğini düşündüm - ama Conklin bagaj kapağını yuvarlarken vitesler üçüncüye geçti ve kamyon hızlandı. Ben de koşuyordum, tıkanmış cadde ve kaldırımlardaki açıklıklardan kayarak, "Polis! Kenara çekilin!" diye bağıırıyordum.

Conklin'in ofladığını duyabiliyordum, o kadar yaklaşmışım ki kaldırımdaki bir çatlak ayakkabımın burnunu yakaladı ve yere düştüm. Nefesim kesildi.

Sendeleyerek ayağa kalktım ve sonra bir vatandaş yolu gösterdi. Onlara yetiştiğimde Conklin, Sammy'yi iki bina arasındaki bir oyuğa sıkıştırmış, gözleri faltaşı gibi açılmış, nefes nefese kalmış çocuğa "Koşmayı bırak ve *beni dinle*" diye bağıırıyordu.

Aşevinin dışındaki kaldırımdan bir grup evsiz kalktı, bazıları uzaklaşırken diğerleri Conklin ve Sammy'nin etrafında dönüyordu. Tehditkâr bir ekipti ve sayıları çok fazlaydı. Rozetimi gösterdim ve homurdanan kalabalık geri çekildi, bize yer açtı.

Conklin kıza, "Seninle karakolda konuşmak istiyoruz," diyordu. "İçeri geleceksin, iyi bir vatandaş olacaksın. Anladın mı? İşbirliği yaparsan seni tutuklamayız."

"Hayır. Anlamıyorum. Ben hiçbir şey yapmadım."

"Bakın, size inanmak istiyorum," dedi Müfettiş Conklin eriyen kahverengi gözlerle. "Ama *inanmıyorum*."

Bölüm 82

YİRMİ DAKİKA SONRA, soyadı hala bilinmeyen Sammy, Bir Numaralı Görüşme Odasında karşımızda oturuyordu, video kamera tavanın köşesindeki örümcek tüneğinden bakıyordu.

Sammy'nin kimliği yoktu ama on sekiz yaşında olduğunu itiraf etti. Yasaldı ve onu sorgulayabilirdik. Onunla arkadaş olmak için elimden geleni yaptım, neden korktuğunu anladığımı söyledim ve ona güvence verdim ama çocuk bunu yemedi.

Cevapları kaçamaktı ve Sammy'nin berbat tavrı bana onun büyük bir şey sakladığını söylüyordu. Ne kadar kızgın olsam da, bildiği her şeyin Bagman Jesus davasını temizlememize yardımcı olabileceğine dair içimde büyüyen bir his vardı - belki *bugün*.

Asık suratlı gencin gözlerinin altında koyu halkalar ve yoksunluk çeken bir metamfetamin bağımlısının çukur yanakları vardı. Bir Life Savers rulosunu yırtarak açtı ve şekeri azı dişlerinin arasında öğüttü. Yaban Kirazı kokusunu aldım ve ilk kez onun korkusunun kokusunu aldığımı yemin edebilirdim.

Sammy konuşursa Bagman'ın katilinin peşine düşeceğinden mi korkuyordu? Yoksa onun ölümüne mi karışmıştı?

Tekrar denedim, kibarca. "Sammy, seni rahatsız eden ne?"

"Burada olmak."

"Bakın, sizi korkutmaya çalışmıyoruz. Bagman'ı kimin öldürdüğünü bulmaya çalışıyoruz. Bize yardım et, biz de sana bir şey olmamasını sağlayalım."

"Oh, sanki sorun buymuş gibi."

"Anlamama yardım edin. Sorun *nedir*?" Sert

kız maskesi düştü.

Sammy bağırdı, "Ben sadece bir çocuğum! Ben sadece bir *çocuğum!*" Bu beni etkiledi ve geri çekilmek istedim.

Onun yerine, aşağıya indim. Sammy silahımı görebilsin diye ceketimi çıkardım.

Dedim ki, "Saçmalamay! kes. Bana bildiklerini anlat, yoksa Rodney Booker cinayetinde suç ortağı olarak hayatının en güzel yıllarını hapishanede geçirirsin."

Conklin de onunla birlikte gitti. Beni küçümsedi, bana "Çavuş" dedi, Sammy yardım için ona her baktığında gözlerini sertleştirdi.

İçindeki çocuğa hiç şans vermedik.

Bölüm 83

CONKLIN bana Bagman'ın kız uyuşturucu satıcılarından oluşan bir ağı olduğunu söylemişti, ama Sammy gibi bir kız hayal etmemiştim: hala güzel, iyi giyimli, aile değerleriyle yetiştirilmiş ve iyi bir eğitim almış gibi konuşan beyaz bir kız.

Bagman kancalarını ona nasıl takmıştı?

Sammy'nin üzerine eğildiğimde gözleri doldu, bu yüzden Conklin masanın üzerinden bir kutu mendil uzattı. Sammy gözlerini kuruladı, burnunu sümkürdü, biraz hava aldı.

Ve sonra konuşmaya başladı.

"Kokain sattık, tamam mı? Bagman bize kristal ile ödeme yaptı ve biz de onunla kullandık. Günlerce bulutları uçurarak, yemek yemeden ya da uyumadan, sadece kontrol dışı *seks* yaparak geçirdim!" diye yüzüme bağırdı. "Bu çirkin orgazmlar, on, yirmi kez, üst üste -"

"Kulağa *harika geliyor*," dedim.

"Evet," dedi Sammy, iğnelemeyi kaçırarak. "Gerçek dışı. Sonra bizi işe götürürdü ve numaralarımızı yaptıktan sonra eve Bagman Jesus'a gelirdik."

"Biz kaç kızız?"

Sammy omuz silkti. "Üç ya da dört. Herhangi bir zamanda evde yaşayanların sayısı beşi geçmez."

Conklin kıza bir defter ve kalem getirerek, "İsimlerini yaz," dedi. Sammy dünyaya geri döndü ve Conklin'e *deli misin* anlamına gelen bir bakış attı.

Ona sordum, "Ne demek 'bizi işe götür'? Neyi götürmek?"

"Bagman'ın bir minibüsü vardı elbette."

Sammy'nin sesi çatlamaya başlamıştı. Conklin odadan çıktı, elinde yüksek oktanlı bir kola ile döndü ve kutuyu uzun bir yudumda içen kıza uzattı.

Rodney Booker'ı düşündüm, Stanford'a gidip barış gücüne katılmış, sonra da uyuşturucu işine girerek bu işe orijinal ve özellikle acımasız bir yön vermiş yakışıklı adam.

Sammy, görünüşe göre beni neyin hasta ettiğini anlamadan dehşeti tarif etmişti. Booker genç uyuşturucu satıcılarından oluşan gönüllü bir harem kurmuş ve onları akıl almaz seks sağlayan bir uyuşturucuya bağımlı hale getirmişti - ta ki onlar tükenip *ölene* kadar.

Booker modern zaman şeytanıydı.

Tabii ki biri onu öldürmüştü.

Sammy'ye Booker'ın minibüsünün nerede olduğunu sordum, o da yine omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok. Vatandaşlık görevimi yaptım mı? Gidebilir miyim lütfen?"

Conklin devam etti. "Şunu doğru anlamama izin verin. Booker evinde meth mi pişiriyordu?"

"Bir süreliğine öyleydi ama tehlikeliydi."

Sammy uzun ve yüksek sesle iç çekti, birkaç saniye sessiz kaldı, sonra devam etti.

"Bagman öldüğünde tüm hayatım sona erdi. Şimdi lanet ailem beni 'temizliyor'. Bir kuyuya düşmek nasıldır bilir misin? İşte benim hayatım bu. Aklimı kaçıracağım."

"Hı-hı," dedi Conklin. Onun azmine hayran kaldım. "Cindy Thomas'a Bagman'ı kimin öldürdüğünü bildiğini söylemişsin -"

"Ben öyle bir şey

demedim." "Çavuş mu?"

Conklin söyledi.

"Yeterince var," dedim, ayağa kalkıp ceketimi giydim.

Conklin Sammy'ye, "Sessiz kalma hakkına sahipsin," dedi. "Söyleyeceğin her şey aleyhine kullanılabilir ve kullanılacaktır -"

"Beni *tutukluyor* musunuz?"

Conklin onu ayağa kaldırıp kelepçeleri bileklerine geçirirken Sammy kaskatı kesildi.

"Telefon hakkımı istiyorum," dedi. "*Babamı* istiyorum."

Bölüm 84

SAMMY'NİN TAM ADI Samantha Pincus'tu, babası bir kış fırtınası gibi ekip odasına girdiğinde öğrendik.

Neil Pincus, kardeşiyle birlikte From the Heart'ın da bulunduğu binada iki kişilik bir avukatlık bürosuna sahip olduğu Mission Bölgesi'nin yoksulları için karşılıksız çalışan bir avukattı.

Masamda başımda dikilip kızını görmek istediğinde Pincus'u tarttım. Beş on yaşlarında, 160 boylarında, kırklı yaşlarının sonunda, saçları dökülmüş ve kulaklarından çıkan buhar yüzünden kafa derisi terlemişti.

"Kızımı avukatı olmadan söylediği bir şey için mi tutuyorsunuz? Her birinizi ayrı ayrı dava edeceğim ve belediyeyi de dava edeceğim, anlıyor musunuz? Kendi kendini suçlayana kadar ona haklarını okumadınız."

"Doğru," dedim. "Ama bu bir gözaltı sorgusu değildi Bay Pincus. Hakları ihlal edilmedi."

"Sam bunu bilmiyordu. Onu korkuttun. Yaptığınız şey işkenceyle eşdeğerti. Ben çok iyi bir mağdur hakları avukatıyım ve ikinizi de *cehenneme* göndereceğim."

Jacobi ofisinin cam duvarlarının arkasından izliyordu ve ekip odasındaki diğer on iki çift göz de aşağıya bakarak gizlice göz atıyordu.

Bir metre on santim boyuma ayakkabılarım için iki santim daha ekleyerek yükseldim ve "Birkaç çentik aşağı indirin Bay Pincus. Şu anda bu sadece dördümüzün arasında. Kızınıza yardım edin. İşbirliği yapmasını sağlayın, biz de onu tutuklamayalım."

Pincus tiksintiyle homurdandı, başını salladı, sonra bizi kızının elleri önünde kelepçeli olarak beklediği sorgu odasına kadar takip etti. Babası kızının omzunu sıktı, sonra masadan bir sandalye çekip oturdu.

"Dinliyorum."

"Bay Pincus, kendi itirafına göre kızınız bir keş ve torbacı," dedim. "Bagman Jesus olarak da bilinen Rodney Booker'la ilişkisi vardı, şu anda vahşice ölmüş durumda. Samantha sadece Booker için uyuşturucu satmakla kalmadı, aynı zamanda çok güvenilir bir kaynağa onu kimin öldürdüğünü bildiğini söyledi. O önemli bir tanık, bu yüzden onu tutuyoruz ve Booker'ın katilinin kim olduğunu bize söylemesini istiyoruz."

"Uyuşturucu sattığını kabul etmiyorum," dedi Pincus bize, "ama sattıysa bile şu anda satmıyor ve kullanmıyor da."

"O zaman her şey yolunda," diye tersledim.

"Dinle, annesi ve ben onun peşindeyiz. Erken sokağa çıkma yasağı. Cep telefonu yok. Bilgisayar yok. Hayatın ne kadar kötüleşebileceğini görebilmek için bir aşevinde gönüllü olarak çalışıyor ve ofisimin altında çalışıyor."

Pincus kızının kelepçeli bileklerini kaldırdı, böylece saatini görebildim. "Bu bir GPS. Benden habersiz hiçbir yere gidemez. Sam bir ayıklık modeli haline geldi. Size söz veriyorum."

"Hepsi bu kadar mı, Bay

Pincus?" Samantha

feryat etti.

"Terbiyeniz nerede?" Pincus tükürdü. "Booker pisliğin tekiydi. Çocuklara satan çocuklara satıyordu. Sadece benim kızıma değil, başka kızlara da. Pek çok iyi kıza. Onu ihbar ettik."

"Biz' kim?" Ben talep ettim.

"Beşinci Cadde Derneği. Araştırın. Şubat ayında dernek adına şikayette bulundum ve Mart ayında tekrar şikayette bulundum. Nisan'da tekrar. Polisler hiçbir şey yapmadı. Bize 'Kanıtınız yoksa bir form doldurun' dendi. "

"Silahınız var mı, Bay Pincus?"

"Hayır. Ve senden bir mola istiyorum. Samantha'yı benim gözetimime bırak. Hapishane, bir geceliğine bile olsa, bu çocuğu mahvedebilir."

Kızın gitmesine izin vermeyi kabul ettik, Pincus'a gitmesine izin vermemesi için uyarıda bulunduk

Kasaba.

İkisi ekip odasından çıkar çıkmaz Conklin ve ben masalarımıza gittik ve veri tabanında Pincus'un adını aradık. Kâğıdı yoktu ama Conklin başka bir şey buldu.

Conklin monitörünün üstünden, "Neil Pincus'un taşıma ruhsatı var ve Rohm yirmi iki ruhsatlı," dedi. "Ucuz ve pis bir avukat için ucuz ve pis bir tabanca. O orospu çocuğu yalan söyledi."

Bölüm 85

CONKLIN VE BEN öğlen saatlerinde Pincus and Pincus, Attorneys- at-Law'ın kapısındaaydık ve yanımızda dört polis daha vardı. Kapı açıldığında resepsiyon bölümünü geçtik ve Neil Pincus'a bir arama emri uzattım.

"Ellerini görebileceğim bir yerde tut." dedim. Pincus

aptalca göz kırptı. "Ne?"

"Silahı öğrenemeyeceğimizi mi sandın?"

Pincus, "O... şey çalınmıştı," dedi. "Rapor ettim." Avukat sandalyesini geriye itti ve "Onu burada tuttum" dedi.

Masanın çekmecesini açtım, sağ altta metal silah kutusunu gördüm. Kapağı kaldırdım, Rohm .22'nin karton kutusuna baktım. Kutu boştu.

"Bu silah kutusunu kilitli mi

tuttunuz?" "Hayır."

"Cephaneyi nerede saklıyorsun?"

"Aynı çekmece. Bak. Bunun bir ihlal olduğunu biliyorum, ama silaha ihtiyacım olacaksa, *hemen* ihtiyacım olacaktı. Çavuş, kutuyu nadiren açtım," dedi Pincus. "Son altı ay içinde herhangi bir zamanda çalınmış olabilir. Buralarda bir saniyeliğine arkanızı dönerseniz, bir telefon görüşmesi yaparsanız ya da işerseniz -"

Pincus'un önüne geçip masasının diğer çekmecelerini açtım, Conklin de aynısını yan odadaki kardeşi Al'ın masasına yaptı.

Sonra altımız birlikte dosya dolaplarını açtık, malzeme odasını karıştırdık, kırık deri koltuğun minderlerinin altına baktık. Kısa bir süre sonra Pincus kardeşler sakinleştiler, müşterileriyle bizim üzerimizden konuştular, normal ve tamamen biz orada yokmuşuz gibi davrandılar.

Elimiz boş döndüğümüzde Conklin ve ben Pincus'un biri Forest Hill'de diğeri Monterey Bulvarı'ndaki iki evini ziyaret ettik. İyi mahalleler, kötü çocukların olmadığı yerler. İki iyi eşle tanıştık, Claudia ve Reva, ikisi de kocaları tarafından işbirliği yapmaları istenmişti.

Pincus ailesinin dolaplarının, dolaplarının, çeyiz sandıklarının ve alet sandıklarının içlerini tanıdık ve Pincus eşleri gönüllü olarak arabalarını aramamıza izin verdiler.

Yerleri, güneşli bir günde ipten sarkan beyaz çarşaflar gibi pırl pırlıdı.

Bu emirleri uygulamak fiziksel ve duygusal olarak çok yorucuydu. Çok yıpranmış ve depresyona girmiştım ve yaptığımız iş için gösterecek hiçbir şeyimiz yoktu.

Neil Pincus'un silahı Bagman'ı öldürmek için kullanılmış mıydı?

Hâlâ bilmiyordum ama silahın şu anda nerede olduğunu tahmin etmem gerekseydi, Rodney Booker'ın infazından bir süre sonra tetikçinin onu köprüden attığını söyledim. Ve şu anda San Francisco Körfezi'nin dibinde, değişen kumlar tarafından gömülüyordu.

Bölüm 86

CONKLIN VE BEN Alan Pincus'un evinin önüne park ettiğimiz ekip arabasına bindik.

Jacobi'ye bir telefon ve açıklama borçluydum ve bir psikopat belediye başkanının arkadaşlarını zehirli bir sürüngenle öldürürken günümüzü Bagman'ın kiralık katilini kovalamakla geçirdiğimizi söylediğimde çılgına döneceğini biliyordum.

Bunu Conklin'e söylemek üzereydim ama şimdi yalnız olduğumuz için arabadaki fili görmezden gelemezdim.

Conklin radyoyu kapattı, elindeki araba anahtarlarını bir süre karıştırdı ve "Cindy sana... şey... bizden bahsetmiş," dedi.

"Evet, büyük bir sürpriz oldu," dedim, gözlerini kaçırana kadar bakışlarını tuttum.

"Senin üzgün olduğunu

söyledi." Omuz silktim.

"Sana söylemediğim için özür dilerim, Linds -"

"Hey. Ben iyiyim. *İyiyim*," diye yalan söyledim. "Düşündüğümde ikinizin doğuştan yetenekli olduğunuzu fark ettim."

"Sadece bir *hafta* falan oldu."

"Her neyse. Jacobi'nin dediği gibi, 'Sizi seviyorum çocuklar. '"

Conklin güldü ve bu gülüş her şeyi anlatıyordu. Benim cüsseli, arsız, koca yürekli arkadaşım la harika vakit geçiriyordu ve durmak istemiyordu.

Geçen hafta beni öpen adam - o adam gitmişti. Elbette onu reddetmiştim ve elbette ona sahip değildim. Ama yine de acı veriyordu. Onu özlemiştim.

Richie, bana asılan.

Cindy ile yatmasının *benimle* yatmak için dolambaçlı bir yol olup olmadığını merak ettim. Berbat bir düşünceydi, bana yakışmazdı ama - *ha!* - Yine de düşündüm.

Ve Yuki'nin tavsiyesini hatırladım: "Bırak gitsin. *Kendini* bırak."

Conklin bir işaret, belki de kutsamam için yüzümü izliyordu, bu yüzden parmak eklemlerim pencereme vurduğunda sevindim. Alan Pincus'tu, işten erken gelmişti.

Ağabeyinden daha iriydi, daha çok saçı vardı. Onun dışında klon gibiydiler.

Bardağın dibine vurdum.

"Çavuş Boxer? İşiniz bitti mi? Çünkü aile hayatımı normale döndürmek istiyorum."

"Şimdilik işimiz bitti ama gitmiyoruz."

"Anlıyorum."

"Bilmemiz gereken bir şey olursa bizi arayın." "İzci onuru."

Pincus üç parmağını kaldırdı, sonra döndü ve ön kapıya doğru yürüdü. Bizimle dalga mı geçiyordu? Anlayamadım. İçeri girdiğinde Conklin'e, "Cindy'yi arayalım." dedim.

Bölüm 87

O günün ilerleyen saatlerinde Conklin, Cindy ve ben MacBain's Beers O' the World Pub'ı neredeyse kendimize ayırdık. Arka tarafta bir masamız, bir kase dondurularak kurutulmuş yer fıstığımız ve etrafta diyet kolalarımız vardı.

Cindy'nin yüzü kızarmıştı ve bunun ortağıma olan yakınlığıyla hiçbir ilgisi yoktu.

"Gitmelerine izin mi verdin? Onları tutmadın, sıkmadın -"

Conklin, "Kulağa pop şarkısı gibi geliyor," diye takıldı ve Cindy'ye o kadar kaptırmıştı ki birkaç mısra söyledi: "Sarıl bana, sık beni, asla gitmeme izin verme...." Ama Cindy havasında değildi.

"Benimle nasıl dalga geçersin?"

Conklin'in gülümsemesi düştü. "Cin, yapabilseydik yapardık - ama suçlamada bulunamayız. Henüz değil."

"Ama dava üzerinde çalışıyorsun? Tanrı üzerine yemin eder misin?"

Conklin ve ben başımızı salladık, Conklin ekledi, "Dava üzerinde *ciddi* bir şekilde çalışıyoruz."

Cindy başını ellerinin arasına aldı ve inledi. "Bu adamı *San Francisco Chronicle*'ın ön sayfasına koydum. 'Çantacı İsa, Sokak Azizesi.' Peki ne yapıyor? Gençleri uyuşturucu satıcısına mı dönüştürüyor? Sence biri onu bu yüzden mi öldürdü? Yüce Tanrım. Şimdi ne yapacağım ben?"

"Her zaman yaptığın şeyi yap," dedim arkadaşıma. "Gerçeği söyle. Ve hey, Cindy, bu daha iyi bir hikaye, değil mi?"

Zihninde manşetin büyüklüğünü gördükçe gözleri daha da büyüdü. "SFPD'ye yakın güvenilir kaynaklardan alıntı yapabilir miyim?"

"Evet. Tabii."

Conklin hesabı ödedi ve üçümüz birlikte bardan ayrıldık. Cindy *Chronicle*'a ve patronuyla acil bir toplantıya geri döndü, Conklin ve ben de Salon'a doğru yürüdük.

Boğa ağlının kasvetine geri döndüğümde Conklin Dell'ini açtı. Biz dışarıdayken gelen mesajları sıraladım, St. Jude'dan gelen ve Brenda'nın ACİL olarak işaretlediği bir mesaj buldum. Conklin "İnanılmaz" dediğinde McCorkle'ın numarasının yarısını tuşlamıştım.

Aramayı bıraktım. "Neyin var?"

"Rodney Booker'ın minibüsüne el konuldu, Lindsay. Öldürüldükten bir gün sonra, park yasağı olan bir bölgeden çekilmiş."

El koymayı aradım, arabanın yerini tespit ettim ve suç laboratuvarına götürülmesi için acele bir emir verdim.

Çıkmaz sokağımız ardına kadar açılmıştı.

Conklin ve ben ekip odasından kaçarken, bize doğru ilerleyen ve ateş püsküren Jacobi'ye omzumun üzerinden bağırdığım şey buydu.

Bölüm 88

O gece saat yedide, olay yeri inceleme ekipleri Booker'ın minibüsünü arama iznini en iyi şekilde kullanıyorlardı. Zeki Brett Feller ve kaslı yardımcısı Ray Bates, mavi minibüsü çeşitli parçalara ayırmışlardı. Ve Bagman'in çantasını arka koltuğun alt tarafına bir bungee kordonuyla bağlanmış halde buldular.

İki genç adamın işi henüz bitmemişti. Gizli bir uyuşturucu zulası ya da silah bulma umuduyla somunları, cıvataları ve lastik jantlarını söktüler ama Conklin ve ben kahverengi deri posta çantası tarzı keseyi açıp içine baktığımızda, "Geri çekilin çocuklar. İşte bu kadar."

Eşyaları çantadan çıkardım. Conklin onları ışıklı masanın üzerine koydu ve yirmi dört yaşında, biraz obsesif kompulsif bozukluğu olan ve bir sonraki Gil Grissom olmayı hedefleyen Feller -gerçekten- her şeyi düzgün bir şekilde dizdi ve fotoğraflarını çekti.

Kalbim bu süreç boyunca *ta-dum, ta-dum* diye çarpıyordu ve açıkçası kendi heyecanıma şaşırdım.

Geçtiğimiz haftalarda Bagman Jesus'u bir önemsiyor bir önemsemiyordum. İlk başta onu, her yıl yatacak yer ya da bir parmak içki yüzünden çıkan tartışmalarda öldürülen düzinelerce sokak insanından biri olarak görmüştüm.

Cindy "Kimsenin umurunda değil" *dediğinde* ben umursuyordum.

Bagman Jesus'un bir uyuşturucu satıcısı olduğu ortaya çıkınca ilgimi tekrar kaybettim. Şimdi vicdanı olmayan bir yırtıcıya dönüşmüştü ve ben Bagman Jesus kırıbağı geçiriyordum.

Bu adamı kim yakaladı?

Yaptıklarından ne öğreneceğiz?

Bagman'ın çantasını açmak, Noel sabahı uyanıp Noel Baba'nın tüm çantasını ağacın altına bıraktığını görmek gibiydi.

Defterimi çıkardım, bulgularımızın kaydını tuttum.

Birden on dörde kadar olan eşyalar muhtelifi: Ziploc poşet içinde küflü bir sandviç, değerlerine göre bantlanmış birkaç deste banknot - iki bin dolardan fazla görünmüyordu.

Yaprağında Rodney Booker'ın adının yazılı olduğu yıpranmış bir İncil ve en büyük vurgun gibi görünen bir şey vardı: yarım düzine pırıl pırıl beyaz toz torbası - belki de altı ons kristal meth.

Ama asıl ilgi çekici olan on beş numaralı eşyaydı: yaklaşık beş santime sekiz santim boyutlarında, yolcuların uçak biletlerini ve pasaportlarını saklamak için kullandıkları deri bir klasör.

Conklin dosyayı açtı, içindekileri çıkardı ve kâğıtları Ölü Deniz Parşömenleri gibi tutarak açtı. Ortağım kâğıtları masaya koyarken Feller fotoğraflarını çekti ve ben de belgeleri yüksek sesle adlandırdım.

"Minibüsün servis kaydı. Yağ değişimi ve yağlama, yüz yetmiş iki bin üç yüz otuz dört mil. Kazanan bir piyango biletine benziyor, sekiz numaradan beşi, Booker'ın cesedinin bulunmasından bir gün öncesine ait."

Bazı para yatırma makbuzlarını not ettim, üç günlük bir süre içinde üç binden biraz fazla nakit para ve fast-food restoranlarından alınan makbuzlar vardı.

Ancak CSI Bates, Bagman'ın cüzdanını bir kapı panelinin içinde bulduğunda, içindekiler neredeyse kriminal laboratuvarın duvarlarını yıkıyordu.

Bölüm 89

CÜZDAN İNCEYDİ, kaliteli bir keçi derisiydi ve köşesinde RB harfleri altınla damgalanmıştı. Booker'ın ehliyetini çıkardım ve fatura gözünde sarı bir kâğıt buldum.

Açtım, gözlerim verileri alıyor, beynim birkaç atım geriden gelerek anlamlandırmaya çalışıyordu.

Dedim ki, "Bu bir satış faturası. Rodney Booker ölmeden birkaç gün önce, 2 Mayıs'ta Tijuana'daki bir ikinci el araba galerisinden bir otobüs satın aldı.

"Eski bir okul otobüsüydü, burada yazıyor, bin dokuz yüz seksen üç."

Sarı kâğıda baktım ama içimdeki göz Market ve Dördüncü Cadde'deydi; eski bir okul otobüsü havaya uçmuş, havayı kanlı bir sisle doldurmuş, caddeyi ceset parçalarıyla kirletmişti.

On masum insan ölmüştü.

Diğerleri yaralanmış, ömür boyu yara almıştı.

Parçalanmış camların üzerine çöktüğümü, kundaklama müfettişi Chuck Hanni ile otobüsün arkasından geriye kalan kırık ve erimiş parçaları göstererek aracın seyyar bir metamfetamin laboratuvarı olduğunu konuştuklarını hatırlıyorum.

Otobüsün sahibinin kimliği hiçbir zaman tespit edilememiştir.

"Sammy ne dedi?" Ortağıma sordum. "Bagman evde metamfetamin pişiriyormuş ama çok mu tehlikeliymiş?"

"Doğru."

Cüzdandan ikinci bir kâğıt parçası aldım. Düz beyaz, altıya dört santim boyutlarında, kenarları yapışkan şeritli, belli ki bir not defterinden yırtılmış, katlanmış

yarısı. Kağıdın üzerinde pesoları dolara çeviren bir çetele vardı. Karalanmış bir kelime gözüme çarptı: "efedrin," metamfetaminin ana maddesi.

Conklin omzumun üzerinden nefes alıyordu. "Bu bir imza, değil mi? J bilmem ne Gomez."

"Juan."

Juan Gomez ismi John Smith kadar yaygındı. Bu pek bir şey ifade etmeyebilirdi ama Fourth ve Market'in kesiştiği kavşakta havaya uçan ve kafası elektrik direğine çarpmadan önce patlamanın etkisiyle ölen metamfetamin aşçısının kimliğindeki isimdi.

Ellerimde tuttuğum hazineye inanmakta güçlük çekiyordum.

Rodney Booker küçük çaplı uyuşturucu satışından büyük çaplı meth satışına geçmişti. Malzemeleri satın almış, bir aşçı tutmuş, bir otobüs satın almış ve onu bir metamfetamin laboratuvarına dönüştürmüştü.

Ve Booker'ın laboratuvarı ilk uyuşturucu denemesinde on kişiyi Tanrı'ya göndermişti. Bagman'ın sloganı bana hiç şu anda olduğu kadar ironik gelmemişti: İsa Kurtarır.

Bölüm 90

YUKI video eğitmeniyle egzersiz yaparken dahili telefon çaldı ve kapıcının sesi duvardaki kutunun üzerinden "Dr. Chesney sizi görmek istiyor" diye duyuldu.

İçinden sevinç fişkırdı.

Doktor erkenciydi! Kapı çaldı ve Yuki kapıyı ardına kadar açtı - ve Doc onu öptü. Ve Yuki bundan en iyi şekilde yararlandı, ellerini Doc'un sarı Ricky Schroder saçlarının arasında gezdirdi, kapı aralığında kıvranıp inledi.

Ona sıırttı ve "Beni gördüğüne sevindin mi?" dedi.

Başını salladı, gülümsedi, "Hı hı," dedi ve tekrar öpüştüler, Doc kapıyı arkasından tekmeleyerek kapattı.

Paha biçilemez olan şey buydu: *bu* öpücüklerin nasıl olup *da onlara ait olduğu*.

Sadece o ve Doc bu şekilde öpüşürdü.

"Selam, tatlım. Günün nasıl geçti?" Yuki, bir "çift" şakası yapma fikrine gülerek hava almak için ayağa kalktı.

Bunu en son ne zaman yapmıştı? Hiç mi?

"O kadar da kötü değil, tatlım," dedi Doc, onu kucağına alıp kanepeye doğru yürüdü, orada onu yavaşça aşırı doldurulmuş minderlere bıraktı, ama yine de "oof" dedi ve yanına yerleşti.

"Arı sokması, kırık köprücük kemiği ve bekleme alanında yarı doğmuş bir bebek," dedi Doc, saçlarına dokunarak, haftalar önce makasıyla başladığı ve çok sevdiği yarım inç yüksekliğindeki küt kesimini okşayarak.

O da bundan hoşlanmaya başlamıştı.

"HIV pozitif bir hastanın şırıngasıyla yaralanmadığım her gün benim için iyi bir gündür" dedi.

"Ben de aynı fikirdeyim," dedi Yuki. "Gaza bastın mı, toparlandın mı, gitmeye hazır mısın?"

Çünkü öyleydi. Çantasının fermuarını çeker çekmez Napa'daki Anma Günü hafta sonu tatiline, uzun, romantik bir yolculuğa, güzel bir otele, manzaralı kocaman bir yatağa doğru yola çıkacaklardı.

"Öyleyim. Ama önce sana söylemem gereken bir şey var."

Yuki onun gözlerini aradı. Birkaç dakika öncesini düşününce, Doc'un kapıyı ilk açtığında biraz gergin görüldüğünü hatırladı ve kendisi de biraz gergin hissettiğinden, bunu yaklaşan büyük hafta sonuna bağladı. Yakında ilk kez sevişeceklerdi.

Şimdi gülümsemesi kararsızdı ve bu onu

endişelendiriyordu. Hafta sonları kısa mı

kesilecekti?

Yoksa bundan daha mı kötüydü?

"John, sorun ne? İyi misin?"

"Nasıl baktığınıza bağlı," dedi. "Bu zor olacak, Yuki." Elini tutuyordu ama gözlerini indirmeye devam ediyordu.

"Sorun şu ki, birine çok erken söylersiniz ve bu küstahlık olur. Onlara çok geç söylerseniz, akıllarını karıştırmış olursunuz. Bizim durumumuzda her ikisi de var: çok erken ve çok geç."

"Beni korkutuyorsun, John. Çıkar ağzındaki baklayı."

"Birkaç gün önce birkaç yıldır seks yapmadığınızı söylediğinizde -"

"Bu benim aptallığımdı. Bu *doğru*, ama gergindim. Beynim... taştı."

Doktor arduvaz mavisi gözlerini ona dikti. "Ben de birkaç yıldır seks yapmadım."

"Sen mi? Hadi *ama*. Sana inanmıyorum."

Yuki'nin beyni geri sarmış, araba kazasından sonra Doktor'u görmek için hastaneye nasıl gittiğini düşünüyordu. Ona şehri göstermeyi kabul etmişti. İlk yumuşak öpüşmelerinden sonra daha uzun, daha seksi bir öpüşmeye dalmıştı - tıpkı şimdi yaptığı gibi.

Bütün fanteziyi o yönlendiriyordu. O

da onu takip ediyordu.

Yuki mahcup olmuştu. Neden annesinin sözünü dinlememişti?

"*Kuğu gibi ol, Yuki- eh. Başını dik tut. Güçlü ve sessiz yüz.*" Hiç sabrı yoktu. Onun yerine babasına çekmişti. Tank sürücüsü.

Yuki, "Lütfen, sadece söyle," dedi.

Ve sonra ona anlattı, sesi kesik kesikti, hikaye parçalı bir zaman çizgisi üzerinde bölük pörçük ortaya çıkıyordu. Yuki onun ne söylediğini güçlükle kavrayabilse de, görüşü daraldı. Kafasının içinde yüksek bir uğultu vardı.

Ve sonra her şey karardı.

Bölüm 91

Cindy'nin dairesinin yakınındaki, iki yıldızlı tavuk fajitalarında uzmanlaşmış bir Meksika mekânı olan Casa Loco'da Yuki ve Cindy'nin karşısındaki sallantılı sandalyeye oturdum. Dışarısı karanlıktı ve pencereler renksiz görüntülerimizi yansıtarak bizi hayalet gibi gösteriyordu.

Özellikle de Yuki.

Claire gelip yanımdaki sandalyeye çöktüğünde Cindy hem Yuki'yi destekliyor hem de daha fazla bilgi için onu pompalıyordu.

"Onunla gitmemekte haklıydın," diyordu Cindy Yuki'ye. "Kafan blenderdan geçtiğinde karar veremezsin."

Genç garson tabaklarımızı aldı ve Claire herkese kahve sipariş etti. Yuki, "Düşünüp duruyorum da, belki de dayanmalıydım. Sadece arabaya binseydim -"

"Peki ya kendini daha iyi hissetmeseydin?" Cindy ona sordu. "Napa'da seni tiksindirebilecek biriyle mahsur kalsaydın ne berbat bir hafta sonu olurdu."

"Bir şeyleri ballandırarak anlatmandan nefret

ediyorum, Cindy." "Yanılmıyorum, değil mi?"

Claire, Yuki'yle telefonda konuştuğundan beri kendini güncelleyerek, "Şunu bir açıklığa kavuşturalım," dedi. "Doktor belirsiz bir cinsel organla mı doğdu? Doktorlar onun kız mı erkek mi olduğundan emin değil miymiş?"

Yuki başını salladı ve işaret parmağıyla gözlerinin altındaki yaşları sildi.

"Ailesine, eğer onu bir kız olarak şartlandırılırsa, bir daha asla biliyorum."

"*Bunu* yanlış anladılar," dedim.

Claire, "Bu tam bir trajedi, Yuki. Eminim ebeveynler bebeğin cinsiyetini söylemeleri için büyük baskı altındaydı. Her neyse, bu pratikliğe dayalı bir teoriydi. Kromozomlar XY olsa bile, eğer parçalar bozuk görünüyorsa, ameliyatı yapıyorlardı. "Bir delik açmak bir direk açmaktan daha kolay" derlerdi. Sonra da çocuğa kız gibi davranılmasını tavsiye ederlerdi. Ergenlikte ona östrojen verin ve Tanrı'nın izniyle kız olsun."

"Ona Flora Jean adını verdiler," diye mırıldandı Yuki. "Dediğin gibi Claire, bir erkek bebeği alıp onu kız yaptılar! Ama hiçbir zaman kız gibi hissetmedi - çünkü o bir kız *değildi*. Aman Tanrım. Bu çok iğrenç!"

"Yani kaç yaşındayken süreci tersine çevirdi?" Claire sordu. "Yirmi altı yaşındayken başladı. Ondan sonra yaklaşık dört kez ya da beş yıllık cehennem."

"Oh adamım. Zavallı adam," dedim.

Yuki ağlamaklı gözlerini benimkilere dikti. "Doc için deli oluyorum, Lindsay. O çok tatlı. Komik biri. Beni gerçek bir sürtük ve tam bir pısrık olarak gördü. Beni *anlıyor* - ama onu eskiden kız olan bir erkek olarak düşünmekten nasıl vazgeçeceğim?"

"Ah, Yuki. Onunla eşyalarını nerede bıraktın?"

"Hafta sonu beni arayacağını söyledi. Gelecek hafta yemeğe çıkıp konuşacakmıyız."

"Doktor seni önemsiyor," dedim. "Olanları anlatarak sana ne kadar değer verdiğini gösteriyor. Sana zaman veriyor."

Yuki, "Ne yapacağımı bilmiyorum," diye boğuk bir sesle konuştu.

Cindy Yuki'yi tuttu ve Claire masanın öbür ucuna uzanıp Yuki'nin elini tutana kadar ağlamasına izin verdi.

"Şekerim, sakın ol. Karmaşık görünüyor ama belki de değildir. Ve şu anda hiçbir şeye karar verilmesi gerekmiyor."

Yuki başını salladı ve sonra tekrar ağlamaya başladı.

Bölüm 92

Pazartesi sabahı sekizden önce ekip odasına gittiğimde masamın üzerinde kalın bir zarf buldum. Yönlendirme fişi St. Jude'un bunu Faili Meçhuller Bölümü'nden gönderdiğini ve zarfın üzerine ACİL, ACİL, ACİL damgası vurduğunu gösteriyordu.

Şimdi hatırladım - McCorkle beni aramıştı ve ben onu geri aramamıştım. Zarfı yırtıp açtım, içinden yırtık pırtık bir dedektif defteri çıkardım ve McCorkle'ın ön kapağa iliştiirdiği bir notu buldum.

" Boxer, şuna bir bak. Bu kişi 1942'deki son yılan kurbanlarını ve yenilerden birkaçını tanıyormuş. Aramanızı bekliyor."

Umarım "o" hafta sonu soğumamış sıcak bir ipucudur, çünkü şu anda "yılan katili" hakkında elimizde olan tek şey basında çıkan çirkin haberler ve mezarlarında parmaklarını oynatan beş cesetti.

Conklin evde değildi, ben de kahve odasında birkaç dakika geçirdim, gece vardiyasından kalan son bir santimlik kahve çamuruna süt ve şeker koydum.

Masama döndüğümde ortağım hâlâ ortalıkta yoktu ve onu daha fazla bekleyemezdim.

Defteri açtığımda, sayfaların arasına yapıştırılmış neon yeşili bir Post-it Not, sosyetik Ginny Howsam Friedman ile yapılmış yirmi üç yıllık bir röportajı işaret ediyordu.

Ginny Friedman hakkında birkaç şey biliyordum.

Bir zamanlar 80'lerde belediye başkan yardımcısı olan ve şimdi vefat etmiş olan biriyle evliydi ve şu anda üst düzey bir kardiyologla evliydi. Sanatın hamisiydi ve kendi çapında yetenekli bir ressamdı.

Polisin karaladığı notları taradım ve McCorkle'ın telefon numarasının altını çizdiği yeri gördüm ve numarayı çevirdim.

Friedman üçüncü çalışta telefonu açtı ve "Eğer şimdi gelersen boşum" diyerek beni şaşırttı.

Conklin'in koltuğuna bir not bıraktıktan sonra Explorer'ımı alıp Friedman'ın Pacific Heights'taki adresine doğru yola çıktım.

Ginny Friedman'ın mavi-beyaz zencefilli çöreklerle süslü güzel evi, San Francisco'yu görsel bir harikaya dönüştüren, tamamen restore edilmiş Viktorya dönemi evlerinden oluşan bloklardan biri olan Franklin Caddesi'ndeydi.

Basamakları çıkıp zile bastım ve yetmişli yaşlarının başında, gri saçlı, hoş görünümlü bir kadın kapıyı açtı.

"İçeri gelin, Çavuş," dedi. "Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum. Size ne ikram edebilirim? Kahve ya da çay?"

Bölüm 93

BAYAN. FRIEDMAN VE BEN arka verandasındaki bir çift hasır sandalyeye yerleştik ve bana 1982 yılında San Francisco sosyetesini dehşete düşüren yılan cinayetlerini anlatmaya başladı.

Friedman kahvesini karıştırdı ve "O eski cinayetlerle son cinayetler arasında bir bağlantı olmalı" dedi.

"Biz de öyle düşünüyoruz."

"Umarım size yardımcı olabilirim," dedi Friedman. "Teğmen McCorkle'a seksen ikide o önde gelen insanların ölmeye devam etmesinin çok korkunç olduğunu söyledim. Cehennem kadar korkutucu. Unutmayın, Christopher Ross koltuk altında o yılanla birlikte bulunana kadar neden öldüklerini bilmiyorduk."

"Christopher Ross'u tanıyor muydunuz?"

"Çok iyi. İlk kocam ve ben sık sık onunla ve karısıyla dışarı çıkardık. Çok yakışıklı bir adamdı. Dışa dönük bir kişiliğe sahip, heyecan arayan biriydi ve elbette zengindi. Çok parası vardı. Chris Ross her şeye sahipti. Ve sonra öldü.

"Bazıları bunun şiirsel bir adalet olduğunu söyledi," dedi Friedman bana. "O bir yılanla öldürülen bir yilandı - ama haddimi aşıyorum."

"Acele etme," dedim. "Her şeyi duymak istiyorum."

Friedman başını salladı, "Bin dokuz yüz seksen iki yılında Sea Cliff'teki Katherine Delmar Burke Okulu'nda beşinci sınıflara ders veriyordum. Eminim biliyorsunuzdur."

Ben yaptım. Sea Cliff A+ bir okyanus kenarı topluluğuydu, alışılmadık derecede güzeldi, alışılmadık derecede zenginlerin yaşadığı bir yerdi.

"Genç kızlar yeşil ekose üniformalar giyer ve her yıl mayıs direği dansı yaparlardı. Flamalar falan.

"Sara Needleman ve Isa Booth seksen iki yılında benim sınıfımdaydı. Öldüklerine hâlâ inanamıyorum! Büyüleyici hayatları vardı. Onları tanıdığım da ikisi de çok tatlı çocuklardı. Şuna bir bakın."

Friedman bana içi fotoğraflarla dolu, camlı sayfaları olan küçük bir deri kitap uzattı. Arka sayfayı çevirdi ve bir sınıf fotoğrafındaki on yaşlarındaki kız çocuklarının basamaklı sıralarını işaret etti.

"İşte Isa. Bu Sara. Ve bu kız, zavallı şey, hüzünlü gözleri olan. Her zaman tuhaf bir kızdı," dedi Friedman, omuz hizasında siyah saçları olan genç bir kızdan bahsederken. Çocuk tanıdık geliyordu ama zihnim araştırmaya devam etse de onu bulamıyordum.

Friedman, "Christopher Ross'un gayrimeşru kızıydı. Annesi Ross'un hizmetçisiydi ve Ross kızının Burke's'teki eğitim masraflarını karşıladı. Kabul edilmesine yardım ettim.

"Diğer kızların hepsi onun durumunu biliyordu elbette ve bazıları kaba davranıyordu. Bir keresinde ona, 'Tatlım, seni öldürmeyen şey güçlendirir,' demiştim ve o da bundan cesaret almış görünüyordu.

"Ve sonra Chris öldü ve karısı Becky - daha önce başka bir şekilde bakmış olan - Norma'nın annesini kovdu, onu ve çocuğu tek kuruşsuz bıraktı. Chris sonsuza kadar yaşayacağını düşünmüş olmalı ve vasiyetinde onlara bir şey vermemişti. Her neyse, zavallı Norma okuldan atıldı.

"Ve biliyorsun, haklıydım. Bu onu öldürmedi ve bence onu daha da güçlendirdi."

Üzgün gözlü küçük kızın resmine baktım - ve birdenbire parçalar öyle bir güçle yerine oturdu ki neredeyse çınlamalarını duyabiliyordum. Norma Johnson'la tanıştığım da saçları karamel sarısıydı ve otuz üç yaşındaydı.

Friedman, "Norma ile en son on yıl kadar önce konuşmuştum. Kendine küçük bir uşaklık işi yaratmış, iş bulmak için eski bağlantılarını kullanmıştı.

"Fort Mason'da güzel bir öğle yemeğinde benimle saçlarını açtı ve ben de

Bunu söylemek bana hiç zevk vermiyor ama Norma çok acımasızdı.

"O zengin kızların eski okul arkadaşlarına ne dediklerini biliyor musun?
Ona 'Evcil Kız' diyorlardı. "

Bölüm 94

CONKLIN, Jacobi'nin ofisinde bir sandalyeye oturdu ama o kadar heyecanlanmışım ki oturamadım. Ayrıca çıldırmak üzereydim. Norma Johnson'ı iki kez sorgulamış, ikisinde de şüpheli olmaktan çıkarıp tekmelemiştik.

"Bariz olanı kaçırıyor muyum?" Jacobi bana sordu. "Yoksa sen mi?" Etli elleri masaüstündeki çöp yığınının üzerinde birbirine kenetlenmişti.

"Belki de benimdir. Bariz olan ne?"

"Bunu yapanın Ginny Friedman olabileceğini düşündünüz mü? Sadece ilk kurbanlardan birini tanıdığını itiraf etmekle kalmıyor, şimdikilerin yarısını da tanıyor."

"Sağlam bir mazereti var Jacobi. Bunu söylememiş miydin?"

"Mazereti olduğunu söylemiştin, Boxer. Detayları soruyorum."

Jacobi'ye rapor vermenin tırnaklarımın altına bambu şeritleri sokmak gibi olduğu zamanlar vardı. On yıldan fazla birlikte çalıştığımızı unutmuş muydu?

Eskiden *bana* rapor verdiğini unutmuş muydu?

"Cinayetler işlendiğinde Ginny Friedman yelkenli bir gemiyle Akdeniz'de dolaşıyordu," dedim ona. "Cinayetleri gemi geçen hafta Cannes'a yanaştığında öğrendi. Fransa'da."

"Cannes'ın nerede olduğunu biliyorum," dedi Jacobi, çoğul olarak telaffuz ederek.

"Friedman'ın gidiş-dönüş uçak biletleri ve *Royal Clipper*'daki seyahat belgeleri masamda duruyor. Gemi Bailey'ler öldürülmeden önce limandan ayrılmış ve Brian Caine ve Jordan Priestly ölene kadar da geri dönmemiş."

"Emin misin?"

"Pasaportunu inceledim," dedim. "Fotoğraf gnceldi ve defter düzgün bir Şekilde damgalanmıştı. GeĀen ay San Francisco'da bulunmamıŐ Jacobi, hiĀ Şansı yok. Ama McCorkle yine de onu kontrol ediyor."

Jacobi telefonunun ahizesini kaldırdı, hiĀbir arama gelmesin diye beş hattını da tuŐladı. Sonra gözlerini bana dikti.

"Bana Şu Evcil Kız'dan biraz daha bahset."

Jacobi'ye Johnson'ın babası Christopher Ross'un Norma'nın annesiyle evli olmadığını, annesinin sadece yatak ĀarŐaflarını deĀiŐtirdiĀini ve Nob Hill'deki malikanesinde yerleri sprdĀını söyledim.

"Ross o kadar zengindi ki, skandalın ötesindeydi," dedim, "en azından *hayattayken*. O öldükten sonra Norma'nın annesi işten Āıkarıldı ve kĀk Norma resmen dıŐlandı.

"Babası ona hiĀbir Şey bırakmadı. Arkadaşları ona pislikmiŐ gibi davranıyordu. Sonra onlar iĀin ĀalıŐmaya başladı."

"Conklin, "Evlerinin anahtarları ve güvenlik sistemlerinin Őifreleri ondaydı," diye ekledi. Ayrıca bolca fırsatı vardı. Ne dedi, Lindsay? Orada olduĀunu kimsenin bilmediĀini. Müşterileri böyle olmasından hoŐlanıyormuŐ."

"Babası ldrldĀında sadece on yaşında mıydı?" Jacobi sordu.

"DoĀru. Seksenli yıllardaki o yüksek pilotları öldürmüş olamaz. Ama babasının bir kurban olduĀu gerĀeĀi ona ilham vermiş olabilir."

"TaklitĀi," dedi Jacobi.

"Biz de öyle

düşünüyoruz," dedim.

Jacobi masasını tokatladı ve tozlar havalandı.

"Kaldır onu," dedi. "Git getir onu."

Bölüm 95

Sorgu odasındaki masada Conklin'in yanında oturuyordum, gerekirse müdahale etmeye hazırdım ama Conklin sorguyu kontrol altında tutuyordu. Norma Johnson ondan hoşlanıyordu ve Conklin ona ne kadar iyi bir insan olduğunu gösteriyordu, güvenilebileceğin bir adamdı - lanet bir psikopat olsan bile.

Conklin, "Babanın bir yılan tarafından öldürüldüğünü bize neden söylemediğini anlamıyorum, Norma," dedi.

"Evet, öyle. Bana sorsaydın sana söyledim ama biliyorsun, sen Bailey'ler ve Sara'nın bir yılan tarafından öldürüldüğünü söyleyene kadar babamın ölümüyle bunların hiçbirisi arasında bağlantı kurmamıştım."

"Brian Caine ve Jordan Priestly? Onları tanıyor muydun?"

"Pek sayılmaz. Ara sıra Molly Caldwell-Davis için çalışıyorum ve Brian'la onun evinde bir ya da iki kez karşılaştım. Jordan her zaman oradaydı ama arkadaş değildik."

"Yirmi dört Mayıs gecesi Molly için mi çalıştınız?"

"Kitabıma bakmam gerek, ama hayır, bekle. Ayın yirmi dördünde Molly'nin partisi yok muydu? Çünkü ben *davetliydim*. Uğradım, kimseyi tanımıyordum, bu yüzden Molly'ye 'merhaba' dedim ve yaklaşık on dakika sonra ayrıldım. Mischa'yı gezdirmeme ihtiyacı yoktu."

"Peki Molly ile ilişkiniz nasıldı? Nasıl tarif edersiniz?"

"Um, business-casual. Onunla eski bir erkek arkadaşım aracılığıyla tanıştım. Adını duymuş olabilirsiniz. McKenzie Oliver?"

"Aşırı dozda uyuşturucudan ölen rock yıldızı mı?"

Norma Johnson saçlarının uçlarıyla oynadı. "Evet, işte o. O zamanlar çıkmıyorduk."

Conklin defterine bir not düştü ve sordu: "Bu konuda bir fikrin var mı Norma? Babanı öldürmüş ve yirmi üç yıl sonra belki de tanıdığın bir sürü insanı öldürmüş olabilecek biri aklına geliyor mu?"

Johnson, "Hayır, ama burası çok küçük bir kasaba, Müfettiş. Herkes herkesi tanır. Kin nesiller boyu sürebilir ama yine de katil falan tanımıyorum. *Bundan* oldukça eminim."

Johnson'ın tavrı alçakgönüllüydü, sümüklü olmanın sınırındaydı - ve bu çılgıncaydı. Üçüncü kez polislerle küçük bir odadaydı. Şüpheli olduğunu biliyor olmalıydı. Masum olsa bile gergin olmak için sebepleri vardı.

Bir avukata ihtiyacı olup olmadığını sorması gerekirdi. Onun yerine saçını savuruyor ve Conklin'le flört ediyordu.

Aklıma bir not aldım: *Claire'e McKenzie Oliver'ın otopsi raporunu incelemesini söyle.*

Ve bir tane daha: *Norma Johnson'ın zehirli bir yılanı erişimi olup olmadığını ya da zehirli bir yılanı sahip olup olmadığını öğrenin.*

İznimi isteyip görüşme odasının dışına çıktım ve Jacobi ile birlikte camın arkasında durdum. Birlikte Norma Johnson'ın Conklin'e soyağacını anlatmasını izledik ve dinledik.

"Bunu biliyor musunuz bilmiyorum ama babam John C. Frémont'un büyük büyük büyük torunuydu."

"Pathfinder? Altına hücumdan hemen önce Kaliforniya'ya giden yolun haritasını çıkaran kaşif mi?"

"İşte bu. Benim soyum kraliyet mavisidir, Müfettiş. Çalıştığım özentilere karşı bir şeyim yok, eğer düşündüğünüz buysa. John C. Frémont tarihe geçti - ve hayata tıpkı benim gibi başladı. Piçin tekiydi. Tam anlamıyla."

"Çok *etkilendim* Norma. Lütfen bana yardım et. San Francisco'yu kimsenin bilmediği kadar iyi biliyorsun. Üst kat, alt kat, her yol, ve ben

Dışarıda. Ben burada doğmadım bile."

"Tüm o insanları kimin öldürdüğünü bilmek mi istiyorsun? Size zaten söyledim. Hiçbir fikrim yok."

Conklin gülümseyerek gamzelerini gösterdi. "Aslında ben de size yılan katilinin bir sonraki kurbanının kim olabileceğini düşündüğünüzü soracaktım."

Johnson sandalyesinde arkasına yaslandı, sonra başını eğdi ve Conklin'e gülümsedi. "Bir sonraki ölecek olan mı? Biliyor musun, çevrem gittikçe daralıyor. Bir sonraki kurbanın *ben olabileceğimi* düşünüyorum."

"Vay anasını," dedim Jacobi'ye. "Bu hiç hoşuma gitmedi. Ne yapmayı planlıyor?"

Jacobi, "Şu eşeğe bir kuyruk takın," dedi. "Gözünün önünden ayrılmasına izin verme."

Bölüm 96

PET GIRL'ü tam anlamıyla kutudan çıkar çıkmaz kaybettik. Bryant'taki yaya trafiğine mi kapılmıştı yoksa bir taksiye mi atlamıştı, bilmiyordum ama Conklin ve ben aptal gibi sokakta durmuş, güneş ışığında gözlerimizi kırıpıştırarak siyahlar içinde bir bal sarısı arıyorduk - ve başka her şeyi görüyorduk.

Conklin'e "Telefonunu dene," dedim. "Ona başka bir sorunuz olduğunu söyleyin.

Onunla buluşmak için bir randevu ayarlayın."

"Anladım," dedi Conklin. "Nerede olduğunu öğrenin."

Jakoben davranışım için "Özür dilerim," diye homurdandım ve Conklin'in telefonu çevirip Johnson'ın giden mesajını dinlemesini izledim.

"Merhaba Norma. Ben Müfettiş Conklin. Beni ara, tamam mı? Sana bir sorum var."

Numarasını bıraktı ve telefonu

kapattı. "Hadi -"

"Evini kontrol et," dedi.

"Ukala" diye mırıldandım, o da güldü ve arabaya doğru ilerledik. Otuz dakikalık trafikten sonra Presidio'nun Yirmi Beşinci Cadde kapısına yakın bir yere park ettik.

Presidio, önce San Francisco Körfezi'nde bir İspanyol kalesi olarak, ardından 1846'da ABD ordusu tarafından ele geçirildiğinde ordu konutu olarak uzun bir geçmişe sahiptir. Yaklaşık yüz elli yıl sonra özelleşerek iş ve konut binalarından oluşan karma kullanımlı bir yapı haline gelmiştir.

Yenileme çalışmaları sonucunda beyaz verandalı, Mission Revival tarzı kırmızı tuğlalı güzel binalar ortaya çıkmıştır. Diğer konutlar kınandı ve

yavaş yavaş körfeze doğru çöküyor.

Pet Girl'ün adresi, dairesinin eski kışlanın en güzel ve en ucuz kısmında, bulunduğumuz yerden uzun bir yürüyüş mesafesinde olduğunu gösteriyordu. Beni hemen etkileyen şey ise Norma Johnson'ın evinin, Burke Okulu'na gittiği ve rezil olduğu Sea Cliff'e görüş mesafesinde olmasıydı.

Statünün onun için önemli olduğunu düşünmüştüm. Öyleyse neden kendini bu kadar ön plana çıkarıp ortalığı ayağa kaldırmıştı?

Conklin ve ben, o iş gününde otoparkta üstlerini değiştiren rüzgâr sörfçüleriyle dolu olan ve Baker Plajı'ndan gelen esintinin tadını çıkaran park benzeri Presidio çevresinde hızlıca yürüdük.

Ve sonra Norma'nın dairesi görüldü, önünde küçük bir bahçesi olan bitişik iki daireden biriydi. Döşemelerin boyanması gerekiyordu ve Norma'nın kapısının önündeki uzun çimenlerin üzerinde sanki aceleyle oraya bırakılmış gibi duran bir bisiklet vardı.

Kapıyı çaldım, Norma'nın adını söyledim, tekrar çaldım, daha sert çaldım - ama yine de cevap yoktu. Evcil Kız'ın Conklin'e "Bir sonraki kurban *ben* olabilirim" dediğini düşündüm.

"Acil durumlar, Rich. Kendine zarar vermiş olabilir. Ölüyor olabilirdi."

Ona kapıyı tekmelemesini söyledim ama Conklin elini tokmağın üzerine koyup çevirdi ve kapı açıldı. Evcil Kız'ın dairesine girdiğimizde silahım elimdeydi. Temiz ve küçüktü. Koridordaki konsol masasının üzerinde özenli bir çerçeve içinde duran Christopher Ross'un resmi dışında, döküntü mobilyalar.

Boğuk ayak sesleri ve bir gümbürtü duydum ama sesin nereden geldiğini ya da hangi yönden geldiğini tespit edemedim.

Küçük dubleks dairenin arkasına doğru ilerlerken Conklin arkamdaydı ve seslendi: "Norma, ben Çavuş Boxer. Kapınız açıktı. Lütfen dışarı çıkar mısınız? Konuşmamız

gerekiyor." Herkes sessizdi.

Conklin'e zemin katta kalmasını işaret ettim, ben de merdivenlerden çıktım. Üst kattaki odalar çok küçüktü, her köşeyi görebiliyordum ama yine de yatakları ters çevirdim, dolapları karıştırdım, gevşek duvar panelleri aradım, her şeyi yaptım.

Pet Girl hangi cehennemdeydi?

İki küçük odayı, banyoyu ve dolapları bir kez daha gözden geçirdim ama Norma Johnson orada değildi.

Görünmez Evcil Kız yine görünmez olmuştu.

Bölüm 97

Alt kata düşen ağır nesnelerin keskin çarpışmasıyla irkildim ve sonra yine o gürültüyü duydum, sessiz gök gürültüsü gibi bir ses, belki de ağır bir kapı sesi - ve sesler duydum.

Conklin Norma Johnson'la konuşuyor.

Bana seslendiğinde merdivenleri yarılamıştım.

Ortağım mutfaktaydı ve bir süpürge dolabından başka bir şeye açılmayacak kadar dar olduğunu düşündüğüm bir kapıdan tezgah ile buzdolabı arasındaki bir açıklığa bakıyordu. Görünüşe göre bir cep kapısı duvardaki bir açıklığa yuvarlanmıştı - ve arkasında kiler gibi görünen bir oda vardı.

"Lindsay," dedi Conklin ölçülü bir ses tonuyla, "Norma'nın bir silahı var."

Johnson'ı görene kadar sekize onluk mutfığa girdim. Sırtı kilere dönüktü. Conklin sadece bir metre önünde duruyor ve çıkışını engelliyordu.

Norma Johnson'ın silahının sağ elinde tuttuğu yılan olduğunu fark ettiğimde bir an duraksadım. İnce, şeritli, gri ve beyaz, ölümcül bir yılan, kuyruğu kırbaçlanıyor, başı Johnson'ın boynundan sadece birkaç santim ötede sallanıyordu.

"Yolumdan çekilin, Müfettiş Conklin," diye tısladı Johnson. "Ön kapıdan çıkıyorum ve gitmem için vereceksin. Ve kapıyı arkamdan kilitleyeceğim. Çok sessiz olduğunuz ve çok yavaş hareket ettiğiniz sürece yılanlar sizi rahatsız etmeyecektir."

Johnson Conklin'e doğru ilerlerken arkasından kileri görebiliyordum. Duvar boyunca uzanan metal raflarda yirmi galonluk akvaryumlar vardı ve odanın zemini kırık camlarla kaplıydı.

Çarpma sesini anladığımda ellerim buz kesti. Evcil Kız yılan tanklarından bazılarını devirmiş ve yere çarpmışlardı.

Yılanlar dairede serbestçe dolaşıyor, saklanacak delik arıyor, muhtemelen köşelerden dolanarak Conklin ve benim durduğumuz küçük mutfığa giriyorlardı.

"Fırını açmanı ve o yılanı içine koymanı istiyorum!" Evcil Kız'a bağırdım. "Hemen yap, yoksa ateş edeceğim."

Evcil Kız güldü.

"Hayır, öyle bir şey yapmayacağım," dedi ve yüzünde daha önce görmediğim güzel bir gülümsemeyle bana baktı. "Peki ne olacak Çavuş? Beni bırakacak mısınız?"

Çünkü eğer değilse, Kali'nin beni ısırması ya da senin beni vurman benim için fark etmez. Benim için hiçbir fark yok."

Ocağın üstündeki duvarda bir saat tik tak ediyordu. Norma Johnson'ın nefesinin hızlandığını duydum ve Conklin'in yüzünün beyazladığını gördüm. Yılanlardan korkardı, ölümüne korkardı, ama Evcil Kız'ın çılgın evcil hayvan fikrinin yakınında bir kaya gibi duruyordu. Temiz bir atış yapamadım.

Johnson Conklin'e, "Kenara çekilin, Müfettiş," dedi. "Kendini kurtar ve gitmeme izin ver."

"Bunu yapamam," dedi Conklin. Ve sonra elini havadan bir sineği yakalar gibi uzattı. Conklin'in bileğine uzanacaktı ama onu yakalayamadan yılanı Conklin'e doğru fırlattı.

Conklin geri sıçradı ama yılan havadaydı. Yılan ona doğru gelirken ortağım elini kaldırdı, sinsice kıvrılarak avucuna vurdu. Conklin onu silkeleyip yere düşene kadar yılan bir anlığına elini tuttu ve bileğinin üzerinde asılı kaldı.

Bileğini tutarak geri çekildi, sonra kül rengi yüzünü bana çevirdi.

"Isırıldım," dedi kımıldamadan durarak. "O piç beni yakaladı."

Bölüm 98

NORMA JOHNSON KAÇTI.

Buldozer gibi yanımdan geçmeye çalıştı ama ben dehşet dolu transımdan çıktım, kolundan tuttum ve onu etrafımda döndürdüm.

Omzu çıktı ve çığlık attı ama acı onu durdurmadı. Boştaki eliyle bir kahve fincanı aldı ve onu bir taş gibi kavrayarak geri çekildi ve çeneme seramik bir yumruk indirdi.

Eğildim ve tüm gücümle dizine tekme attım. Tekrar çığlık attı ve yere düştü. Bağırان kadını yüzüstü yatırdım ve kollarını geriye doğru büküm, Conklin'e bağırırken onu kelepçeledim, "Rich! Kanepeye uzan. Kolunu kalbinin altına gelecek şekilde yere indir. *Şimdi yap.*"

Conklin sanki ölmek üzereymiş gibi dengesiz bir şekilde yan odaya doğru yürüdü. Saati not ettim, cep telefonumu aldım ve Merkez'i arayıp Kam'a Conklin'in vurulduğunu söyledim.

"*Derhal* bir ambulansa ihtiyacımız var," dedim ve adresi verdim. "Hastaneyi arayın, kurbanın bir yılan tarafından ısırıldığını söyleyin. Bu bir krait. K-R-A-I-T. *Hemen* antivenine ihtiyacımız var."

"Panzehir mi?"

"Evet. *Hayır.* Buna *antivenin* deniyor. Ve yakamızı gözaltına almaları için üniformalılar gönderin."

Kıvranan ve ciyak ciyak bağırان Johnson'a doğru yürüdüm.

Eğildim ve "Burada hiç antivenin var mı?" diye sordum.

"Olsaydı *bile sana* söylemezdim" diye miyavladı.

Kaburgalarına tekme attım ve uludu. Ona tekrar sordum.

"Hayır! Bende hiç yok."

Ona inanmadım. Buzdolabını açtım ve envanterini çıkardım. Üç kap yoğurt, bir kutu yumurta. Altı paket Coors. Solmuş turplar. Conklin'in hayatını kurtarabilecek bir şeye benzeyen şişeler yoktu.

Yalan söyleyemem. Sanki düzinelerce göz bana bakıyormuş gibi hissettim. Saçlarımın ucuna kadar ürkmüştüm ve ortağım için dehşete düşmüş olsam da kendim için hala biraz dehşetim vardı.

Oturma odasına doğru ilerlerken yere baktım; Conklin mavi ekoseli bir kanepede yatıyordu ve zehrin kalbine gitmesini engellemek için kolunu indirmişti.

Isırılmasının üzerinden sadece bir ya da iki dakika geçmişti ama ısırığın merkezi sinir sistemini felç etmesinin ne kadar süreceği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Conklin nefes alamaz hale gelene kadar ne kadar zaman geçecekti.

Çok geç miydi?

Conklin'in kemerini çıkardım ve daraltıcı bir bant olarak dirseğinin hemen altına yerleştirdim. "Seni tuttum dostum. Ambulans yolda."

Panik içimde bir tsunami gibi kabarmıştı ve gözyaşlarım barajı yıkmak için çok çalışıyordu. Ama ortağımın bunu görmesine izin veremezdim. Sadece onun yüzde 10'u kadar cesur olmak istiyordum.

Zihnimi olasılıklardan uzaklaştırdım.

Ve en yakın hastane ile aramızdaki mesafeye odaklandım. Sağlık görevlilerinin Yirmi Beşinci Cadde kapısından sonuna kadar sedye taşıyarak yapmak zorunda kalacakları *İnanılmaz Yarış tarzı* koşuyu düşündüm.

Ve sonra antivenin vardı.

Hastane antivenini zamanında nasıl bulacak?

Richie'nin sağlam elini tutup siren seslerini dinlerken sevdiğim her ölünün ruhu beni ziyaret etti: Jill, Chris ve annem.

Conklin ölürse buna dayanamazdı.

Sirenlerin çaldığını ve durduğunu duydum.

Conklin'in ısırılmasından on iki dakika sonra sedyeli sağlık görevlileri kapıdan içeri daldılar.

Bölüm 99

Sağlık görevlilerine ve polislere bağırdım. "Zehirli yılanlar her yere dağılmış durumda. *Öldürücüdürler.*"

"Bir polisin öldüğünü mü söylediniz?" diye sordu bir üniformalı.

Onu tanıyordum. Tim Hettrich. Yirmi yıldır polis teşkilatında ve en iyilerimizden biri.

Ama Conklin'le aralarında Conklin Homicide'a geçtiğinde başlayan bir husumet vardı. Birbirlerinden nefret ettiklerini düşünmüştüm.

"Zehirli yılan Conklin'i ısırıldı."

"Bir polis vuruldu, Çavuş. İçeri giriyoruz."

Conklin sedyeye bağlanırken ben de Norma Johnson'ın yerde kelepçeli olarak yattığı yere doğru yürüdüm. Yüzü şişti ve burnu kanıyordu ama içimden bir ses kilerden bir yılan çıkıp onu ısırsa kendinden geçeceğini söylüyordu.

Belki de babasının öldüğü gibi ölmek istiyordu.

Dileğinin yerine gelmesini umuyordum ama daha mantıklı olan aklım hikâyeyi dinlemek istiyordu.

Norma Johnson'ın ne yaptığını, kime ve neden yaptığını bilmek istiyordum.
Ve

Sonra da devletin onu yargılamasını, mahkum etmesini ve

öldürmesini istedim. Norma Johnson'ın başında

durdum ve ona haklarını okudum.

"Sessiz kalma hakkına sahipsin, seni iğrenç korkak," dedim. "Söyleyeceğin her şey mahkemede aleyhine delil olarak kullanılabilir ve kullanılacaktır da. Avukat tutma hakkın var, tabii seni savunacak kadar sümsük birini bulabilirsen. Eğer avukat tutacak paranız yoksa, Kaliforniya Eyaleti size bir avukat temin edecektir. Bunu senin gibi pislikler için bile yapıyoruz. Anlıyor musun?"

hakların, Pet Girl?"

Bana gülümsedi.

Kollarını kelepçelerinden tuttum ve onu zıplattım, patlamış omzuna baskı uygulayarak çığlık atmasına neden oldum.

"Size sordum, haklarınızı anlıyor musunuz?"

"Evet, evet!"

Hettrich, "Onu yakaladım, Çavuş." dedi. Onu ayağa kaldırdı ve kapıdan dışarı çıkardı. Ben de gitmek istedim. Ama o kilerin içinde ne olduğunu görmeliydim.

Bilmek zorundaydım.

Açıklığa doğru yürüdüm ve dar odayı dolduran metal raflara baktım. Tankların çoğunun kalıntıları arasında sürünen kraitleri görebiliyordum, o yılanların her biri zehir yüklüydü.

Norma Johnson'ın bu kadar çok yılanla sahip olmakla neyi amaçladığını düşünmek şaşırtıcıydı. Yakalanmadan önce daha kaç kişiyi öldürmeyi umuyordu?

Bu hasta kadının aklında ne vardı?

Bir üniformalıya burayı mühürlemesini ve kilitlemesini söyledim ve sonra Pet Girl'ün yılan evinden ayrıldım. Ambulansa doğru koştum ve tam da acil yardım görevlileri ortağımı ambulansa bindirirken ambulansa bindim.

Richie'nin yanına oturdum, sağlam elini tuttum ve sıktım.

"Şınav çekene kadar seni bırakmayacağım. Çember atmadan seni bırakmayacağım," dedim ortağıma, sesim sonunda küçük parçalara ayrılmıştı. "İyi olacaksın, Richie. Mükemmel olacaksın."

"Tamam," dedi, sesi fısıltının biraz üzerindeydi. "Ama bana bir iyilik yap, Linds. Yine de benim için dua et."

Bölüm 100

AMBULANS ŞOFÖRÜ sola döndüğünde, bir daha asla görmek istemediğim bir yere gittiğimizi anladım.

Yuki'nin annesi San Francisco Belediye Hastanesi'nde ölmüştü.

Dengesiz bir "ölüm meleğini" tuzağa düşürmeyi umarak günlerce o koridorlarda dolaştım ve bu süreçte Belediye'nin hasta bakımına değil, yüksek kârlara odaklandığını öğrendim.

Şoföre seslendim, "General, Belediye'den daha yakın." "Yılan ısırtığı

kurbanını götürüyoruz, değil mi Çavuş? Municipal'de antivenin geliyor."

Sustum ve Conklin'in istediğini yaptım. Elini tutarken Tanrı'ya dua ettim ve Richard Conklin'in ne kadar iyi bir insan olduğunu, birlikte ne kadar çok şey yaşadığımızı, bir arkadaş ve ortak olarak ona sahip olduğum için ne kadar şanslı olduğumu düşündüm.

Ambulans Pine'a doğru çılgık çılgıca ilerlerken trafik önümüzde ikiye ayrıldı, ardından otoparka girdi ve acil servis girişinin dışında sarsılarak durdu.

Kapılar açıldı ve sağlık görevlileri koşuşturmaya başladı.

Conklin otomatik kapılardan geçirilirken sedyenin yanında koştum. O berbat hastane dezenfektanı kokusu yüzüme çarptı ve bir panik dalgası hissettim.

Neden burası?

O kadar yer varken neden Richie'yi buraya getirdik ki?

Sonra Doc'un bize doğru geldiğini gördüm.

Bana ve Conklin'e "Tıbbi yardım helikopteri yolda," dedi. "Rich? Nasıl hissediyorsun?"

Ortağım, "Korkudan aklımı kaçıracağım," dedi. Konuşmasını gevelediğini düşündüm. Elimi ağzıma götürdüm. Onu kaybetmekten çok korkuyordum. *Onu* kaybetmekten.

"Herhangi bir uyuşma var mı?" Doktor

Conklin'e sordu. "Evet. Elimde."

"Rahatlamaya çalış," dedi Doktor. "Zehrin etkisini göstermesi biraz zaman alır. Eğer bir ormanda olsaydın, bu bir şey olurdu. Ama sen bizimlesin Rich. İyi olacaksın."

Doc'a inanmak istiyordum ama Rich ayağa kalkana kadar rahatlamayacaktım. Ortağım tekerlekli sandalyeyle götürülürken ona bekleme odasında bekleyeceğimi söyledim ve Doc'un kolunu tuttum.

"John, aldığın antiveninin doğru madde olduğundan emin misin?"

"Claire bana krait ısırıklarından ölen insanlardan bahsettiğinden beri Pasifik Akvaryumu'nu hazırda bekletiyordum. Antivenine ihtiyacımız olabileceğini düşündüm."

"Teşekkürler Doktor," dedim, içimden minnettarlık akıyordu. "Bu kadar zeki olduğun için teşekkürler."

"Lafı bile olmaz," dedi. Sonra, "Rich'e bakmaya gidiyorum."

Bekleme odasının karanlık bir köşesini buldum ve Cindy'yi aradım. Doktorun bana söylediklerini ona da tekrarladım. Sonra Amman'daki bir oteli aradım.

Saat sabahın biriydi ama sözlü bir tartışmadan sonra resepsiyon beni bağladı. Uyku sersemi gibiydi ama sesimi duyunca neşelendi. Ona en çok ihtiyacım olduğu anda onu bulabilmem bir tür mucizeydi.

"Sadece rüyamda seni görüyordum," dedi. "İyi

bir rüya mıydı?"

"Sanırım bir sirk rüyasıydı." "Neymiş

o?"

"Dar ip. Bu tayttan şeyi giyiyorum. Bodysuit. Parıltılı." "Sen mi?"

"Göğüs kılları tepeden çıkıyor." "Joe!"

Güldüm.

"Bu platformun üzerindeyim, bir dinar büyüklüğünde."

"Ve bu...?"

"Bir Ürdün parası. Ve sen de ipin üzerinde bana doğru geliyorsun." "Ne giyiyorum ben?"

"Çıplaksın."

"Hayır!"

"Evet! Kollarında bir sürü şey taşıyorsun, bu ipin üzerinde dengede duruyorsun. Ve dinarıma ulaştığında seni yakalamam gerekiyor."

"Ne oldu?"

"Telefon çalıyor."

"Joe, seni özledim, tatlım. Eve ne zaman geliyorsun?"

Bölüm 101

NORMA JOHNSON'IN OMUZU yerine oturtulmuştu ve birkaç yüz miligram Motrin kullanıyordu. Sorgu odasında karşımda oturmuş, bir kartviziti evirip çeviriyordu, yüzünde yine "her neyse" ifadesi vardı.

Conklin burada olsaydı, onunla yumuşak bir konuşma yapardı. Yüzündeki o sırıtışı elimin tersiyle itmek istedim.

Evcil Kız kartı masanın üzerine bıraktı ve okuyabilmem için bana doğru itti: FENN AND TARBOX, ATTORNEYS-AT-LAW.

George Fenn ve Bill Tarbox, üst tabakanın en üst yüzde 2'sine hitap eden, üç kez A notu almış iki ceza avukatı idi. Fenn istikrarlı ve titizdi. Tarbox ise değişken ve çekiciydi. Birlikte, hatırlamak istediğimden çok daha fazla olası kesin suçlu kararını reddettiler.

"Bayan Friedman ödüyor," dedi Evcil Kız.

Benimle oynuyordu, avukat mı tuttu yoksa benden daha zeki olduğunu mu düşündü diye merak ediyordum.

"Avukatlarını ara," dedim, Nextel'imi kemerimden çıkarıp masanın üzerine bırakarak. "Benim telefonumu kullanın. Ama tüm bunlar sizin için yeni olduğundan, sistemin nasıl işlediğini açıklamama izin verin."

"Uh-huh. Ve söylediğin her şeye inanacağım."

"Kapa çeneni, aptal. Sadece dinle. Bir kez avukat istedin mi, seninle anlaşma yapamam. Masanın bu tarafında olaya şöyle bakıyoruz: Bir polis memuruna ölümcül bir silahla saldırdın. Conklin ölürse, sen de ölürsün.

"Bunu bir kenara bırakırsak, seni beş cinayet suçundan tutukladık. Sende

Kurbanların her birine erişiminiz vardı ve onlar da evinizde bir düzine kadar tuttuğunuz aynı nadir, yasadışı yollarla ithal edilmiş yılan tarafından öldürüldü.

"Bir hukuk fakültesi stajyeri sizi mahkum ettirebilir.

"Ama bir hukuk fakültesi stajyerini kullanmayacağız. En iyi silahımız Leonard Parisi ile karşı karşıya geleceksiniz, çünkü VIP'leri öldürdünüz ve bu yüksek profilli bir dava olarak biliniyor.

"Kaybedemeyiz ve kaybetmeyeceğiz."

"Kristal bir küreniz olmalı, Çavuş."

"Buna inansan iyi olur. Çünkü orada gördüğüm başka bir şey daha var: Avukatlarınız Bayan Friedman'ın parasıyla büyük bir basın oluştururken, eski okul arkadaşlarınız savcılık için tanıklık edecekler.

"Seni mahkemede *rezil* edecekler, Norma. Sonra da basına seninle ilgili her şeyi anlatacaklar, onları ne kadar *hasta* ettiğini, ne kadar *zavallı* olduğunu.

"Ve dinsiz, kalpsiz bir psikopat olduğun ortaya çıktıktan sonra, jüri seni beş kez daha mahkum edecek. Anladın mı? *Rezil* olacaksın - ve sonra *öleceksin*."

Kadının gözlerinde bir panik parıltısı gördüm. Onu etkilemiş miydim? Norma Johnson gerçekten korkuyor muydu?

"Madem bu kadar kesin, neden benimle konuşuyorsun?" "Çünkü savcı seninle bir anlaşma yapmak istiyor."

"Oh, bu iyi olmalı. Sanki bu numarayı yüzlerce kez *Law and Order*."

"Bir kırılganlık var, Norma. İdam cezasında birazcık kırırdanma payı var. O yüzden dinleyin. Baş adli tabip eski erkek arkadaşının otopsi raporunu inceledi ve koklama testini geçemediğini söyledi."

"McKenzie Oliver? Aşırı dozda uyuşturucudan öldü."

"Kan testi aşırı doz için sınırdaydı. Ama otuzlu yaşlarındaydı ve sağlıklıydı. Bu yüzden otopsisini yapan adli tabip daha fazlasını araştırmadı.

"Ama bugün yeni bir gün Norma. Seni terk ettiği için onu öldürdüğünü düşünüyoruz. Tabutu şu anda topraktan çıkarılıyor. Ve bu sefer adli tıp dış izlerini arayacak."

Johnson, Ginny Friedman'ın ona verdiği kartvizite baktı, telefonuma baktı ve başını kaldırıp bana baktı.

"Olay nedir?"

"Bana McKenzie Oliver'a yaptıkların da dahil olmak üzere tüm cinayetleri anlatırsan, seni mahkemenin utancından kurtarır ve ölüm cezasını masadan kaldırırız. Bu teklif, ben bu sandalyeden kalktığımda sona erecek."

Uzun bir duraklama oldu, tam iki dakika.

Sonra Norma Johnson dedi ki, "Bu yeterince iyi değil." "Tüm teklifimiz bu."

Kağıtlarımı topladım, ceketimin düğmelerini ilikledim ve masadan uzaklaştım.

Evcil Kız söze girdi, "Bin dokuz yüz seksen iki yılında o zenginleri öldüren kişiyi size verirsem cezamdan ne düşersiniz?"

Şaşkınlığımı ve heyecanımı bastırdım.

Tek yönlü aynaya döndüm ve bir saniye sonra Jacobi kapıyı açtı, kafasını sorgu odasına soktu.

"Bekle," dedi bana. "Parisi'yi arıyorum."

Bölüm 102

Kızıl Köpek ve Jacobi'nin toplam dört yüz elli kilosu içeri girdikçe SORGU ODASI küçüldü.

Parisi altı iki yaşında, kaba kızıl saçlı, çukurlu bir cilde, 50 beden bir bele ve sigara içen bir baritona sahip. Komik *olabilir* ama istese annesini bile korkutup kalp krizi geçirebilir.

Jacobi, eğer onu benim gibi tanımıyor ve sevmiyorsanız, bir başka eşsiz terördür. Okunamayan gri gözleri matkap ucu gibidir. Ve büyük elleri huzursuz. Sanki onları toplamak ve saldırmak için bir neden arıyor.

İki iri yarı adam sandalyeleri çekti ve Evcil Kız'ın sümüklü tavrının değiştiğini gördüm.

"Şimdi bir avukat tutmam gerektiğini düşünüyorum," dedi.

"Bu senin hakkın," diye homurdandı Parisi. Bana, "Boxer, onu hücrelerine geri götür" dedi.

Ayağa kalktığımda Norma Johnson "*Bekle!*" diye bağırdı.

"Buraya kendimi eğlendirmek için gelmedim," diye uyardı Parisi onu. "O yüzden vaktimi boşa harcama." Bir dosyayı açtı, morgdaki fotoğrafları masanın üzerine serpiştirdi ve Pet Girl'e "Bu insanları sen mi öldürdün?" diye sordu.

Johnson'ın gözleri fotoğrafları yavaşça soldan sağa ve tekrar geriye doğru tararken, *kurbanlarını ölü olarak hiç görmediğini* fark ettim.

Pişman mıydı?

Yoksa kendinden çok mu etkilenmişti?

Gözleri hala fotoğraflarda olan Johnson, Parisi'den, bu olaydaki rolünü anlatması halinde ölüm cezasından muaf tutulacağına dair söz istedi.

McKenzie Oliver'ın ölümünü kabul ettiğinde derin bir iç çekti.

"Hepsini öldürdüm," dedi, sesi kendi kendine acımasından kırılıyordu, yanaklarından birkaç damla yaş süzülüyordu. "Ama ölümleriyle onlara, hayatımın bir gününde bana çektirdiklerinden daha az acı çektirdim."

Evcil Kız gözyaşlarının gereksiz olduğunu bilmiyor muydu? Tek umursadığımızın itirafı olduğunu? Tek istediğimiz *kelimeler miydi?*

Gözyaşlarını ellerinin tersiyle sildi ve sonra video kasetin çekilip çekilmediğini sordu. Olduğunu söyledim ve çok sevindiğini söyledi.

"İfademin bir kaydı olmasını istiyorum" dedi. "İnsanların *nedenlerimi* anlamasını istiyorum."

Norma Johnson, kurbanlarının hayatlarını ancak saplantılı bir röntgencinin yapabileceği gibi detaylandırarak, kendisine karşı hiçbirini hak etmediği "tarif edilemez derecede aşağılayıcı davranışlarını" anlatarak ve kurbanlarını nasıl acısız bir şekilde öldürdüğünü anlatarak bir saatten fazla bir süre geçti.

McKenzie Oliver'ı takip ettiğini, veda randevusu için onu yatağa attığını ve sonra da bir yılan dişiyle bıçakladığını anlattıktan sonra Parisi istediğini elde etmişti. Gösterişe gerek yoktu.

"Mahkemede olmam gerekiyor, Bayan Johnson" diyerek onun narsist konuşmasını yarıda kesti. Cezanızda bir indirim düşünmemizi istiyorsanız bana bin dokuz yüz seksen iki cinayetinden bahsedin."

"Bana ne teklif ediyorsun?"

"Şu anda şartlı tahliye ihtimali olmayan altı müebbet hapis cezasıyla karşı karşıyasın," dedi ona. "Bize bin dokuz yüz seksen iki sosyete katilini verin ve bir süre yattıktan sonra şartlı tahliye kuruluna ne kadar üzgün olduğunuzu söyleyin."

"Hepsi bu kadar mı?"

"Bu *umuttur*. Bu, belki de ölmeden önce özgür kalabilmen için bir şans."

Johnson ağzını kapattı. Uzun uzun düşünüyordu ve sessizlik odanın içinde birkaç tur atarken, ne yapacağını tahmin bile edemiyordum

Yap.

Parisi saatine baktı ve sandalyesinin ayaklarını masadan geriye doğru itti. 18 tekerlekli bir aracın frenleri gibi gıcırıyor.

Parisi, Jacobi'ye, "Bu kadar yeter, Teğmen," dedi. "Toparla artık."

Norma yumuşak bir sesle, "Babam," dedi.

"Christopher Ross kurbanlardan biriydi," dedim. "Katili tanıyor muydu?"

"Katil oydu," dedi Evcil Kız. "Babam söyledi. Hepsini o yaptı."

Bölüm 103

PET KIZ, ölen babasını 1982'nin yüksek sosyete katili olarak ihbar etmişti. Eğer hikaye doğruysa, babası bir seri katildi.

O da onun örneğini izleyerek bir kadın olmuştu. Bu

gerçekten doğru muydu?

Yoksa tüm bunlar kendine yardım etmek için umutsuz bir kurgu muydu?

Tekrar söylediğini duymak istedim - ve duydum.

"Bana kimi ve neden öldürdüğünü anlattı. Babam zengin olduğu için ona yalakalık yapan sahtekarlardan nefret ederdi. Annemi *gerçek olduğu için* severdi."

Evcil Kız bluzunun içine uzanıp bir madalyon çıkardı, titreyen elleriyle açtı ve Parisi'ye Christopher Ross'un fotoğrafını göstermek için uzattı.

Parisi gözlerini hiç kaydırmadı. Sadece Johnson'a o korkunç Kızıl-Köpek-boğazını-aşındıracak-bakışıyla ateş püskürdü ve şöyle dedi: "Bir iddianın hiçbir değeri yoktur. Anlaşma mı istiyorsun? Kanıtı ihtiyacım var."

Evcil Kız, Jacobi ve Parisi odaya girdiğinden beri ilk kez başını bana doğru çevirdi.

"Anahtarlarım el çantamda," dedi bana. "Kırmızı devekuşu derisi ve sanırım antredeki konsol masasının üzerinde bıraktım."

Başımı salladım, "Kırmızı çanta. Onu bulacağım."

"Yuvarlak tepeli pirinç bir anahtar arayın, depomdaki asma kilide takılıyor," dedi. "Bay Storage, yirmi iki numaralı birim. Babamın tüm evraklarını orada saklıyorum. Kutulardan birinin içinde 'Natajara' yazılı bir dosya var. "

"Kutu numaralandırılmış mı? Etiketlenmiş mi?"

"Tam önde olmalı. Sanırım sağ tarafta ikinci ya da üçüncü kat -"

Kafamın içinde Johnson'ın dairesini aramak için nasıl yukarı koşacağımı düşünüyordum ki cep telefonum çaldı - Brenda, ekip asistanımız, ağızlığa doğru bağırıyordu, "Lindsay, iki yaşlı adam -"

Görüşme odasının kapısı açıldı ve seçkin görünümlü iki beyefendi içeri daldı.

Bill Tarbox mavi gofre kumaş giymiş, kırmızı-beyaz puantiyeli papyon takmıştı ve Panama şapkasını Rolls'ta unutmuş gibi görünüyordu. Fenn'in saç kesimi o kadar keskindi ki favorilerini kesebilirdiniz.

Fenn gözlerini odada gezdirdi, müvekkilini teşhis etti ve "Norma, konuşmayı kes. Biz senin avukatlarınız ve bu görüşme bitmiştir."

Bölüm 104

Otopark manzaralı özel hastane odasında CONKLIN ile birlikteydim. Solgun görünüyordu, saçları alnında nemli bir şekilde uzanıyordu ama gülümsemesi güçlüydü ve şakalar yapıyordu, bunların hepsi iyiye işaretti.

Uzanmış sandalyeyi yatağına doğru eğdim.

"*Kızmadın*, değil mi Rich?"

"Neden? Ben burada kum çuvalı gibi yatarken sen Pet Girl'ü kırdın diye mi? Bu beni neden kızdırırsın ki? Yani, hadi ama Lindsay," dedi kahverengi gözlerini bana çevirerek. "*Zafer anında orada* olmasam bile o psikopatı çivilemek - *önemli* olan bu. Hemşire! Hemen bir siyanür serumuna ihtiyacım var."

Güldüm. Rich lanet olası Pet Girl'ün yılan saldırısına karşı koymuştu ve sırf bu yüzden bile bir kahramandı. *Hayattaydı* - ve ikimizin de kalkanları, McCorkle'ınki de, Norma Johnson'ı savcılığa şikâyet ettiği için pırıl pırıl parlıyordu.

Biz buna "polis olmak için harika bir gün" derdik.

Hemşire yardımcısı Conklin'e özel mavi tabak getirdi ve o tabağındaki lapayı taşıırken ben de ona Pet Girl'ün dairesine dönüşümü anlattım.

"Hayvan Kurtarma buranın temiz olduğunu söyledi ama cidden, son yılanı bile yakaladıklarını nereden biliyorlar? *Parmak uçlarımda* yürüdüm Rich ve parmak uçlarımdan yere değdiğinden bile emin değilim."

Sırıttı ve "Cesur bir kızsın, Lindsay" dedi.

"El çantasını aldım, kapıyı arkamdan kapattım ve anahtarları buldum. Altmış iki taneden elli tanesi yuvarlak tepeli pirinçti."

"İçlerinden biri kilidi açtı mı?"

"Acelen mi var?" Ona sordum.

"Hayır, hayır. Acele etme."

Doktor başparmağıyla onaylar onaylamaz Conklin'in bu korku evinden çıkacağına sevinerek tekrar güldüm.

"McCorkle'la Pet Girl'ün deposunda tanıştım," dedim. "Bu koca çocuğu laboratuvarından yanında getirmiş."

"Kapıyı açtık ve belki *on metre uzunluğunda* karton kutularla karşılaştık. Big Kid kutuları indirmeye başladı ve McCorkle ile ben beş saat boyunca 'Natajara'yı bulmak için dosyaları karıştırdık" dedim.

"Natajara'nın omuzlarında kobra taşıyan bir Hint tanrısının adı olduğu ortaya çıktı. Natajara *İhracat* zehirli sürüngenler satıyor."

"Lindsay, *harikası*."

"Evet, biliyorum. Natajara Exports'tan Bay Radhakrishnan ile Pacific Cargo Lines'in CEO'su Christopher Ross arasındaki yazışmaları buldum. Ve bir sandık krait için bir fatura buldum. Ocak 1982 tarihli."

"Pislik herif yılan alımının kaydını mı tutmuş? Ama hem katil hem de kurban olduğunu nasıl anladınız?"

"McCorkle onun ölümünün bir kaza, muhtemelen de bir intihar olduğunu düşünüyor. Bunu asla bilemeyeceğiz ama şurası kesin: Norma Johnson art arda altı ömür boyu uzaklara gidiyor - ve McCorkle faili meçhul dosyasını *kapattı*."

Kıvırcık saçlı sarışın bir kasırga elinde hediye paketi yapılmış bir kutu ve bir buket helyum balonuyla Conklin'in odasına girdiğinde ortağıma beşlik çakıyordum.

"Hey, sen," dedi Conklin, belli ki çok

sevinmişti. "Hey, sen de."

Cindy sırtıtarak bana selam verdi, Conklin'i öptü, ona sarıldı, kutuyu karnının üzerine koydu ve açmasını istedi. "Bu bir bornoz," dedi. "Topuzlarını benden başka kimsenin görmesini istemiyorum."

Conklin güldü, yüzü renklendi. Kurdele üzerinde çalışırken, "Sanırım gitme vaktim geldi. Yarın salonda görüşmek dileğiyle, dostum."

Conklin'i yanağından öptüm ve zapt edilemez arkadaşım Cindy'ye sarıldım ve odadan çıkarken aklıma bir fikir geldi: *Cindy ve Rich birlikte çok iyiler.*

Gerçekten öyleler.

Bölüm 105

O GECE, Claire, Yuki ve ben Susie'nin evinin kapısından içeri girdiğimiz anda elektrikler kesildi ve ortalık bir anda karanlık bir sersemliğe gömüldü. Yabancılar birbirleriyle çarpışıyor, henüz soğukken bira sipariş ediyor ve çelik davulcu mikrofon olmadan yumuşak sesini yükselterek "Tuz, çay, pirinç, tütülenmiş balık, güzeldir ve rom yılın her zamanı iyidir...." diye şarkı söylemeye devam ediyordu.

Üçümüz arka odaya doğru ilerledik, her zamanki masamıza oturduk, Conklin'i yeni bornozuyla eve götürmeyi bitirene kadar Cindy'nin yerini koruduk.

"Yine de geliyor mu?" Yuki sordu.

Claire ve ben hep birlikte dramatik bir şekilde omuz silktik. Yuki güldü ve Lorraine masaya mumları koydu. Bize bir sürahi fiç, büyük bir sepet cips ve bir kase salsa getirerek, "Elektrikler gelene kadar akşam yemeğimiz bu," dedi.

Cindy'nin zamanını çaldım, Claire ve Yuki'ye Evcil Kız'ın itirafını ve McCorkle'ın eski faili meçhul davasının kapanışını anlatmak için kullandım.

Claire, McKenzie Oliver'ın cesedi üzerinde yaptığı yeni otopsi hakkında rapor vermek üzere söze girdi ve mırıldandı: "Isırık izi kürek kemiğinin hemen üzerindeydi. Kimse o iğne izlerini sadece aramıyor olsaydı bulamazdı."

Tam o sırada Cindy içeri girdi ve masamızı buldu. Nefes nefese kalmıştı ama Yuki'nin yanına kayarken gözleri parlıyordu. Lorraine ter içinde bir sürahi bira daha getirerek, "Kapatıyoruz hanımlar. Bu sonuncusu ve Susie'den."

Cindy'nin bardağını doldurdum ve o da hepimize

kaldırdı. "Richie'nin hayatını kurtardığınız için size."

"Ne?" Claire kekeledi.

"Sen, Claire, Doc'a kraitlerden bahsettiğin için. Yoksa akvaryumu beklemeye almazdı. Ve sen Linds, o kemeri koluna geçirip ona ne yapması gerektiğini söylediğin için."

"Şimdi de Akademi'ye teşekkür etmeyi mi planlıyorsun? Ben Conklin için ne yaptıysam, o da benim için yapardı. *Ortak* olmanın anlamı budur."

"Doğru, ama sen yaptın."

"Ona aldırmayın. O L-U-V dolu," dedi Claire bana. "*Bir şeylerle* dolu."

"Ve *sen*," dedi Cindy Yuki'ye.

"Ben masumum. Conklin'in hayatını kurtarmakla hiçbir ilgim yok."

"Doktoru buldun."

"Şey," dedi Claire, "sanırım hepimiz sana teşekkür etmeliyiz, Cindy." "Hadi ama."

"Conklin uzun zamandır Lindsay için yanıp tutuşuyordu ve o takla atmadığına göre, sanırım o çocuğa uğruna yaşayacağı bir şey vermeniz iyi oldu."

Cindy kirpiklerini aşağı indirdi ve "Cindy'nin zevk tamamen bana ait."

Hepimiz güldük, ben bile, Cindy bile. Gözyaşlarımızı sildiğimizde Yuki bize bir şey söyleyeceğini söyledi.

"Birkaç haftalığına gidiyorum. Jack amcam beni davet etti ve tatile çıkacağım."

"Kyoto'ya mı gidiyorsun?" diye

sordum. "Uzaklaşmak bana iyi

gelecek." "Doktor'u tekrar göreceğ

misin?"

"Biz, bilirsin, 'kulaktan kulağına oynayacağız'. Ama kalbim bu işte değil, Lindsay. Ya da daha doğrusu, kafam bu işin içinde değil."

Claire, "Numara yapamazsın tatlım," dedi.

"Yapamam, yapamam, yapmayacağım," dedi

Yuki.

Bölüm 106

SABAH OLDU ve oraya vardığımda Conklin masasındaydı. Temizlenmiş ve tıraş olmuştu ve sanki bir milyon dolar kazanmış gibi görünüyordu. Günlük ekip Conklin'in elini sıkarak ve ona geri dönmesinin ne kadar harika olduğunu söylemek için masalarımızın etrafında toplandı.

Brenda pişirmişti ve "Fıstık ezmesi çikolatalı keki kimse sevmez" diyordu ve haklıydı, ama Conklin Narkotik ve Ahlak Masası'ndaki arkadaşlarından Skip Wilkinson'dan bir telefon aldığı anda daha iki ısırmak bile almamıştık.

Conklin adını açıkladıktan sonra tek söylediği "Hı-hı. Uh-huh. Hayır. *Şaka yapıyorum.* Evet. Evet. Evet. Evet. Hemen geliyoruz."

Telefonu kapattı ve bana şöyle dedi: "Narkotik dün gece bir fahişeyi yakaladı. Neil Pincus adına kayıtlı bir 22'lik taşıyordu. Onu bizim için tutuyorlar."

Potrero'da On Sekizinci Cadde'de bir bloğun dörtte birini kaplayan eski bir Roto- Rooter fabrikası olan sıradan istasyon binasına gittik. Merdivenlerden koşarak üçüncü kata çıktık.

Skip Wilkinson bizi kapıda karşıladı.

Bizi tek yönlü aynadan şüpheliyi görebileceğimiz gözlem odasına geri götürdü. Genç, siyah bir kadındı, kemikli, yırtık kot pantolon ve kirli pembe bir bebek bezi üst giymişti. Sarı saç örgüsü çözülüyordu ve kıpır kıpır bakışlarına ve titremesine bakılırsa, nezarethanede kötü bir gece geçirdiğini ve iyileşmeye ihtiyacı olduğunu anladım.

Wilkinson dedi ki, "Bu Lawanda Lewis, on yedi yaşında. İşte kağıdı."

Okudum, "Fuhuştan iki kez tutuklanmış. Bu onun ilk uyuşturucu tutuklaması. Onu cinayetten mi arıyorsunuz?"

Her şey mümkündü ama ben göremedim.

"Adresini yakaladın mı?" Wilkinson parmağıyla sabıka kaydını göstererek bana sordu. "Cole Sokağı'nda. Bagman'ın evi.

"Orada yaşıyordu. Belki hala yaşıyordur. Her neyse, onun kızlarından biriydi. O sizin failiniz olabilir. Şansınızı deneyin," dedi Wilkinson.

O inanmadığım anlardan biriydi.

Şu iyiliksever avukat Neil Pincus silahı olmadığını söylerken yalan söylemişti. Sonra da çalındığını söyledi. Ben de bunun yalan olduğunu düşünmüştüm ama silahının ortaya çıkmasını hiç beklemiyordum.

Yanılmışım.

Bölüm 107

CONKLIN VE ben sorgu odasına girdik, Conklin ne kadar centilmen olduğunu göstererek bana bir sandalye çekti. Ben oturdum, o da oturdu ve Conklin isimlerimizi söylerken kız sandalyesinde küçülmeye çalıştı.

"Lawanda," dedi kibarca, "bu doğru mu? Eskiden Bagman için uyuşturucu mu satıyordun?"

Kız gözlerini masaya dikti, tırnaklarındaki cilayı temizledi, başını kaldırıp bakmadı bile.

Conklin dedi ki, "Bak, uyuşturucu umurumuzda değil. Onunla nasıl bir hayat yaşadığını biliyoruz. Seni nasıl kullandığını biliyoruz."

"Bagman bana iyi davrandı."

"Bu doğru mu? Yani onu öldürmek için bir nedeniniz

yoktu?" "Öldürmek mi? Ben mi? Onu ben öldürmedim.

Hayır, hayır, hayır. Ben öldürmedim."

Lawanda Lewis'in silahı kullandığına ya da Neil Pincus'un silahının Rodney Booker'ı öldürdüğüne dair elimizde hiçbir kanıt yoktu.

Bagman'ın kafasına saplanan kurşunlar o kadar yumuşak ve parçalıydı ki, hiçbir şeyle eşleştirilemezlerdi. Ama Lawanda Lewis'in bunu bilemeyeceğinden emindim.

"Sana söylemek zorundayım Lawanda," dedim, "başın çok ciddi belada. Bagman'ı öldürmek için senin silahın kullanıldı. Bize aksini düşünmemiz için bir neden göstermezsen, onun cinayetinden içeri gireceksin."

Lawanda Lewis sandalyeden fırladı, odanın köşesindeki duvara doğru çömeldi ve elleriyle başını kapattı. Maksimum geri çekilme yaşıyordu. Bir dakika içinde çığlık atacak, ağzından köpükler çıkacaktı.

Ağız.

"Ben yapmadım! Ben kimseyi
öldürmedim!" Conklin, "O silah farklı
söylüyor," dedi. "Bir şeye ihtiyacım var.
Ölüyorum."

"Önce konuş, sonra seni iyileştiririz."

Lawanda bir köşede çömelmiş, sallanıp feryat ederken, ben de kafamda
suçu canlandırıyor ve bir araya getirmeye çalışıyordum.

Diyelim ki kızın bir düzeltmeye ihtiyacı vardı. Booker ona dışarı çıkıp
çalışmasını söylemişti. Pincus'un silahı ondaydı. Bu yüzden Bagman'ı takip etti
ve onu sokakta alıkoydu, uyuşturucuyu vermeyince de onu vurup soydu. Ama
onu nasıl dövmüş olabilir? Ufak tefekti. Kesinlikle Booker'la boy ölçüşemezdi.

"Beni iyileştirecek misiniz?" diye sordu

Conklin'e. Conklin, "Sana yardım getireceğiz,"
dedi.

Lawanda derisini tırmalıyor, saçlarını yoluyordu. Onu kaybettiğimizden
emindim, kara bir sefalet deliğine düşmüştü ve hala orada olduğumuzu
bilmiyordu.

Ama o dayanıyordu. Hâlâ sallanıyor, hâlâ yere bakıyor ve sanki ele
geçirilmiş gibi bağıırıyordu: "Sammy Pincus bana silahı sokakta kendimi
koruyabilmem için verdi!"

Sandalyemden kalktım, Lawanda'ya doğru yürüdüm ve gözlerinin içine
bakabilmek için eğildim. Ona "Sammy Pincus o silahı nasıl aldı?" diye sordum.

Kız bana sanki bir tuğla kadar aptalmışım gibi baktı. "Babasından almış.
Bay Neil mi? Bagman Jesus'u öldüren kişi o."

Bölüm 108

KALBİM çelik bir davula vuran çekiç gibi göğsüme çarpıyordu. From the Heart adlı aşevinin üstündeki hukuk bürolarına çıkan dar merdivenleri çıkarken Conklin arkamdaydı.

Manikür salonundan bir grup kız bizi geçmeye çalıştı, yüzümüzdeki kararlılığı gördüler ve hemen geri çekilip sahanlıktaki duvara yaslandılar, içlerinden biri diğerlerine yüksek sesle "Bunlar *polis!*" dedi.

"Pincus ve Pincus "un kapısını çaldım ve bir ses "Kim o?" diye sordu. "Bay Pincus, ben polisim." dedim.

Büyük ve küçük kardeş Al Pincus kapıya geldi.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu, girişimizi bedeniyle engelleyerek. "Öncelikle, bizi içeri alabilirsiniz," dedim.

İçini çekti, kapıyı ardına kadar açtı ve omzunun üzerinden seslendi: "Neil, polis."

Neil Pincus ofisinden çıktı. Onu son gördüğümde olduğu gibi giyinmişti: gri pantolon, beyaz gömlek, manşetleri kıvrılmış, kravatsız.

Ceketimin iç cebinden arama emrini çıkardım ve "Mr. Neil."

"Tutuklusunuz."

Arama emrini elimden kaptı, açtı, hızlıca taradı ve "Delirdin mi sen? Ben kimseyi öldürmedim."

"Silahınız elimizde Bay Pincus. Rodney Booker'ı vurup öldürdüğünüze dair ifade verecek bir tanığın elinde bulundu."

"Bu delilik," dedi Neil Pincus, ofisine doğru geri dönerken. "Avukatımı arayacağım."

"Olduğun yerde kal!" Conklin bağırdı. "Ellerinizi görebileceğimiz bir yere kaldırın. *Şimdi yap.*"

Direnış beklemiyordum ama buna hazırlıklıydım. Conklin Glock'unu Neil Pincus'a doğrulttuğunda onu duvara ittim ve ellerini arkadan kelepçeledim.

Üstünü ararken "Sessiz kalma hakkına sahipsiniz," dedim.

"Hey!" Al Pincus bağırdı. "Kardeşimin gitmesine izin ver. Her şeyi yanlış anladınız. Rodney Booker'ı öldüren benim."

"Al, hayır! Dinle," dedi Neil Pincus bana, "Al'ın bununla hiçbir ilgisi yoktu. *I* yaptım. O piçi kızıma yaptıkları yüzünden öldürdüm."

Alan Pincus, "Bendim ve üzgün değilim," diye ısrar etti. "Booker şeytani bir piçti. Sammy'ye yaptıkları - o çocuk bir zamanlar dünyanın en umut verici çocuğuydu.

"Neil onu yasal yollardan yakalamak istedi ama Booker çok kurnazdı. Ben de kardeşimin silahını aldım. O boku sokağın köşesinde buldum ve kafasına defalarca ateş ettim."

"Teşekkürler," dedim. "Booker'da yeterince mermi vardı ve ikinizin de onu öldürebileceği kadar dayak yedi. Aslında benim teorim de bu. Onu ikiniz birlikte indirdiniz."

Alan Pincus'a haklarını okudum ve Conklin onu kelepçeledi ama beynimin arkasında bir endişe kıpırtısı başlamıştı.

Neil Pincus yaptığını

söyledi. Al Pincus

yaptığını söyledi.

Mahkemeye çıkmadan önce ölmüş olabilecek, uyuşturucu bağımlısı bir fahişe olan Lawanda Lewis'in kulaktan dolma ifadelerine dayanarak nasıl bir dava açılabilir?

Kendi soruma kendim cevap verdim. Eğer Pincus kardeşlerin her biri

Bagman'ı öldürmek, eğer her biri tek başına yaptığını söylerse, bu bir jüri üyesine makul şüphe verebilir. Hatalı yargılama için tek bir jüri üyesi yeterliydi - ve şehrin Rodney Booker gibi kanunsuz bir ucube için birden fazla duruşmayı kaldırabileceğinden şüpheliydim.

Ve sonra anladım.

Pincus kardeşler bu şekilde planlamışlardı.

Conklin ve ben iki adamı merdivenlerden aşağı indirdik, aklım onları ayırmak, sorguya çekmek, birinin diğerini ele vermesini sağlamaya çalışmakla meşguldü. Ama merdivenin dibine geldiğimizde düşünce trenim raydan çıktı.

Açık kapıda bir kalabalık bekliyordu - ve işte o zaman işler gerçekten *çığırından* çıktı.

Bölüm 109

Bir insan kalabalığı From the Heart'tan sokağa dökülmüştü. Evsizler ve gönüllüler vardı ve giderek yoğunlaşan kalabalığın içinde oraya aitmiş gibi görünmeyen insanlar gördüm: civardan gelen iş adamları ve kadınlar.

Bağırdım, "*Geri çekilin! Geçmemize izin verin!*" Ama bunun yerine kalabalık etrafımızı sarmış, bizi itip kakıyor, çirkinleşmekle tehdit ediyordu. Telefonumu karıştırdım, bakmadan numaralara bastım ve bir şekilde masa çavuşunu hatta almayı başardım.

Ona rozet numaramı ve yerimi verdim, kalabalık kontrolüne ihtiyacımız olduğunu söyledim.

Devam et.

İyi bir takım elbise giyen bir adam bize doğru itti ve bana seslendi, "Çavuş, Çavuş, ben Franklin Morris, Beşinci Cadde Derneği'nin bir üyesiyim. Bu adamları tutuklamanıza izin veremem çünkü Rodney Booker'ı *ben* vurdum - ve bunu kanıtlayabilirim. Neil bunu yapmamı engellemeye çalıştı ama doğru olanı yapmak zorundaydım. *Söyle ona, Neil.*"

Bu, daha önce hiç görmediğim ve hayal bile edemeyeceğim türden bir zincirleme reaksiyonun başlangıcıydı.

"Ben Luvie Jump," dedi mor çerçeveli ve taytının üzerine dashiki giymiş siyah bir kadın, konuşurken ince bedenini yana çevirerek bana doğru yaklaştı. "Bay Morris'i dinlemeyin, Çavuş. O Neil Pincus'un en iyi arkadaşı. *Beni* dinleyin.

"Polisi *defalarca* aradık ama hiçbir şey yapmadılar. Rodney Booker tek kişilik bir belaydı. Uyuşturucu satıyordu. İyi kızları uyuşturucu bağımlısı ve fahişeye dönüştürdü. Onu vurdum çünkü o bir şeytandı. İstedigine sor. Neil Pincus'un küçük kirli silahıyla yaptım ve içeri girmeye hazırım."

Başım dönüyordu ve biraz midem bulanıyordu.

Araba sadece yirmi metre uzaktaydı ama kalabalık o kadar derindi ki onu göremiyordum. Siren seslerini dinledim ama etrafımdaki kargaşadan başka bir şey duymadım.

Ve başka bir adam itiraf etti, kolumu tuttu, adının Harry Bainbridge olduğunu söyledi. Zenciydi, Rasta saçları ve altın dişleri vardı, evsiz görünüyordu, Pincus'un Cumartesi gecesi spesiyaıyla adamın beynini dağıttıktan sonra Booker'ı iki dörtle dövdüğünü söyledi.

"Bagman Jesus'un ne kadar iyi bir adam olduğunu söyleyen o gazete hikayeleri var ya? O bir köpek pisliğiydi. Sizi aradığımızda neredeydiniz? Neden ellerimi kana bulayan ben olmak zorundayım? Ama ben yaptım, bayan polis. Bay İsa'yı çaldım. Pincus'un silahıyla o anneyi vurdum. Hayatı için yalvarıyordu ve kızım Flora'ya yaptıkları yüzünden umurumda değildi."

Bir kadın öne çıktı, belki de kadın gibi giyinmiş bir erkekti, emin olamadım. Adının Mercy olduğunu söyledi.

"O piç küçük kız kardeşimi bir fahişeye dönüştürdü. Ona metamfetamin verdi ve kız sokakta öldü. Tam şurada. O piçi öldürmek zorundaydım, anlıyor musun? Zaten deli olduğum onaylandı - bu yüzden jüri konusunda endişelenmedim."

"Mercy! Kapa çenenı. Hiçbir şeyi itiraf etme. Ben yaptım," dedi genç bir boksöre benzeyen bir adam.

Burnu bir tarafa doğru kırılmıştı ve beyni kafatasına çok fazla çarpmış bir insanın görüntüsüne sahipti.

"Bagman'a avukatın silahıyla altı kez ateş ettim. *Bam-bam, bam-bam, bam-bam* ve Bagman düştüğünde onu tekmeledim. Ona bunlarla vurdum," dedi yumruklarını sallayarak. "Mahallemize yaptıkları için o pisliğin işini bitirdim."

Tanıdık sarı saçlı, zayıf yüzlü, meth kullanan bir amigo kız kadar güzel bir kız öne çıktı.

"Babam, amcam Al, beni kurtarmaya çalışmaktan başka hiçbir suçları yok," dedi Sammy. "Bagman'ı sevdiğimi söyledim ama bu bir yalandı. Onu öldürdükten sonra polis hiçbirimizden şüphelenmesin diye hepimiz yalan söyledik. Ama o bir zorbaydı. Beni köleleştirdi. Bu yüzden babamın silahını aldım -"

Artık her şey çok açıktı, cam gibi berraktı. Bu kaos *organize edilmişti*.

Pincus kardeşler bunu Bagman Jesus'u öldürdükleri günden beri mi planlıyorlardı?

Kruvazörler ve polis minibüsleri sirenlerini çalarak Beşinci Cadde'ye çıktı ve kaldırımda fren yaparak kalabalığı dağıttı. Polisler dışarı fırladı, sopalarını sallayarak kalabalığı geri itti.

Bana en yakın duran polislere "Bu ikisini içeri alın," dedim. Pincus kardeşleri teslim ettim ve minibüse kadar eşlik edilirken kalabalık tekrar öne doğru fırladı.

Memur onu minibüsün arkasına katlarken Neil Pincus başını çevirdi. "Bir saniye memur bey. Çavuş Boxer?" diye bağırdı. "Görmüyor musunuz? Ya *hepimiz* yaptık ya da hiçbirimiz yapmadık.

"Birini mahkemeye çıkarsanız bile asla mahkum edemezsiniz. Rodney Booker'ın katili bir *kahraman*."

Bölüm 110

Çete ekibinin de yardımıyla Conklin ve ben altı kişiyi duvara yasladık ve üstlerini aradık. İsimlerini öğrendiğimizden emin olduktan sonra onları arabalara ve minibüslere bindirerek sorgulanmak üzere salona getirdik.

Sekizinin de bize Bagman'i öldürme hikayelerini, bunu nasıl ve neden yaptıklarını anlatmalarını istedim.

Conklin'le birlikte Adalet Sarayı'na dönerken direksiyon başındaydım ve hâlâ terliyordum. O mafya sahnesi kalp atışlarımı stratosfere fırlatmıştı ve hala normalde dakikada altmış sekiz olan atış hızımın çok üzerindeydi. Ama mutluydum. Şunu *neşeli* yapalım.

Dikiz aynasına baktım ve Franklin Morris ile "Mercy "nin arkamdaki ızgaranın arkasında, sanki onları öğle yemeğine götürüyormuşuz gibi sohbet ettiklerini gördüm.

Neden endişelensinler ki?

Pincus kardeşler cinayeti itiraf ettikleri için barodan ihraç edilebilirler, ancak Rodney Booker'ın cinayetinden biri ya da hepsi suçlu olan bu komplocu grubunu savunmak için başka biri devreye girecektir. Ama Neil Pincus'un tahmininin doğru olduğunu düşünmüştüm.

Eğer bu insanlar hikayelerine sadık kalsalardı, hiçbir jüri mahkumiyet kararı vermezdi. Sekiz itiraf bir itiraftan sekiz kat daha kötüydü, her biri diğeriyle çelişiyordu, bu yüzden makul şüphe hüküm sürecekti. Duruşma olacak mı diye merak ediyordum.

Conklin'e dedim ki, "Cindy bundan bir film anlaşması çıkaracak. 'Halk kahramanlığından kitlesel katillige, bir uyuşturucu satıcısı sokak kanunsuzlarından oluşan bir komplo tarafından alaşağı edilir. Onu aramalısın."

"Hayır, sen yap. Emir komuta zincirini bozmak istemiyorum."

Gölümsedim ve dedim ki, "Tamam. İşimizi hallettikten sonra, ona özel bir şey vereceğim."

Ondan sonra sessiz kaldım.

Arabayı Bryant Caddesi'ne çevirirken, Bagman Jesus'u düşündüm; çocuklara uyuşturucu satan, kızları metamfetamin bağımlısı yapan, çoğu işe giden sıradan vatandaşlar olmak üzere on kişinin ölümüne neden olan seyyar bir metamfetamin laboratuvarı kuran, çekici ve yakışıklı bir serseri.

Sokak adaletini onaylamıyorum.

Booker'ın katilini yakalayabilseydik, yakalardık. Ama belki de bu kez kolluk kuvvetleri farklı türden bir yasaya boyun eğecekti. Bagman Jesus, olmayan sokak azizi, bizim yapabileceğimizden daha hızlı ve daha akıllıca - ve ona şartlı tahliye imkanı vermeden - ortadan kaldırılmıştı.

O gittiğinden beri şehrimizin daha iyi durumda olduğu tartışılmazdı. "Ne düşünüyorsun, Lindsay?" Conklin bana sordu.

Dönüp ona baktığımda onun da iyi hissettiğini gördüm. "Tuhaf bir şekilde bugünün polis olmak için iyi bir gün olduğunu düşünüyordum" dedim.

Epilog

SONUNDA

MUTLU

Bölüm 111

JOE güzel siyah Mercedes S-Serisi'ni sürerken, ben de yanındaki koltukta rahatladım. Soluma bakıp onun muhteşem yüzünü ve direksiyonun üzerindeki güçlü ellerini görmek harikaydı. Ona baktığımı her fark ettiğinde dönüp *bana bakıyordu*.

Birbirimize ilk kez aşık olan liseli çocuklar gibi sııttık. "Gözlerini yoldan ayırma, ahabap," dedim ona.

"O elbiseyi üzerinden çıkarmak istiyorum,"

dedi. "Daha yeni giydim!"

"Hatırlıyorum," dedi alaycı bir tavırla. "Şimdi bana ne anlatıyordun?"

"Yuki."

"Doğru. Yuki birkaç haftalığına gidiyor."

"Birkaç haftalığına gidiyordu, sonra Parisi onu ofisine çağırdı ve 'Sizin için bir davam var Bayan Castellano' dedi. Sanırım içinde bir terfi olabilir. Ve zam.' "

Joe direksiyonu çevirdi ve Pacific Heights'taki Kutsal Kalp Manastırı'na giden yola girdik, Joe'nun belediye başkanı arkadaşının şehirdeki çocuklar için büyük bir bağış kampanyası düzenlediği delicesine güzel ve biraz da ürkütücü eski bir konak.

A listesinde yer alan bir etkinlikti ve Joe da bu listede üst sıralardaydı çünkü bir devlet müteahhidi, İç Güvenlik eski müdür yardımcısı ve Orta Doğu meselelerinde uzmandı.

Flying Dutchman kıyafetli vale park görevlileri gölgelerden sıyrıldı ve ön taraftaki spot ışıkları okulu şık bir gece mekanına dönüştürdü. Konuklar

Prada giyen herkes pahalı arabalarından çıktı ve Joe bizimkinden indi.

Anahtarları bir valeye verdi, sonra gelip benim için kapıyı açtı. Koluna girdim.

"Hikayenin geri kalanını duymak istiyorum," dedi.

Kemerli taş girişe doğru yöneldik. Değişiklik olsun diye giyindiğimin farkındaydım: yüksek topuklu ayakkabılar giyiyor, saçlarımı topluyor, uzun, dar kırmızı bir elbisenin içine fermuarımı çekiyordum ve eğer bir elbise 1.80 boyunda bir sarışın için yapılmışsa, onu giydiğimi bilmek kendimi iyi hissettiriyordu. Ve eğer smokin giymiş yakışıklı bir adam varsa, onun kolundaydım.

"Parisi, Yuki'ye 'Rodney Booker davasını sana veriyorum' dedi. Tebrikler.' Ona bir *bomba* uzattı, Joe. Sekiz sanık, tanık yok, eşleştirilemeyen olası bir cinayet silahı ve sempatik olmayan bir kurban. Bir yıl boyunca bunun üzerinde çalışacak ve sonra mahkemede öldürülecek."

"Zavallı lanet Yuki."

"Bir gün bir fırsat yakalayacak. Belki. Umarım."

Eşikten içeri adım attığımızda yüksek viteste bir kokteyl partisine girdik. Güzel insanlar hararetli sohbetler ediyor, gülüşüyor, sesleri Vatikan'a benzeyecek şekilde tasarlanmış yüksek, kasetli tavanlarıyla muhteşem Resepsiyon Salonu'nda yankılanıyordu - on altıncı yüzyıl İtalyan Yüksek Rönesansı.

Bir garson elinde bir tepsi şampanya kadehiyle geldi, Joe ve ben birer tane aldık.

Bir yudum içtikten sonra Joe bardağını yakındaki bir masaya bıraktı, elini cebine attı ve daha önce defalarca gördüğüm siyah kadife bir kutu çıkardı. Bunu bana iki kez hediye etmişti ve hiçbir zaman tam olarak kabul etmemiş olsam da, yangın ve Joe'nun yanına taşınma sırasında onu güvende tutmuştum ve arada bir, sadece kendi zihnimde nerede durduğumu görmek için kutuyu açıyordum.

Ve şimdi Joe o siyah kapaklı çantayı tekrar açıyor ve platin ayardaki beş elmas kristal bir avize gibi parıldasın diye tutuyordu.

Ona baktım, süslenmeye ihtiyacı olmadığını düşündüm. Sevebilirdim

üzerinde tayt vardı. Gülümsedim. "İçimde bir

deja vu hissi var," dedi.

Kelebeklerim takla attı ama ben kıpırdamadan durdum, mavi gözlü yakışıklı erkeğimin bakışlarını tuttum.

"Queens'e dönüp annemle yaşamak zorunda mıyım? Yoksa benimle evlenir misin, Lindsay? Karım olur musun?"

İnsanlar etrafımızda dönerken, bir grup 40'lı yıllardan kalma bayat ama çok duygusal bir big-band melodisi çalmaya başladı. Son derece mükemmeldi.

Bardağımı bıraktım ve elimi uzattım.

"Bu bir evet mi?" Joe dedi ki. "Yoksa beni dansa mı

kaldırmak istiyorsun?" "İkisi de. Kesinlikle çifte evet."

Joe'nun yüzü duygusallıktan çökmüştü. "Seni seviyorum sarışın." dedi. Yüzüğü parmağıma taktı ve beni öptü. Öpüşmemizin gücünü, bu mükemmel anı nasıl mühürlediğini ve birlikte geleceğimizi nasıl kutsadığını hissettim.

Kollarımı Joe'nun boynuna doladım, o da bana sıkıca sarıldı. Glenn Miller'ın "Moonlight Serenade" şarkısıyla sallanırken, Joe'nun sesi kulağımda yumuşacıktı: "Fikrini değiştirmiyorsun. Biz evleniyoruz."

"Evet, Joe, yapacağız. Seni tamamen seviyorum. Gerçekten seviyorum."

Bölüm 112

NORMA JOHNSON, Central California Kadınlar Hapishanesi'ndeki maksimum güvenli hücresinde dinleniyordu. Hücre, iki dar palet, üst üste bir ranza, bir lavabo, paslanmaz çelikten bir tuvalet içeren bej boyalı metalden sekiz metreye sekiz metrelik bir yerdi ve başının üzerinde horlayan hücre arkadaşını saymazsanız, hepsi bu kadardı.

Hücre arkadaşı Bernadette Radke'ydi, annesi yaşımda, kendisi gibi bir katildi ama onun kadar zeki ya da havalı değildi. Bernie kocasını bir kamyonetle ezerek öldürmüş, sonra da "oradan ayrılırken" kırmızı ışıktaki geçerek üç kişiyi daha öldürmüştü. Bunlardan biri sekiz yaşında bir çocuktur.

Ceset sayısına rağmen Bernadette hafif biriydi.

Hiçbir planlama yapmamıştı, hiçbir inceliği yoktu. Sadece sınırda zihinsel engelli bir öfke manyağıydı ama bu Pet Girl için sorun değildi çünkü Bernie onun sanal kölesiydi.

Herkes öyleydi.

Norma Johnson artık Pet Girl değildi.

Hiçbir görevi, hiçbir sorumluluğu yoktu ve buradaki her muhafız, her müteveli onunla ilgilenmek zorundaydı. Yemeği hazırlandı. Mavi üniforması yıkandı. Çarşafı katlandı. Mektupları teslim edildi ve tahmin edin ne oldu? Bir sürü mektup vardı. Hayranlardan. Dergilerden. Hollywood'dan.

Artık ünlü biriydi.

Herkes onu tanımak, onunla konuşmak istiyordu. Ondan hem korkuyor hem de ona hayranlık duyuyorlardı.

Ve burada kendini balo kraliçesi gibi hissediyordu. Hayatında ilk defa

Ait olduğu yerde olduğunu düşünüyordu.

Norma paletin üzerine uzandı, üstündeki ranzanın alt tarafına baktı ve tüm hayatını o boş ekrana yansıttı. Onu kendisi yapan pek çok anı gözden geçirdi, en büyüklerini inceledi ve kendi hikayesini kendi kendine anlattı.

Özellikle kimseye anlatmadığı bir hikayeyi gözden geçirdi: babasının onu kimse yokken Nob Hill'deki evine getirdiğı zamanı. Ona özel odasında tuttuğı yılanları göstermiş, onları nasıl kullandığını anlatmış ve öldürmek için nasıl kullanılabileceklerini anlatmıştı.

O zamanlar onu ne kadar çok sevdiğini hatırladı. Ona nasıl taptığını. Ama başka bir şey daha vardı. *Bir soru*. Neden onu tam olarak kabul edemiyordu?

Annesi genellikle alt katta, oturma odasındaki süpürgeyi çalıştırıyordu. Babam neden karısını kovamıyordu? İkisini de çok sevdiği için neden Norma ve annesini gerçek ailesi yapamıyordu?

Ve sonra bir şey oldu.

Karısı içeri girdiğinde Norma ile babasını birlikte görmüş ve çok öfkelenmişti.

"Hayır, Chris. *Burada* olmaz. Sana söylemiştim. O kızı *asla* evime getirme." Babası da "Evet canım. Üzgünüm canım."

Ve Norma yılanı elinde tutuyordu, tıpkı babasının ona öğrettiğı gibi başparmağı ve işaret parmağıyla yılanın çenesini menteşeden açık tutuyordu.

Ama o anda yüzünde panik vardı. "Seni buradan çıkarmalıyım." dedi. Sanki bir çöpmüş gibi. Kanlı canlı değil. Onun kızı değildi. Bir senatörün kızının ve Kaliforniya'nın ilk vatandaşının soyundan gelmiyordu.

Adamın kolunun altına girmiş, "cadı"nın yanından geçip koridordan geçerek ana yatak odasına gitmişti. Ve orada, birlikte uyudukları yerde, boğayı yatağın yorganının altına, karanlık ve rahat bir yere, tam da o yılanın seveceğı bir yere sokmuştu. *Karısı* ölsün diye Krait'i bıraktığını sanıyordu ama babasının da o yatakta uyuduğunu biliyordu.

Onu ana banyoda bulmuş. Kapıya vurmuş. "Acele et!" diye bağırdı.

Bu ona söylediği son şeydi. Banyodan çıktı ve koşarak evden çıktı ve saatlerce kaldırımında oturdu.

O öldüğünde ağlamıştı.

Ve ondan sonra her şey değişti. Ama o üzgün değildi. Kendini savunmuştu ve şimdi hayat yeniden güzeldi. Tüm ihtiyaçları karşılanıyordu. Ve o buranın en kötü, en önemli vatandaşıydı. Burada saygı görüyordu. Saygı görüyordu.

"Orada iyi misin Norma?" diye sordu bekçi, Norma ve Bernie'yi avluda geçirecekleri bir saat için dışarı çıkarmaya gelirken, anahtarlar şingirdayarak o rahatlatıcı sesi çıkarıyordu.

Norma Johnson gardiyana nadiren gülümseyerek, "Ben iyiyim," dedi. "Hiç bu kadar iyi olmamıştım."

Teşekkür

Bu kitabın yazımı sırasında değerli zamanlarını ve uzmanlıklarını bizimle paylaşan bu üst düzey profesyonellere BÜYÜK TEŞEKKÜRLERİMİZİ sunarız: Kaptan Richard Conklin, Dr. Humphrey Germaniuk, Chuck Hanni, Mickey Sherman, Philip R. Hoffman, Dr. Michelle Koo, Dr. Maria Paige, Tim Hettrich ve Rebecca DiLiberto.

Maryellen Dankenbrink'e, Chris Cooper'a, Narayan Radhakrishnan'a ve iki birinci sınıf takım oyuncusu Lynn Colomello ve Mary Jordan'a özel teşekkürlerimizi sunarız.

Yazarlar Hakkında

JAMES PATTERSON, kitapları dünya çapında 160 milyondan fazla satan, tüm zamanların en çok satan yazarlarından biridir. Son on yılın en popüler iki dedektiflik serisi olan Alex Cross ve Kadın Cinayet Kulübü'nün yazarıdır. Gizem dünyasının en büyük ödölü olan Edgar Ödölü'nü kazanmış, *Kiss the Girls* ve *Along Came a Spider* adlı romanları sinema filmi olarak çekilmiştir. Kitapları ve okumayı teşvik etmek için yaşamı boyunca yaptığı çalışmalar, ebeveynlerin, büyükanne ve büyükbabaların, öğretmenlerin ve kütüphanecilerin çocukları için en iyi çocuk kitaplarını bulmalarına yardımcı olan yeni Web sitesi ReadKiddoRead.com'da yansıtılmaktadır. Kendisi Florida'da yaşamaktadır.

MAXINE PAETRO bir roman yazarı ve gazetecidir. Kocasıyla birlikte New York'ta yaşamaktadır.

James Patterson tarafından yazılan kitaplar

ALEX CROSS YER ALIYOR

Kros Çift Kros

Kros

Mary, Mary

Londra Köprüleri

Büyük Kötü Kurt

Dört Kör Fare

Menekşeler

Mavidir Güller

Kırmızıdır

Pop Goes the Weasel

Kedi ve Fare

Jack & Jill

Kızları Öpüyor

Bir Örümcek Geldi

KADIN CİNAYET KULÜBÜ

8. *İtiraf* (Maxine Paetro ile birlikte)

7. *Cennet* (Maxine Paetro ile)

6. *Hedef* (Maxine Paetro ile) 5. *Süvari*

(Maxine Paetro ile) 4 *Temmuz* (Maxine Paetro ile)

3. *Derece* (Andrew Gross ile) 2.

Şans (Andrew Gross ile) 1. *Ölüm*

MICHAEL BENNETT YER ALIYOR

Run for Your Life (Michael Ledwidge ile)

Step on a Crack (Michael Ledwidge ile)

JAMES PATTERSON PAGETURNERS

MAX: Bir Maksimum Sürüş Romanı

Daniel X'in Tehlikeli Günleri (Michael Ledwidge ile birlikte)

Son Uyarı: Bir Maksimum Sürüş Romanı

Maximum Ride: Dünyayı Kurtarmak ve Diğer Ekstrem Sporlar

Maximum Ride: Okul Bitti - Sonsuza Kadar

Maksimum Sürüş: Melek Deneyi

DİĞER KİTAPLAR

Tıbbi Tavsiyelere Karşı: Bir Ailenin İstırap Verici Bir Tıbbi Gizemle Mücadelesi
(Hal Friedman ile birlikte)

Yelken (Howard Roughan ile)

Sundays at Tiffany's (Gabrielle Charbonnet ile)

You've Been Warned (Howard Roughan ile) *The*

Quickie (Michael Ledwidge ile)

Judge & Jury (Andrew Gross ile)

Beach Road (Peter de Jonge ile)

Lifeguard (Andrew Gross ile)

Honeymoon (Howard Roughan ile)

SantaKid

Sam'in Jennifer'a

Mektupları Göl Evi

Soytarı (Andrew Gross ile)

The Beach House (Peter de Jonge ile)

Suzanne'in Nicholas Cradle ve

Herkes için Günlüğü

Rüzgar Esince

Miracle on the 17th Green (Peter de Jonge ile birlikte)

Saklambaç

Gece Yarısı Kulübü

Kara Cuma (orijinal adı *Black Market*)

Nasıl Koştuklarına Bakın (orijinal adı *The Jericho Commandment*) *Pala*

Mevsimi

Thomas Berryman Numarası

James Patterson'ın gelecek kitaplarının önizlemeleri ve yazar hakkında daha fazla bilgi için www.JamesPatterson.com adresini ziyaret edin.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.